

ရာသီလွယ်
စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

လုံးချင်းစတူသစ်

ဆုဏ္ဍဲပွယ်

သတို့သားနေရာမှန် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

၂၀၀၆

အလေးနက်

သတို့သားနေရာမန်

မင်းထယ်နေလင်းက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး
 နောက် ခေါင်းပြီးကာ ရေမွှေးဖျန်းလိုက်သည်။
 မနက်ဖန်ဆိုရင် သူ့အလုပ်စုဝင်ရတော့မည်။
 “ပါဝါဆဲပင်း” ကုမ္ပဏီလီမိတက်ပိုင် ဆောက်လုပ်ရေး
 ပြင်ဆင်ခွင့်ဆိုက်ထဲမှာ သူတနေ့ကုန် နေရမှာပဲ ဒီနေ့တော့
 ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးကို လွတ်လပ်စွာသုံးစွဲဦးမည်။
 ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ် လမ်းမလျှောက်
 ကာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ပလာဇာတွေ ရှော့ပင်းမောတွေ

၂ ဆုလေးနွယ်

သတို့သားနေရာမှန် ၃

တပတ်လောက်တော့ ပတ်ရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ဘိလက်ယက်
စနိကာ ခန်းဝင်ချင်ဝင်...။ မဝင်ချင်လည်း အင်တာနက်
ကဖေးလေးတစ်ခုမှာ ဂျောက်ချမည်။

ညစာကိုလည်း အပြင်မှာပဲ စားမည်။
မင်းထယ်က မှန်ထဲကြည့်တာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။
အခုတော့ သူဟာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနဲ့ ဝင်ငွေ
အတန်အသင့် ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ...။

စက်ဝိုင်းက သူ့ကိုဆိပ်မန့်နေရာခန့်သည်။
ပြီးတော့ တစ်လစာငွေကြို ထုတ်ပေးသည်။
နေ့မှစ၍ ဘိုက်ခန်းလည်း စီစဉ်ပေးသည်။
အာလို့သေးလဲ...။

မန္တလေးက အခြေအနေထက်စာရင်း ဖန်ကျပြီလို့
ဆိုနိုင်သည်။
မော်ကြီးကိုလည်း လစဉ်ငွေပို့ခေးနိုင်တော့မည်။
မင်းထယ်စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပေါ့ ကက်ကြနေသည်မှာ

အမှန်ဖြစ်သည်။

စက်ဝိုင်း...။ စက်ဝိုင်း...။
အခုတော့ စက်ဝိုင်းဟာ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်
ပိုသွားပြီ...။

သူ့အလုပ်ရှင်... တနည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ပေါ့...။
ဒီခိုင်းကလန်ပြီး လူကမာရေကြောရေနှင့် အဖိုးမကျိုးပဲ
...စာငွ်းကြွားကြွား ဝှုတ်ဆတ်ဆတ်ဆိုပေမဲ့ စိတ်ရင်းက
...ကောင်းသည်။ လက်ဖွာသည်။ ရက်ရောသည်။ သူ့စိတ်ထဲ
...ကွဲပြီဆိုရင် အဲဒီလူအပေါ် အင်မတန်ကောင်းပါသည်။

မင်းထယ်သည် စက်ဝိုင်းအကြောင်း ခေါင်းထဲတွေးရင်း
...။ အခန်းထဲကထွက်ကာ တံခါးပိတ်ဖို့ သော့ယူသည်။

ဝတ်ထားတာက မီးခိုးဖျော့ရောင် ရှုမအင်္ကျီ လက်ရှည်
...မီးခိုးရောင်ရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအပွဲဖို့ ရူးမိနပ်ပဲ စီးဖို့
...ယူလိုက်သည်။

ဖိနပ်က မမီးခင်း ခြေအိတ်ကိုအရင်စွပ်သည်။
ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကို ကြော့ပြားခင်ပေါ် ချကာ မမီးသေပဲ အခန်း
...မိန်းချဖို့ ဒီဗုဒ္ဓကံ အတွေ့လေးကို လျှောက်သည်။

၄ ဆုလေးရွယ်

မိုးဝိတ်၊ မိန်းချပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်ချိန်မှာပင်...။

“မောင်ရေ... မောင်... ဖုန်းမြည်နေပြီ မောင်ရဲ့... မောင် ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးလေ... မောင့်ဖုန်းမြည်နေပြီ မောင်ရဲ့...”

ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူ့မျက်ခုံးပင့်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေပြူးသွားရသည်။

ဖုန်းမြည်သံကလည်း ကြည့်ဦး...။

မောင်ရေ... မောင်ရေနှင့် တမောင်တည်း မောင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စဖွယ်အသံ ဖြစ်နေသည်။

ဒါသူ့ကို စက်ဝိုင်း တမင်နောက်ပြီး ဒီအသံသွင်း ပေးသွားတာပေါ့...။

သူကလည်း ဒီမနက်မှစတင်ကိုင်ခွင့်ရတဲ့ GSM ဖုန်းလေးကို ရမ်း Ring မပြောင်းမိသေးဘူးလေ

ဖုန်းကအခုမှ စတင်တော့ နည်းနည်းတော့ ယောင် ချာချာ ဖြစ်နေသေးသည်။

သင်္ကြံသားနေရာမှန် ၅

ဒီဖုန်းကိုလည်း စက်ဝိုင်းပဲ ငယ်ပေးတာပါ...။

သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ့်သူဆိုတာလည်း စက်ဝိုင်း တစ်ယောက်ပဲရှိသေးတော့ မင်းထယ်က အေးအေးဆေးဆေး ပင် ဖုန်းဘက်ထရီသွင်းထားတဲ့ စားပွဲနား ပြေးပြေးပဲ လျှောက် လာသည်။

“မောင်ရေ...။ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါအုံး၊ မောင် မကြားဘူးလားဟင်...”

အသံချိုလေးက ထွက်ပေါ်နေဆဲ...။ မင်းထယ်က ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... နေလင်း၊ ငါ့ပါ... ငါ... ကောင်စုတ်... နင် အဘွားကို ဘာတွေသွားကျပ်တာလဲ...။ နင်ဟာလေ ကောင်းကိုမကောင်းဘူး...။ အရင်အတိုင်းပဲ နင်သိချင်ရင် ငါ့ကို အရင်မေးမြန်းပါဦးလားဟဲ့...။ ငါကပဲ ရည်းစားခိုးထား နေသလိုလိုနဲ့ ဟွန်း...။ နင်တွေ့လိုက်တဲ့လူက အဘွား ကိုယ်တိုင်သဘောတူတဲ့သူပဲ...။ သူနဲ့အပြင်ထွက်လည်မိလို့ ကဘွားကိုယ်တိုင်ခွင့်ပြုတာဟဲ့...။ နားလည်ရဲ့လား”

၆ ဆုလေးနွယ်

တကထဲ၊ သူက အဘွားကို သွားတိုင်ရတယ်လို့... နင်လုပ်ပုံနဲ့ ငါတံကယ် အထားရင်တော့ သေပြီပဲ... ”

မင်းထယ်သည် အင်မတန် စကားတွက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမနာ ဆိုမနာ နေသံကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

တစ်ဖက်က စကားတွေ အဆက်မပြတ်နှင့် စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာတော့ သူလည်း ဆွဲအပြီး အလိုက်သင့် နားထောင်နေမိသည်။

နေစမ်းပါဦး...။

သူမက ဘယ်သူလဲ...။

“ဟဲ့... နေလင်းတဲ... ”

သူနာမည်ကိုရော အယ်လိုသိတာလဲ...။ မင်းထယ် နေလင်းကို မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ချို့က နေလင်းဟဲ့ အဖျားဆွတ်ခေါ်ထားကြသည်။ အမှန်မို့မင်းထယ် ဇဝေဇဝါနှင့် ငြိမ်နေမိတော့...။

သို့သော် ဒီအသံကိုတော့ သူမကြားဖူးတာ သေချာသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၇

ပြီးတော့ သူ့မှာ တရင်းတနှီး နင်ငါနှင့်ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေဆိုတာလည်း များများစားစား မရှိလှပါ။

တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီ...။

“ဟက်လို... ခဏလေး”

သူမရဲ့ စကားသံကိုဖြတ်ပြီး ကြားဖြတ်ဝင်လာတဲ့အသံကြောင့် အမရာဝတ်မှုန်မှာ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်လျှက်ပုခုံးလေး ကျုံ့သွားရသည်။

ဘုရားရေ... ဒီအသံ သြသြတည်တည်ကြီးက ဘယ်သူလဲ...။

“အခု ဘယ်ကိုဆက်နေတာလဲခင်ဗျာ...”

“ရှင်”

နောက်တစ်ခွန်းမှာတော့ “နေလင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မမရာ သေချာသွားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ပြောချင်တာလဲ”

“နေလင်းနဲ့ပေါ့... နေလင်းမရှိတူးလား”

“ရှိပါတယ်”

၈ ဆုလေးနွယ်

“ဘယ်မှာလဲ... ဒေါ်ပေးလေး...၊ ရှင်ဘာလို့
ငြိမ်ငြိမ်း နားထောင်နေရတာလဲ...”

“အဲ... ဟို... ကျွန်တော်က နေလင်းပါ...”

“ဘာ... ရှင် မနောက်နဲ့နော်...၊ ရှင်က
ဘယ်သူလဲ၊ နေလင်းသူငယ်ချင်းလား၊ ကျွန်မ သူနဲ့ပဲ ပြောမယ်
ဖုန်းအခုပေးလိုက်ပါ...”

“ဟာ... ပြဿနာပဲ”

“ဘာက ပြဿနာဖြစ်တာလဲ... နေလင်းဖုန်း
နေလင်းကိုပေးလိုက်ပေါ့... ရှင်လူမှုရေး နားမလည်ဘူး
လား...”

“ဒီမှာ... ခင်ဗျား စွပ်မပြောနေနဲ့လေ။ မှားတာက
ခင်ဗျား”

“အောင်မာ... သူကနေရင်းထိုင်ရင်း နေလင်းဝင်
လုပ်နေပြီးတော့များ... လာလာချည်သေး”

“နေလင်းဝင်လုပ်စရာမလိုဘူး...၊ နိုင်ငံသားကစ်ပြား
ထဲမှာလည်း ဒီနာမည်ပဲ... “မင်းထယ်နေလင်း”...၊ မန္တလေး

သတို့သားနေရာမှန် ၉

သား၊ ဒီနေ့မှ ဒီဖုန်းကို စတင်တာ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို
ရှင်းအောင်မေးနေတာ...”

“ဟောတော့...”

“ဘာဟောတော့လဲဗျာ... ခင်ဗျားအသံ ကျွန်တော်
မသိတာတော့ သေချာတယ်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ရှင်က ဘယ်သူ... မင်းထယ်နေလင်း...”

ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... မင်းထယ်နေလင်း”

“ဒါဆိုရင် ဆော့ရီး... နာမည်တူနေတာထင်တယ်
... ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ရိုးရိုးနေလင်းပဲ...”

“ဒါဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်ကရော...”

“ဖုန်းနံပါတ်က 514 ... 628”

“ကျွန်တော်က အိတ်တူး...”

“ကျွန်မက တူးအိတ်ကိုခေါ်တာ... ဆော့ရီး”

အမရာဝတ်မှုန်သည် သူ့အမှား သူသိလျှင် အသံတိုး

ရှင် ဆော့ရီး ရေရွတ်ကာ အသာလေးဖုန်းချလိုက်ပါသည်။

ဒီပက်မှာ မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားရသူဟာ
မင်းထယ်ပဲဖြစ်သည်။

ပုန်းမှားတာတဲ့လား။

ထူးအိတ်ကို ခေါ်တာတဲ့ . . . . . တူးအိတ်မှာရော
နေလင်းပဲတဲ့လား . . . . . ။

အားပါး . . . . . နာမည်တွေကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
တွေ့။

နူးညံ့ပေမဲ့ စွာကျကျဖြစ်နေတဲ့ အသံကလေးက ချစ်စရာ
ကောင်းသည်။

မင်းထယ်က သူ့မဆီကကြားလိုက်ရသော စကားလုံး
လေးတွေကို ဗာစီခွန်းချင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

နပ်တွေလိုက်တဲ့ သူ့ကအဖွားကိုယ်တိုင် သဘောတူတဲ့
သူပဲတဲ့ . . . . . ။

ငါဖြင့် သူမဟာ အိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ မိန်းမပျိုလေး
တစ်ယောက်ပဲပေါ့ . . . . . ။

မြီးတော့ သူမရဲ့ ပုန်းနပ်ပဲက မင်းထယ်ပုန်းထဲ

အလိုလိုဝင်သွားခဲ့ပြီ . . . . . ။

တမင် ဇာတ်လမ်းရှာပုံတော့ မရပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်က ကောင်မလေးတွေက ရေလျှာ
ကွက်လို့မရဘူးတဲ့ . . . . . ။

ရေလှိုင်းရဲ့စကားကိုလည်း မှတ်မထားလို့ မဖြစ်။

ရေလှိုင်းက ပွဲစားဆိုတော့ သူ့ထက်အများကြီး ပိုပြီး
လူရည်လည်သည်။ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိသည်မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ရေလှိုင်းလည်း မန္တလေးက
ထွက်လာမှာပဲလေ . . . . . ။

ရေလှိုင်းရောက်ရင် သူလည်း အဖော်ရပြီ . . . . . ။

မင်းထယ်ပတ်ကတော့ ဒီရေစာရင်မလေးဖုန်းကို
မြန်မုခေါ်ရပါ . . . . . ။

ရေလှိုင်းရောက်လာမှပဲ တိုင်ပင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။

ထပ်ပြီးထော့ အသံလေးကြားချင်သေးတာကို
ပင်းထယ်ဝန်ခံရပါသည်။

၁၂ ဆုလေးနွယ်

သူမရဲ့အဘလေးက တရင်းတနှီးနဲ့ဘယ်လိုလေးမှန်း
မသိ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝေ့နေရဆဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပထမဦးဆုံး ဖုန်းမြည်သံလေးကို
ရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သွားသည်။

အမည်မသိ ကောင်မလေးရယ်...။

ဖုန်းမှားတာမဟုတ်ဘဲ မင်းဖက်က ငါ့ကို ဇာတ်လမ်း
ရှာတာဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...။

* * * * *

အမရာဝတ်မှုန်က ဖုန်းချပုခုံးတွန့်ရင်း မျက်နှာလေးမှာ
မျက်လှဲနွေးနွေး ခံစားချက်နှင့် ပူထူသွားရသည်။

ကြည့်ပါဦး... စိတ်လောသွားပြီး ဝတ်မှုန်

ကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောလိုက်မိတယ်...။

သူ့ဖက်က အသံကိုတော့ အရင်နားမထောင်မိဘူး။

အို... ရှက်စရာပဲ...။

သူ့ဘယ်လိုထင်သွားမှာပါလိမ့်...။

မင်းထယ်နေလင်းတဲ့...။

အရေထဲ နေလင်းနဲ့လည်း နာမည်တူနေရသေးတယ်။
နာမည်ကိစ္စ တူနေတာတွေ အယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။
ပြီးမတော့ . . . . ကြည့်ဦး . . . .။

ဖုန်းနံပါတ်ချင်းကလည်း နောက်ဆုံးဂဏန်းနှစ်လုံးက
ဟိဖက်ဒီပက်လေးပဲ လူတာ . . . .။
အိတ်တူးနဲ့ တူးအိတ် . . . .။

ခါ . . . မှားခေါ်ဖို့အတွက် အပြစ်လား . . . .။
မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မတော်တဆ မှားနိုင်တာပဲ . . . .။
ဆူက ဖုန်းမှားတာကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်ပါ့မလား။

ဒီကောင်မလေး ဝါနာမည်ကိုသိပြီး ချီဖုန်းလည်း
သိနေလို့ တမင်တကာ ပုံမှားရိုက် အုတ်လင်းရှာတယ် ထင်ရင်
ထင်မှာ . . . .။

ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဖက်က ထင်လောက်စရာ
မလေး . . . .။

လေးသံကိစ္စ . . . . ကိစ္စစင်မြင့် . . . . ဟုန်း . . . .
သူ့ကိုယ်သူ မန္တလေးသားတဲ့ . . . ကြောငြာက အဆင်

ဝင်လိုက်သေးတယ် . . . .။

အသံနေ အသံထားမှာ ပြတ်သားကြည်လင်ပြီး
ညိုမှော်အပြည့်ရှိလှတာကိုတွေ့ ဝတ်မှုန် အသိအမှတ်
ပြုရပါသည်။

နားထောင်ကောင်းသောအသံ ဩဇာတမျိုး
ပါဝင်သည်။

နေလင်းဖုန်းကို အလွတ်ရနေတာမို့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်
ကလည်း အလိုလိုစိတ်ထဲမှတ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားရပြီ . . . .။

ကိုရွှေမန္တလေးသားရဲ့ ဖုန်းထဲမှာလည်း ဒီဖက်က
နံပါတ်က ရှိသွားခဲ့ပြီပေါ့ . . . .။

ဝတ်မှုန်ရင်ထဲ ထဲမျိုးလေး လူးလွန် ရင်နန်သည်
ပုဆိုးကို အဖို့ ဇာတ်လမ်းရှာတယ်ယူဆရင် သူ့ဖက်ကလည်း
ကလေးကလေး ပြန်မဆက်သွယ်ဘူးလို့ မပြောနိုင် . . . .။

အဲလိုသာဆိုရင် ဝတ်မှုန်ဖက်က အယ်တတ်နေပြန်ရမလဲ။

အိုး . . . . အေးကြီးတွေ ကြိုတင်စိတ်ကူးကွက်ချက်
မပုတော့ပါဘူး . . . .။

၁၆ ဆုလေးရွယ်

သူ့အကြောင်စိုက်ပြန်ဆက်လည်း ဖုန်းမှားနေတယ်
ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောရုံပါ...။

ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့ ဒီအကြောင်းတွေ...။

အသံလေးတစ်ခါကြားဖူးရုံနဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဝတ်မှုန်
ဒီလောက်ထည့်တွေးနေဖို့ မလိုအပ်လှပါဘူး...။

ဝတ်မှုန်ဘာသာ ပြန်သတိပေးရင်း... အတွေးကို
ဖြတ်တောက်ပစ်ရသည်။

ကဲ... နဂိုတ ရည်ရွယ်ချက်...။

နေလင်းဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့... ဆက်ဦးမှ...။

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ကိုအရင်နှိပ်မိဖို့ သတိထားမှ...။

တူးအိတ်...။

နောက်ဂဏန်းနှစ်လုံးကို သူမဂရုတစိုက် မမှားအောင်
ခေါ်ရသည်။

ငါ့နယ်...။

နေလင်းဖုန်းခေါ်တိုင်း ခေါ်တိုင်း ဒင်းကိုအလိုလို
သတိရမိတော့မှာပဲ...။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၇

အဲ... မဟုတ်သေးဘူး... ဘာလို့သတိရရမှာလဲ။

မရပါဘူး... နေပစေ...။

“ဟက်လို... ဟက်လို”

တစ်ဖက်က နှစ်ခွန်းဆင့်ထူးသံကြားမှ ဝတ်မှုန်
ပျက်မှောင်ကုပ်တာ...။

“နေလင်းလား... အခုပြောနေတာ နေလင်း
ပဟုတ်လား...”

“ဟ... ငါ့အသံတောင် မေ့သွားပြီလား ဝတ်မှုန်ရ...

ကခုပြောနေတာ နေလင်းလားတဲ့... ဟား... ဟား...။

ကထူးအဆန်းပါလား...”

“ထူးဆန်းမနေနဲ့... နင့်ဖုန်းကို အခုလေးတင်

ပျားခေါ်မိသေးတယ်ဟဲ့... သိရဲ့လား...”

“အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အခုမှအိပ်ရာနိုးလာလို့လား...”

ပျားရအောင်ဟာ...”

“မဟုတ်ဘူး... ငါကအိတ်တူး ယောင်ပြီးနှိပ်မိတာ...”

“ဪ... မှားဝင်သွားတာပေါ့”

“အဲဒီ တစ်ယောက်လည်း နေလင်းပဲတဲ့ . . .”

“ဟာ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”

“နင့်ကို အကြောင်ရိုက်တာ နေမှာပေါ့ . . .”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဟေ့ . . . နှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေကိုက အကျင့်မှမကောင်းတာ . . .”

“ဟာ . . . ကလေးကြီးပဲ . . .”

“နင်ရော ကောင်းလို့လား . . . နင်းအဘွားကို ဘာတွေ သွားပြောလဲ . . .”

ဒီတော့မှ နေလင်း မလုံမလဲနှင့် တဟုတ်ဟုတ် ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ပြေလေ . . .”

“အပြေပေးရမှာလား . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“ကောင်စုတ် . . . အဘွားတို့သွားချွန်တာပေါ့လေ . . . ဟွန်း . . . နင်သိမယ် . . .”

“နင်ကလည်း . . . မျက်စိရှေ့ စိတွလာခတ်တာကိုး။ ပုံစံလေးက မိုးမမြင်လေမမြင်နဲ့ . . . မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်

တည့်တိုးတာအောင် နှင်ကနှုတ်မှမဆက်ပဲ ငတ်မှုန်ရား . . .”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးတယ် . . . ဟုတ်လား . . .”

“အေးလေ့”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“သံဇေးနား ကားရပ်ပြီး နှင်တို့နှစ်ယောက် ဟိုဖက် လမ်းကူးသွားတာ”

“ဆောရီး . . . ငါတကယ်မတွေ့လို့ပါနေလင်းရယ် . . .”

“တွေ့ရင် ခေါ်မှာပါတဲ့ . . .”

“ဘဲဘဲနဲ့မို့လို့ မမြင်ယောင်ဆောင်တာ ငါပေါက်ပါတယ် . . . ဒါကြောင့် အေးဆေးပဲ ကြည့်နေလိုက်တာ . . .”

နေလင်းမှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ဘတ်ကြီးအောင် လျက် ကျောက်ရုပ်တရုပ်လို ငူငူငိုငိုငိုငိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာ ပိုယ်တိုင်ပဲ သိပါသည်။

အမရာဝတ်မှုန်ကို ဆယ်တန်းလောက်ကတည်းက ပိုက်ပြီး တိတ်တိတ်လေးမြတ်နိုးလာရတဲ့သူပါ . . .

သန္တာတို့ဆီကနေ ဝတ်မှုန်မှာ သဘောတူထားတာပဲ။

ကြောင်း ဘိရက် အခါ သူ့မှာ ရွှေလည်း မတိုးရဲ...။
နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်ပါ...။

မဝေးရဲသလိုပင် နီးဖိုးလည်း မကြိုးစားရဲ...။

နေလင်းတို့အိမ်က နေလင်းကို ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ သင်္ဘော
တက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးနေပြီ...။

မကြာခင် သူက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဘဝကို
ရောက်ရမှာလေ...။

နေလင်းက သက်ပြင်းတချနှင့် စကားမဆက်သလို
ဒီဖက်က ဝတ်မှုန်မှာလည်း ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာ ဘဲဘဲလည်း... မဟုတ်ပဲနဲ့...”

ဝတ်မှုန်အနည်းငယ် ရှက်သွားမိရင်း...။

“အဲဒါ ငါ့အတွားသဘောတူတဲ့သူလေ...။”

“ဘာ... အဲဒါ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို... ကိုစက်ဝိုင်းလေ...”

“ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား... ဝတ်မှုန်ရယ်... ငါ့ကို
မညာနဲ့ စမ်းပါနဲ့...။ ဆံပင်ဂုတ်ထောက်ဝဲဝဲနဲ့...။”

ဝိန်ရှည်ရှည်နဲ့ ကိုရိုးယားစတိုင်နဲ့လေ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ စပို့ရှပ်
လက်ရှည်နဲ့ ဒီဇိုင်းက လန်ထွက်နေတဲ့ကောင်လေး လက်ထဲမှာ
လည်း စီးကရက်နဲ့...။”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ...”

“အဲဒီကောင်က ပါဝါဆဲပင်း ပိုင်ရှင်ဟုတ်လား...”

“နေလင်းနော်... ဘာအဲဒီကောင်လဲ...။”

စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်းပါ...။”

“အဲ...။ ဆောရီး... ငါကနှင့်အတွား မျက်စိကျဟာ
ဆိုတော့ အသက်ကြီးကြီး အဖိုးကြီး... ဘူဒါးကြီး တစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားတာ...။” ဘိဇိနက်မင်း စတိုင်းလ်
လို့ မှန်းထားလို့ပါဟာ ဟား... ဟား...။”

“ဘာရယ်နေတာလဲ... ကိုစက်ဝိုင်းကလဲ လူငယ်
စတိုင်လ်ပဲနေတာ၊ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
ဆိုပေမဲ့ အဲဒီပါဝါဆဲပင်းက အစက သူ့အဖေနဲ့အတွား
တည်ထောင်လာခဲ့တာကိုး။ သူ့လက်ထပ်မှာ အဆင်သင့်
ဆက်လုပ်ရုံပဲဥစ္စာ...။ သူ့အဖေကလည်း စင်္ကာပူမှာ အတွား

၂၂ ဆုလေးနွယ်

ကလည်း ဒီပြေးတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့လည်း အလိုလိုက် ထားတာလေ...။

“အေးပေါ့ဟာ... ဒါဆိုတော့လည်း... သန္တာတို့ ပြောသလိုပဲ နင်ကောင်းတာပေါ့... ကွန်ကရက်ကျလေး ရှင်းပါဟာ... ငါက နင်တစ်ခြားကောင်းလေးတစ်ယောက်တဲ့ နေကယ်ထင်လို့ အဘွားဆီနည်းနည်းပါးပါး အစ်ကြည့်တဲ့ သဘောပါ...။”

“အောင်မယ်... နင်တပဲ အဘွားဆီက စကားနိုက် ပြီး အစ်အောက်ကြည့်ရဦးမယ်... လာ... လာ ချည်သေး...”

သို့သော် သူ့ရယ်သံက မချိမဆဲဖြစ်နေတာ သူပဲ သိပါသည်။

ဒီလိုမျိုး ရုပ်ချောချော စတိုင်လ်မိုက်မိုက်နဲ့ သားသား နားနား လှူရှယ်လေးဟာ ဝတ်မှုန်အဘွား သဘောတူထားတဲ့ သူ့ဆိုတာ သိရတဲ့အခါ သူ့ပြုံး အားလျော့ ပက်လက်လန် သွားရသည်။

အစကတည်းကလည်း သိတော့သိပါသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၃

သိလို့လည်း နောက်ဆုတ်လက်ပိုက်ရပ်နေခဲ့တာ...။ အခုတော့ နောက်ကောက်ကျခဲ့ပြီပေါ့...။

“ဝတ်မှုန်”

“ဟင်”

နေလင်းက အတည်ပေါက်လေသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးခေါ် သည်။

“နင် ချစ်လား”

“ဘာရယ်”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဝတ်မှုန်အငိုက်မိကာ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲမသိအောင် ဖြစ်မိ၏။

ကြည့်လေ...။ နေလင်း လင်းတ။

ဒါ... သူ့မေးစရာလားနော်...။

“ဟိတ်... ဘာလို့ဟိတ်သွားလဲ...။ နင်အဲဒီ

ဟာကယ်လဲကြီးကို သဘောကျလားလို့...။”

“ဘာလို့ မေးတာလဲ...။”

“သိချင်လို့ပေါ့ဟာ...။”

“ဘာ ဘာကယ်လ်ကြီးလဲ သူများကို နာမည် မဖျက်နဲ့”

“နင်ပဲ ကိုစက်ဝိုင်းဆို”

“အေးလေ... ကိုစက်ဝိုင်းပဲ ခေါ်ပေါ့...”

“အတူတူပါပဲဟာ... လုပ်မနေပါနဲ့...”

“အဘွားနန်းက သူ့ကို သိပ်သည်းတာဟဲ့... အူတုန် သည်းတုန်ချစ်တာ... သူ့မြေး ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းချည်း ပဲ မြင်တာ၊ လုံးဝတစက်ကလေးမှ အပြစ်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူကအိမ်မှာ ကလေးဆိုးကြီးလို ဝိုလ်ကျနေတာ။ သူ့နာမည် ကိုလည်း အဘွားနန်းပဲပေးတာ နာမည်အပြည့်အစုံက မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းတဲ့...”

“ဘာနာမည်ကြီးလဲဟာ... လူနာမည်နဲ့တို့ မတူဘူး...”

“နေလင်းနော်...”

“ဘာလဲ... ဟုတ်တာပြောတာပဲ...”

“နင်ပြောတဲ့ လေသံကိုက မလိုတမာကြီးနဲ့...”

“မလိုတမာမရှိပါဘူးဟာ... ဘာတတ်နိုင်မလဲ...”

ပြောရင်း ဆိုရင်းက ဒီကောင် ဖောက်ချင်လာပြန်သည်။ ကျောင်းမှာကတည်းက လစ်ရင် ခိုးခိုးငေးတာ... မထိ တံထိ နောက်တီးနောက်တောက်နှင့် စိတ်ဝင်စားပုံရှိခဲ့တာတွေ အမရာဝတ်မှုန် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ရသည်။

သန္တာတို့ ကံကံတို့ကလည်း ဝတ်မှုန်မှာ သင်္ဘောတူ ထားတဲ့သူကို ကြိုတင်သတင်းပေးထားလို့သာ။

ဒါတောင် ရည်စားစကားလိုလို ဘာလိုလို ရွတ်နောက် နောက်နှင့် မကြာခဏစကားဦးသန်းနေကျ...။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတယ်။ တွေ့လား... ဗေဒင် ဆရာမ စနေသားနဲ့ရမယ်လို့ ပြောတာလေ...။ အဲဒါငါပေါ့... ဟောဒီကနေလင်းက ဒေါ်ဝတ်မှုန်ရဲ့ဖူးစားရှင်ပဲ... မယုံရင်ကြည့်ထား...”

“အောင်မယ်... သူကဝင်ပြီး အမှတ်ယူနေတယ်။ သရာမက ကြာသာပတေး ဒါမှမဟုတ် စနေသားလို့ ဟောတာပါ နော်... ဝတ်မှုန်...”

“အေးလေ ဒီအူကြောင်ကျား မျက်နှာရှူးကတမာ”

ဝတ်မှုန် သူငယ်ချင်းတွေက ခိုင်းနိုင်ကွပ်လွန်းလို့သာ နေလင်းခေါင်းမထောင်နိုင်ခဲ့တာ...။

အခြေအနေပေးရင် ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့တာစွနုတ်တယ်ဆိုတာ ဝတ်မှုန်လည်းရိပ်ဖိပါရဲ့...။

“ခထက်ထိလည်း တရင်းတနီး ပြောမနာဆိုမနာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းက သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ ဝတ်မှုန်ဖက်က သူ့အပေါ် ခင်မင်သံယောဇဉ်တော့ရှိတာ အမှန်...။”

ဝတ်မှုန် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ရယ်လို့ ကြေညာ လိုက်တုန်းကဆိုရင် နေလင်း ထိသိသာသာ မျက်နှာပျက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့တာ ခုထိမှတ်မိနေသည်။

“ဝတ်မှုန် နင်ငါမေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်...။”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်လားလို့...။”

“ဘုရားတွေလားမေးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...။ ချစ်လားလို့ မေးတာ

မဟုတ်ဘူး...။”

“အောင်မယ်...။ နာချင်လို့...။”

“အဲဒီ ဆာကယ်လ်ကို နင်မချစ်ပါဘူး ငါသိပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုဒါပဲ... အပိုတွေလျှောက်မေးမနေနဲ့...။ တော်ပြီ...။”

ဝတ်မှုန်က ဖုန်းလေးကို ခလုတ်ဖိမလိုပြင်သည်။

“နေပါဦး...။ ဝတ်မှုန် ခဏလေး...။”

“ကျွတ်...။ ဘာလဲဟာ...။”

“သူ့ ပရိပို့စ်လုပ်တော့ နင်ဘယ်လိုပြောသလဲ...။ အဲဒါလေးသိချင်တာ...။”

“သွား...။ နေလင်းစုတ်...။ တော်တော်စင်စင်နေပါ လား...။ ငါက နင်ကို အဲဒါတွေလျှောက်ပြောရမလား...။ ပြောမပြဘူး...။ ဒါပဲ...။ တော်ပြီ...။ ဘိုင့်ဘိုင့်...။”

ဒီတစ်ခါတော့ ဝတ်မှုန်က ခလုတ်ဖိကာ ဖုန်းအဆက် ဟာသွယ်ပြတ်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်ပါ ရွယ်လိုက်မိသည်။

ဘောက်ထော်မှာနေတုန်းကတော့ အမရာဝတ်မှုန်တို့
ခြံဝင်းကအတော်အတန်ကျယ်ဝန်းတာမို့ ညဖက်ဆိုခြံထဲ
လမ်းလျှောက်နေကျ...။

အခုဒီကို ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ သူ့မနည်းနည်းအနေကျ
သလိုတော့ ခံစားမိသည်။

ဘယ်သူကြောင့်ရယ်မှတော့မဟုတ်။

ဘွားနန်းက စိတ်သဘော မနောအလွန်ကောင်းသူ
ဖြစ်သလို သူမကိုလည်း အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်တတ်သူပါ။

ကြီးမေကလည်း ဝတ်မှုန်အပေါ် လိုလားဖော်ရွေသည်။
ဒါဖြင့် ကိုစက်ဝိုင်းကရော...။

ဝတ်မှုန်က နှုတ်ခမ်းကလေးကို အလိုမကျသလို စုထော်
ပါသည်။

ဒင်းက အေးစက်နေလိုက်တာ...။

မိန်းကလေးက သူ့အိမ်ကိုပဲရောက်နေပြီဆိုပြီး ဘဝင်
ကိုတာများလား...။

ကိုစက်ဝိုင်းရဲ့အတွင်းစိတ်သဘောကို ဝတ်မှုန် အားခတ်

ညချမ်းလေးက ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသလို တစ်အိမ်
လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းမိုးစပြုလေသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်မည့်သူလည်း မရှိတော့
ဧည့်ခန်းမီးပင် ပိတ်ထားပြီ...။

အမရာဝတ်မှုန်က ပြတင်းမှတဆင့် ခြံဝင်းဆီ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဝင်းတံခါးဘုတ်တိုင်မီးနှင့် ဖြက်ခင်းစပ်က မီးတိုင်ငုံမီးလေး
လေးခုကတော့ သင်းလက်နေဆဲပါ။

အပြင်ထွက်ဆင်းလျှောက်လျှင် ကောင်းမလား...။

မရ...

သေချာတာကတော့ ဝတ်မှုန်ကို စေ့စေ့ပင် မကြည့်ပဲ
ဖုန်းတီးအေးစက်အန်လျာ သူစိမ်းဆန်လှတာပင်...။

သူ့ဝတ်မှုန်အပေါ်လျော့တွက် အဆင်သေးထား
သလား။

မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် တွေးတောရင်း အမရာဝတ်မှုန်
က အိမ်ထဲက အလုံလုံလွတ်လာမိကာ ခြာင်း မြက်ခင်းစပ်က
ခင်းကလေးမှာ သွားထိုင်မိသည်။

ခြေဖျားထောက်ပြီး ခန်းကိုလွှဲလိုက်တယ်။ ငြိမ်ငြိမ်
ထိုင်နေရင် ခြင်္ကိုင်တော့မှ...။

ခြံထဲမှာ ခြုံပုတ်တွေ၊ မြက်ရိုင်းတွေ မရှိပေမဲ့လည်း
သီးပင်း၊ ဘားပုတ်၊ ပန်းအလုပ်ပင် တွေရှိသည်။

အိမ်ထဲက ခြင်္ကိုင်လည်းရှိတာပေါ့...။
ဝတ်မှုန်က သမက်ယသရဲ ခြင်္ကိုင်မခံရအောင် ဂရုစိုက်

ရှင်း ပျံလွင်ဖောသော သရေပန်းရန်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ ရရှိကိမ်သည်။
ညမှာ ပွင့်တတ်တဲ့ ညှော်မွှေးပန်းရဲ့ ရန်ချိုချိုလေးကို သူ

သဘောကျသည်။

တမျိုးလေး ကဗျာဆန်သလို ထင်မိသည်။

ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်စိုင့်
ပိုက်လိပ်ကို ရွှေရွက်လေး ရွေ့လျားနေတာကို မြင်ရသည်။

ဒီည စိတ်တွေအသိုလို ရှုပ်ပျနေမိသည်။

ခုတလော အိပ်ယာပေါ်လှဲလိုက်မိတာနှင့် ခေါင်းထဲမှာ
ပျားစရာတွေ၊ စဉ်းစားစရာတွေ၊ စိတ်ကူးထားတာတွေနှင့် လူက
ပြုကြပ်ပင်ပန်းသလို ဖြစ်နေခဲ့တာမဟုတ်လား...။

နေ့လည်တုန်းကတော့ သွားမဲ့ရဲ့ အစီအစဉ်နှင့်
ပျွန်းကို ကိုဝတ်ခိုင်းက လာခေါ်သည်။

အသင်ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့ ဂျန်းရင်းမော်တော် လိုက်ဂီ
တာဝါ...။

လိုက်ပို့တယ်ဆိုပေမဲ့ တိုစက်ပိုင်းက ခပ်ခွဲခွဲလျှောက်
ပြန်ပါ။

ခရတ်လေးကားပေါ်တက်တော့ လည်း သူမက
ပြန်ခေါ်... သူ့ဘာသာသရေကနေ တတ်သွားတာ

ဆိုင်ကလေးတွေဝင်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု...။

မျက်စိကျတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး... တိုလီမိုလီ
လည်းဝယ်... ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ရေခဲမုန့်စား...။
ဒါပဲလေ စကားလည်း သိပ်မပြောဖြစ်ကြပါဘူး...။

အပေါ်ထပ်မှာ မိနီရုပ်ရှင်ရုံလေးတွေတော့ သူမက
ဟာသကားပဲဟု တခဏ စူးစမ်းကြည့်မိသေးသည်။

အချစ်လား... လာထားတဲ့...။

ခန့်စည်သူနှင့် အိန္ဒြာကျော်ဇင်လည်းပါသည်။
မိုးအောင်ရင်တို့ ခိုင်သင်းကြည့်တို့ မယ်လိုဒီတို့လည်း ပါဝင်သည်။
ကောင်းမယ့်ပုံ... ရယ်ရမယ့်ပုံပါပဲ...။

ဝတ်မှုန်က ရုပ်ရှင်ကြိုက်သည်။

အထူးသဖြင့် ရယ်စရာဟာသဆန်ဆန်ဇာတ်ကားလေး
များကို ပို၍သဘောကျနှစ်ခြိုက်သည်။

ဝတ်မှုန်က တခဏ ခြေလှမ်းတန်သွားပေမဲ့ သူက
ရုပ်ရှင် ကြည့်မလားဟု စကားမခေါ်...။

ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ဒင်းကတောင်မခေါ်သေးတာ

ကိုယ်ကအနေသာချည်းပဲပေါ့...။

ဝတ်မှုန်ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လိုက်သည်။
စိတ်ကောက်ချင်ချင်ဖြစ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်
ချင်...။

သူ့ကို လက်ခံမိတာ မှားပြီလား...။

ဒီအတွေးက တနေ့ကို ဆယ်ကြိမ်မက ခေါင်းထဲ
ရောက်လာတတ်တဲ့အတွေးပါ...။

ကဲ... မှားပါပြီဆိုပါစို့...။

အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ...။

အမရာဝတ်မှုန်သည် ပင့်သက်ကလေးသာ ခိုးရှိုက်မိ
သည်။

ဘာမှပြင်ဆင်လို့မရတော့ဘူး ဆိုတာမဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ အမရာဝတ်မှုန် ကိုယ်တိုင်ကအဘွားရဲ့စကားကို
လှိုလှိုလားလားပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခဲခဲ့တာပါ...။

မိဘတွေမရှိတော့ပြီဆိုကတည်းက ဒီအဘွားရင်ခွင်မှာပဲ
ပါဝင်တိုးဝေ့ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့တာမို့ အဘွားကို သူ့အပေါ်

ချစ်သည်။

ဘာမှဆို အဘွားစိတ်ချမ်းသာတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးချင်သည်။

သူမဆယ်ကနိုးကောင်ကတည်းက အဘွားက သူ့သို့ဝယ်ချင်း သွားနန်းမြေးနှင့် သဘောတူတယ်ဆိုတာ ပြောပြထားပြီး ဝတ်မှုန်ထဲက ကတိတောင်းထားခဲ့တာမို့ ဒီအကြောင်းအရာကို စဉ်းစားခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ...။

အခုဆို ဘွဲ့တောင်ရပြီးလို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တာပင် နှစ်နှစ်ခန့်ရှိနေပြီ...။

ထိုအခါ အဘွားရဲ့အစီအစဉ်တို့က စတင် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တာဝန်လာပါသည်။

နေ့လည်ခင်း ထမင်းစားပြီးချိန်တစ်ခုမှာ အဘွားက စကားစ...လာခဲ့သည်။

“မြေးလေး... ဝတ်မှုန်...”

“ရှင်...”

“အဘွားပြောစရာရှိတယ်...”

“ဆီပါတယ်... အလုပ်ထွက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုတော့လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား...”

အဘွားက သဘောတကျ ရယ်ပါသည်။

“အေးလေကွယ်... အဲဒါပဲပေါ့...”

“ဝတ်မှုန် အလုပ်မထွက်ချင်ပါဘူး...”

“ဒါဖြင့်လည်း မောင်ခိုင်းတို့ ကွန်စထရပ်ရှင်မှာပင်လုပ်ပေါ့...”

ဝတ်မှုန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟဲ့... ဘာခေါင်းခါနေတာလဲ...”

“ဒီမှာက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေသားကျပြီး ပျော်နေပြီကဘွားရဲ့...”

“ဪ... ဒီကလေးမနယ်...”

“ကဲပါအဘွားရာ... အလုပ်ကိစ္စနောက်ထား ဒီမှာပဲ... အဘွားအတွက် ကျွန်တော်သီးဖော်ရည်လုပ်ထားတယ်...”

“ရမ်းချိုတယ်... သောက်ကြည့် လုံးဝမခါးဘူး...”

“သောက်ပါမယ်အေး... ထားလိုက်စမ်းပါ”

ညည်း စကားလွဲမယ်မကြံနဲ့... ”

“ဟီး.. ဟီး.. မလွှဲပါဘူး.. ”

“ဒါဖြင့် သေချာနားထောင်... အဘွားတို့အခုနေတဲ့
ခြံကို ရောင်းလိုက်မယ်... ”

“ဟင်”

သူမနှုတ်ပြောစိတ်နှင့် အံ့ဩသွားရသည်။

“ဘာလို့ ရောင်းရမှာလဲအဘွားရဲ့... ”

“မြေးလေး အိမ်ထောင်ကျရင် အဘွားတစ်ယောက်ထဲ
ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုနေရမလဲ... ”

“ဝတ်မှုန်လည်း နေမှာပေါ့... ”

“မောင်ဝိုင်း အဘွားက မြေးကို ဟိုမှာပဲ နေစေချင်တာ”
အမရာဝတ်မှုန် နှုတ်ဆိတ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း သွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင်နှင့် အခု
ကတည်းက လွမ်းချင်ပါသည်။

ဘဝရဲ့ စိမ့်ထားပုံဟာ အချိန်တန် အိမ်ထောင်ပြုပြီး
ကိုယ့်ရဲ့ မူလအိမ်ဂေဟာ အရိပ်အမြှောက်လေးဆီက စွန့်ခွာ

ထွက်ခွာသွားဖို့တဲ့လား... ”

ဝတ်မှုန်အဘွားနှင့် မခွဲချင်ပါ... ”

ခွဲပြီးလည်း မနေလို့ မနေနိုင်ပါ... ”

“မရဘူး အဘွား၊ ဝတ်မှုန်အဘွားနဲ့ပဲ နေမယ်၊ အဘွား
နဲ့ခွဲရမယ်ဆိုရင် အဲဒီမောင်ဝိုင်းကိုလည်း လုံးဝမယူဘူး... ”

“ဟဲ့... ဒါဘယ်လိုစကားလဲ... လူကြီးဆန်ဆန်
တွေးခေါ်စမ်းပါ ဝတ်မှုန်ရယ်... ”

“ဒါ... လူကြီးအဆန်ဆုံးပဲ... ”

“အေး... ငါသိတယ်... ညည်းလေး ဂရုစိုက်
ချောင်ကျမယ်ဆိုတာ သိလို့ပဲ... ဒီခြံကို ရောင်းပြီး မောင်ဝိုင်း
တို့ နားက ဘလူးဒိုင်းမွန်ကွန်ဒိုမီနီယံကို ဝယ်ဖို့ စီစဉ်ရတာ...
ပိုတုပိုက်ဆံ ဘဏ်မှာထည့်တန်တာထည့်... လျှာတန်တာ
လျှာ... မြေလေးဖို့ လတ်ဝတ်လက်စား လုပ်တန်တာလုပ်
မကောင်းဘူးလား... ”

တကယ်တော့ ဝတ်မှုန်အတွက် စိန်ရွှေရတနာတို့လည်း
မလိုလှပါဘူး... သို့သော် ဘယ်လိုငြင်းဆန်ရမလဲဆိုသံ

ဝတ်မှုန် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားရသည်။

ဒါတွေဟာ အဘွားရဲ့အစီအမံနှင့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်တွေ မြို့ဝတ်မှုန်မကန့်ကွက်ရပါ...။

“ခြံရောင်းရပြီဆိုတာနဲ့ ဟိုဖက်ကွန်ဒိုကို စရံချကား လိုက်မယ်...။ ကွန်ဒိုမပြီးခင် တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အဘွားနန်းအိမ်ပဲ ခဏနေကြမယ်... ဒါတို့အဘွားအို နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားတဲ့အကြံပဲ... မြေးနှစ်ယောက် လက်ထပ်ပွဲကို တို့ဘတွေ ပျော်ပျော်ကြီးဆင်နွှဲရမယ်... ပြီးရင် မြစ်ချိုကြမယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ... အကြံပိုင်တယ် မဟုတ်သား...”

ဤသို့ ဤနယ် ဘွားအေဖြစ်သူက စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင် တက်ကြွနေလေရာ ဝတ်မှုန်မှာ အာမှ ဆင်ခြင်တတ်ခွန်းမဲ့တုံ့ရ တော့ပဲ ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ်လေးသာ ငိုငင်ဟောသွားခဲ့ရပါသည်။

ဆက်ပြီးတော့လည်း အဘွားပစ်တံပါလက်မပါ ဝမ်းပန်း တသာနှင့် ဦးဆောင်စီမံလှုပ်ရှားခဲ့ရာ လေးထွားကွန်ဒိုကပ်ခန်း လည်း ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားဖူးခရီးတွေတက်ကာ အဘွား

စိတ်ကြိုက်လည်း လျှူဒါန်းသည်။

ဝတ်မှုန်တို့ မြေးအဘွားလည်း ကွန်ဒိုနားကပ်လျှောက်က လူကုစာန်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ ခြံကျယ်၊ ဝန်းကျယ်၊ တိုက်အိမ်လှလှ ကြီးနဲ့ နေတဲ့အဘွားနန်းတို့ အိမ်လှအောက်တို့မစ်တစ် ရောက်လာသည်။

နှစ်ဖက်အဘွားတို့က ဒီလိုစီစဉ်ကြတာဟာ သူတို့ သားနှင့် သမီး လက်ထပ်တုန်းက အကောင်အထည်မဖော် ဖြစ်ခဲ့တဲ့စိတ်ကူးကို မြေးနှစ်ယောက်အလှည့်မှာ အကြံဉီးပြီး မြန်မြန်ဖြစ်မြောက်အောင် ဖြစ်စေချင်လို့ဆိုတာ ဝတ်မှုန် နားလည် ပါသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက် အနေနီးစပ်ပြီး သံယောဇဉ် ကွယ်သွားကြဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မပါလိမ့်မည်။

သို့သော် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆိုတဲ့ လူရွယ်လေးဟာ ဝတ်မှုန် အကဲခတ်မိသလောက် အရမ်းအနေတည်သည်။

အိယာကြိုက်တဲ့သူ၊ စီးကရက်သောက်ကတ်သူ ဆိုလေ့ ရှိဟာ ဒီအိမ်မှာ တွားနန်းရဲ့ အချစ်တော်ကိုသဲလှုပ် ခြစ်တာမို့

၄၀ ဆုလေးနွယ်

ဘွားနန်းက အပြစ်မမြင် . . . ။

ကိုစက်ခိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘွားနန်းပိုင် လုပ်ငန်း
တွေမှာ ဦးစီးပြီးစီမံခန့်ခွဲနေသူမို့ အလုပ်များသူလည်း
ဖြစ်တာကြောင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မကပ်လှပါ . . . ။

ရုံးပိတ်ရက်တောင် သူ့မှာ အချိန်မရ . . . မအားလပ်။

ဝတ်မှုန်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ပွဲပေးဖို့တောင် ခဏတဖြုတ်
အချိန်လုပ်ပြီး ပြန်လာရပုံပေါ်သည်။

ညနေတစ်ခေါက်အပြင်ထွက် ဘွားလိုက်သည်မှာ ညဉ့်
နက်တဲ့အထိ ပေါ်မလာ။ အလုပ်များတယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်
က အိမ်မှာထက် အပြင်မှာပိုပျော်လို့ ဖြစ်နိုင်သည်။

အင်း . . . ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို အခြေတကျ
တည်ငြိမ်လာအောင် အိမ်ထောင်ရေးအနှောင်အဖွဲ့ထဲ
ရောက်သွား စေချင်မိကြတာ . . . ။

ဝတ်မှုန်ကို တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့လာမိတဲ့အခါ သူ့ပိုပြီး
ခြေငြိမ်လာအောင်ပေါ့လေ . . . ။ နှစ်ဖက်ဘွားအေတို့ရဲ့
အမြော်အမြင် . . . ။

သတို့သားနေရာမှန် ၄၁

တကယ်ရော သူဟာ ဝတ်မှုန်ကြောင့် ပြောင်းလဲလာ
မည့်သူ ဖြစ်နိုင်မလား . . . ။

သူစကားပြောရင်း ဝတ်မှုန်မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်ပင်
သိပ်မကြည့် . . . ။

တနေရာလွှဲပြီး ရိုးရိုးသားသားပဲပြောတာ . . . ။

တဖက်သား မိန်းကလေးအပေါ် အားနာတဲ့ အမူအရာ
လား . . . ။

ဒါမှမဟုတ် ဝတ်မှုန်ကို မနှစ်သက်လို့ . . . ရင်မခုန်လို့
များလား . . . ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်းသူ့အဘွားရဲ့ စကားကို
ပယ်ရှားငြင်းဆိုလို့မှ မရတာ . . . ။

သူနှင့်ဝတ်မှုန်တို့ဟာ ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်ကို စိတ်ပါပါ
ပပါပါ ဇွတ်မှိတ်လျှောက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေသူချင်းကတော့
တူတူ . . . ။

ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုလည်း တကယ်တမ်း အပြစ်မတင် . . . ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မိန်းကလေးပီပီ လဲလဲမကျ

ရိတ်ဝင်ကာ၊ စိတ်တိုင်းပကျဖြစ်မိတာအမှန်...

ဝတ်မှုန်ဟာ ရုပ်သေးရုပ်နှင့်တူနေပြီလား ဝေခွဲမရ...။

အင်း... ဒီအခြေအနေကိုပဲ သူဝယ်ချင်းတစ်ချို့က အထင်ကြီးအားကျသတဲ့...။

“ဝတ်မှုန်ရယ်... နင်ကသူဌေးကဟော်ဖြစ်တော့မှာ ဆီတော့ ကကောင်းထာပေါ့...။ ပါဝါဆဲပင်း ကွန်ထရပ်ရှင် ဆိုတာ နံမည်ကြီး ဂရိတ်ထဲကပဲနော်...။ နင်အဘွားကိုက အရွေးတော်တာဟာ ငါတို့မှာကျ ဒီလိုအဘွားမျိုးမရှိဘူး...။ ဟွန်း...။ ဟွန်း...။”

“ဝတ်မှုန်အဘွားကို ခဏငှါးပြီး... နင်တို့အတွက်ပါ ရှာခိုင်းပေါ့ဟာ”

“ဟင်း... နေလင်းစုတ် ကြည့်စမ်း... ငါတို့ မိန်းကလေးချင်းချပြာတာကို နင်အိနားထောင်နေဏယ်ပေါ့လေ...။ သွား... သွား...”

ယုသန္တာက ရှက်ရှက်နှင့် နေလင်းတို့ပြေးထုလိုက်၏။ နေလင်းက ပတ်ပြေးရှောင်လိုက်သဖြင့် အမတ်တို့နှစ်ရ

ထပင်းစားခန်းလေးထဲ ရယ်ပောသံတို့ ဆူညံသွားခဲ့သေးသည်။

ဝတ်မှုန်က သူများတွေ သဘောတကျ အထင်တကြီး ပိုတာကို ပြန်တွေးမိလျှင်တော့ အခုလို အဘွားဝကားနားထောင် ပြီး လက်ခဲခွဲကာ မှန်ကန်သလိုလို အထင်ရှောက်မိသည်။

စိတ်တွေက အမြဲတမ်းပဲ နှစ်မျိုးနှစ်ခွဲနှင့် မတင်မကျ ဖဲလည်လည် တွေဝေဝေကြီး ဖြစ်မိစမြဲပါ...။

ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုပေမဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် မသွားမေး ကနည်ထိုင်နေတာမျိုးမဟုတ်...။”

တရားနီးပြန်စဉ်းစားမိလျှင်ပင် လူက ချောက်ချား သလိုလို့...။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရမှာဝန်လေး ဘိတ်လန်သလို လို ဖြစ်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ မရေရာခြင်းတွေက ပြည့်နှက်နေဆဲပါ...။

လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ သူမချစ်နေတဲ့မဟုတ်တဲ့အပြင် ဝရင်းစားနီး လက်ပွန်းစာတီး ရှိလှတဲ့သူမဟုတ်...။

စိတ်သော် ကိုစက်ဝိုင်းရဲ့အဝအကြောင်း နောက်ခံသမိုင်း ပျက် အဘွားဘီတာနေ အမြတ်စေကြားနေကျ...။

ဝက်မုန် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘွားနန်းကိုအိမ်ကို လည်း ဝင်ထွက်လည်ပတ်သွားလာဖူးပါသည်။

ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စက်ဝိုင်းကို သူမဖူးစာရှင် အဖြစ် လျှာထားခံရမည့်သူဟု ယောင်၍ပင် မစဉ်းစားဖို့ဖူးပါ။

အင်းလေ... ဖူးစာရှင်ဆိုတာ ရှေးဘဝရေစက် ရှိတဲ့သူမှ ဆိုတာပါ...။

ဝတ်မုန်ဖက်က ဘာမှမတွေးပဲ မျက်စိစိမှိတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်လည်းပဲ မမှားတန်ပါဘူး...။

အဘွားစိတ်ချမ်းသာဖို့က နံပါတ်တစ်ပါပဲလေ...။

ဝတ်မုန်က မျက်လွှာလေးတစ်ချက် မှိတ်ကာမငဲ့သက် ရှိတ်ရင်း စိတ်ဒုံးဒုံးချမိ၏။

ညမွှေးပန်း ရနံ့လေးတွေက မွှေးမြသင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင် နေဆဲ...။

ထိုအချိန်မှာပင် ယရာဇိုကားတစ်စီးက ခြံတံခါးမှာ ခေါင်းထိုး၍ ရပ်လာသည်။

ကားမီးရောင်က ဝင်းခနဲ...။

ဟော့တော့ ကိုစက်ဝိုင်းတောင် ပြန်လာပြီ...။

အခုမှ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်ရမလား ဝတ်မုန်စဉ်းစားသည်။

ကနောက်ဖက်က ဆားမင့်ကွာတာလေးကနေ ကိုဥဩက ပြေးထွက်လာပြီး စက်ဝိုင်းကို ခြံတံခါးဆီးကြို ဖွင့်ပေးသည်။

ဝတ်မုန်က အနီးလေးပေါ်မှာပဲ ဆက်ထိုင်နေ လိုက်သည်။

စက်ဝိုင်းရှုကားက ဝိုင်းဝန်းစက်ထိ တောက်လျှောက် ပေးလှမ်းဝင်သွားသည်။

စက်ဝိုင်းသည် လူငယ်ပီပီ ပေါက်ဖက်ကိုအောက်ကားရပ် ပြုဥဩကို ကားဝိုင်းထဲထပ်ဆင့် မောင်းသွားခိုင်းအားဖြင့်

သူ့ဟာသပဲ ကားသိမ်းပြီးမှ အိမ်ဖက်ပြန်လျှောက် လာသည်။

လက်ထဲက ရီမုတ်ပါတဲ့ ကားသော့လေးကို ရှေးယမ်း

ကစားရင်း လျှောက်လာတဲ့ စက်ဝိုင်းကြောင့် ဝတ်မုန်ကို တော့ ခြေလှမ်းတုန်သွားသည်။

“ဪ... ဝတ်မှုန်...”

“ပြန်လာပြီလား... ကိုစက်ဝိုင်း”

စက်ဝိုင်းက ခေါင်းဆတ်ပြရင်း...။

“စက်ဝိုင်းပဲခေါ်ပါ၊ ရတယ်...”

“အို... ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ...”

“ဘာကိုလဲ... အသက်ပိုကြီးလို့လား... နင်က နှစ်ဆယ့်သုံး... ငါက နှစ်ဆယ့်လေးကျော် သိမ်မက္ကာပါဘူး ဟာ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဆက်ဆံစမ်းပါ... ငါက အိုကေ ပါတယ်... ပြဿနာမရှိပါဘူး... နင်ငါ့ကို ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲနေ ကြားလား...”

ဝတ်မှုန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း စက်ဝိုင်းပုံစံကို အကဲခတ် နေ့စဉ်...။

ခြေလှမ်း ယိုင်လောက်အောင် မမူးပေမဲ့ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ထွေလာဟန်ရှိသည်။ သူ့အာသွက်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဘွားတို့အိမ် ချိန်တန်လောက်မှ သူတမင်ပြန်လာဟန်တူပါသည်။

ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တရင်းတနိုး ပေးသံနှင့် စကားပြောသည်။

“ဝတ်မှုန်... နင်ထမင်းစားပြီးပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဝတ်မှုန်က ဒန်းပေါက်က ဆင်းလိုက်ရင်း...

“ကိုစက်... စက်ဝိုင်းရော... စားပြီးပြီလား...”

“ဝတ်မှုန် ထမင်းခူးပေးရမလား...”

“နေ နေရတယ်၊ မစားတော့ဘူး... ငါအိပ်တော့မှာ ပြင်မှာ အေးတယ်ဟာ နင်လည်း အကြာကြီး ထိုင်မနေနဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ရိုးသားသောရင်းနှီးဟန်နှင့်များ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောသလား။

ဝတ်မှုန်ဟာ ဆူနဲ့မကြာခင် ဧရာစပ်တော့မယ့် မိန်းမငယ် တစ်ဦးဆိုတာ ခေါင်းထဲမှ ရှိပါလေစ...။

စက်ဝိုင်းရှေ့ကနေ တိုက်ထဲဝင်သွားလျှင် ဝတ်မှုန်လူ...

သို့နောက်မှ လိုက်စင်လေ့ရှိခဲ့သည်။ နိမ့်စိုင်း ငှက်သားပြီ

ညှော်ခန်းကိုဖြတ်၊ ထမင်းစားခန်းနား သူ့အဖေရုပ်ထား
စားပွဲပေါ်ကားသော ကိုက်စိမ်းသည်။ ဝိန . . . နိမ့်စိုင်းဝ

ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ပြီး ကုတ်စားဗူးဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။ သိပ်ပိုင်းပဲ အ ကိုပေးခဲရ လာမိမယ်

“ဝတ်မှုန်က မှောက်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်လေးကို အသင့်ယ
ထည့်ပေးပြန်ပြန်ပေမဲ့ သူ့ကလေးက အားပြန်ပြီး ခုခိုအတိုင်း မေး
သောကိစ္စသည်။ . . . ငှက်သားအဖ ယထာရပ်ရပ် နှင့်
ငှက်သားအဖ ဝတ်မှုန်ကို ပြန်ဝတ်မှုန်ကို ဝတ်မှုန်ကို ဝတ်မှုန်ကို

ပြီးတော့ အအေးထူးကိုင်ပြီး လှေကားပေါ် တက်
ပြင်သည်။ “ကလေး”

နိမ့်စိုင်း ဟုတ်ကဲ့ နိမ့်စိုင်းနိမ့်စိုင်း လေးနဲ့ ကလေး

လှေကား နှစ်ထပ်လောက်တက်ပြီးမှ ဝတ်မှုန်ဖ
ပြန်လှည့်ကာ ငှက်သားအဖ ဝတ်မှုန်ကို လှေကားပေါ်

“ငါမနက်ပန် မန္တလေးလေး သွားမယ်။ ဘာမှာဦးမလဲ။
ညှော်ခန်း သူ့ရုပ်တရုတ်မေးလျှင် ဝတ်မှုန်ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ထိုးမှန် လမုန်ကြိုက်လား . . . မကြိုက်ရင်လည်း
ဂျယ်လီပူတင်း ဝယ်လာမယ်။”

စက်ဝိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဂျယ်လီပူတင်း
ကြိုက်တာခေါင်းထဲမှတ်မိနေတာမို့ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ မေးမိတဲ့
သဘောပင် . . . ။

“ရပါတယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကြိုက်ပါတယ် . . .”

“အိုကေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ နင့်မိတ်ဂါတ်
ငါကြိုက်တယ် ဝတ်မှုန်၊ အဲဒါ သိပ်ကောင်းတယ် . . . နောက်
တစ်မတ်လောက်ဆို ဝတ်ပြန်လာမယ် ကြိုနှုတ်ဆက်ထားတာ
ကား . . . ဟား . . .”

“ငါ့အဖေအဖေက ငါ့အဖေအဖေက ငါ့အဖေအဖေက
ကလေးနဲ့ ရယ်ရယ်ပြောပြောနှင့် လှေကားပေါ်တက်ကာ
သူ့အခန်း သူ့ဖွင့်လျက် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

“ဝတ်မှုန်က နှုတ်ဆိတ်လျက် အသာမောကြည့်
နေမိသည်။

အတော်ညဉ့်နက်တဲ့အထိ မင်းထယ် အိပ်ယာမဝင်
သေးပဲ ဝရံတာကလေး၌ ထွက်ထိုင်၍ တစ်ဦးတည်း အေးအေး
လူလူ ဇီးကရက် ရှိုက်ဖွာနေမိသည်။

သူ ခေါင်းထဲမှာလည်း အတွေးတွေက ဟိဟိဒီဒီ ပြီးလွင်
လျှောက်ရိသည်။

အထူးသဖြင့် မန္တလေးအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမေ့ကို
သတိရမိသည်။

ဖေကြီးတစ်ယောက်ထဲ ဒီအချိန်ဆို ဘိတ်ဂါးဘီယာ
လေး ထစိမ့်စိမ့်သောက်ပြီး ဝက်လက်ကလေးထိုင်ပေါ်

ကညောင်းပြေ ထိုင်ရင်းအပန်းပြေအနားယူ နေလောက်ပြီ။

ဖေကြီးက ပန်းချီဆရာ။ ပန်းချီဆရာဖြစ်တဲ့အတွက်
ပိတ်ခံစားမှုကလည်း နုည့်ပြီး အနုပညာဆန်သည်။

သူကတော့ ဘာကြောင့်လဲမသိ ပန်းချီပညာကိုဖေကြီး
ပိုင်ပေးပေမယ့် ဖေကြီးလောက် လက်ရာမမြောက်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် အရမ်းကြီး ဝါသနာမပါလှ။
မင်းထယ်က အားကစားလိုက်စားရတာ ပိုသဘောကျ

ပဲ။ သူ့အားလပ်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တင်းနစ်ရိုက်တာ
ဂါ့ကရိတ်ရိုက်တာတွေကိုမှ ပိုလုပ်ဖြစ်သေးသည်။

အဲ့ဒါမှမဟုတ်လျှင် ဘော်ဒါတအုပ်ကို သူ့အိမ်ခေါ်ကာ
ပုလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်နေ့ကုန် ဂစ်တာဝိုင်းဖွဲ့ကြမည်။

ပုလဲကလို့ ဘော်ဒါတွေ အိမ်မပြန်ပဲ သူ့အိမ်မှာပဲ အတူတူ
ပုလဲကြည့်လျှင် သူ့ဦး၍ သဘောကျသည်။

မင်းထယ်က အပေါင်းအသင်းခွဲမင်သူ ဖြစ်တာကြောင့်
ပုလဲ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အခြေချနေထိုင်ရမည်

ပုလဲက ပျင်းငေါင်ငေါင်ဖြစ်နေမလား သူ့အတော်စဉ်း

၅၂ ဆုလေးရွယ်

ဘေးသည်။

ရေလှိုင်းလာ

“ဘာမှမပူနဲ့ ငါ့လှည်းမင်းနဲ့အတူ လာနေမှာပဲဟာ နောက်ပိုင်း ဆိုသံအလုပ်ဆင်ကြော့လည်း မင်းမှာ ဘော်ကွေ့ထပ်ရလာမှာပါကွာ မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဝေါင်ရရင် အလှဆုံးထပ်ပတ်ပေးကြာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီလိုလုပ်”

သူ့ရေလှိုင်းကို ကြည့်လျှင်ရေလှိုင်း မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်ကာလာ

“အပျင်းပြေ ရည်းစားလေးအားလေး ကေခက်ကကြည့်လိုက် စက်ဝိုင်းက မင်းကို ဟန်းဖုန်းဝယ်ပေးမယ် ပြေတယ်လေ။ ပွန်းရရင် မင်းကောင်မလေးတွေဖန်ပေါ့။ အိမ်မှာဖြစ်လဲ”

“သွားစမ်းပါကွာ မင်းတို့နှစ်ယောက် အကျင့်ပြုချိန်က စက်ဝိုင်းကောင်မလေးက နေထိုင်ရာမှာ ရှိနေပြီလေကွ ရှုမပြောရဲဘဲ သူ့ယုမှာ ကိုန်းညှပ်ထယ်”

“မင်းအပိုတွေ ခုချာတို့မပြောနဲ့ရေလှိုင်း စက်ဝိုင်း ငါ့ကိုပြောပြီးသား သူ့အိမ်က ပေးစားတဲ့မိန်းမပဲ ယူရမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် လူပျိုဘဝ အစွမ်းတန်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကံနေတာပေါ့”

“အေးလေ အဲလို အကဲကောင်းလို့ ရှုပါနဲ့ ငြိတာပေါ့။ အခု စက်ဝိုင်းလွပ်မရ ရှုန်းမရဖြစ်နေပြီ တစ်လထဲမှာ မန္တလေးသုံးခေါက်ရောက်လာတာပဲကြည့် ငါတော့မထင်ဘူး ဒီတော့ကို သူမကျော်နိုင်တော့ဘူးကွ”

“ဘာတောလဲ”
“မာမာတော့ပေးကွာ”
“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ ရှုပါကွာ မိန်းမကောင်းလေးပါ မင်းကလဲ”

“အေးပါ မင်းကွပ်သို့မှာပါ”
“ငါပိုသတ်လို့ မဆိုလိုဘူး”
“စက်ဝိုင်းက အမျှန်ကြတာလို့ မင်းထင်နေတာပေါ့”

နေတဲ့ သဘော သူ့ကို ငါနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“အခု စက်ဝိုင်းက မင်းရဲ့ဘောစုံနော်”

“ဘောစုံရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို ဘယ်စွက်ဖက်
ဝေဖန်လို့ရမလဲကွ မင်းလည်း သွားဝေဖန်မနေနဲ့ဦး”

“စက်ဝိုင်းက ငါ့ကို အကုန်ရင်ဖွင့်တာကွ”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာတဲ့လဲ... ရူပိုကို လက်ထပ်ယူမယ်
တဲ့လား”

“အဲ့ဒီ သဘောပဲထင်တယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ရေလှိုင်းစကားကြောင့် မင်းထယ်နေမှာ မျက်မှောင်
ကပ်သွားတယ်။

“သူက ဒီမန္တလေးမှာ ရေခဲခန်းစက်တွေ ရေခဲစက်တွေ
တည်ပြီး သူ့တာသူ စီးပွားခွဲထွက်ချင်တဲ့ ပုံစံပဲကွ ဟိုမှာက
သူ့အဘွားတို့ ကြီးမေတို့က ကွန်ထရိုလုပ်တော့ သူ့စိတ်ကြိုက်
မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေက အကြောင်းပြချက်
တွေပါ။ ငါ့စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ ဒါတွေက ရူပိုကျော် အကြံ

တွေချဉ်းပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်မလေးက ဂျပလည်ကွ။ စက်ဝိုင်း
ကို သူပါးပါးနှပ်နှပ် ကြိုးကိုင်သွားလိမ့်မယ်။ ကြည့်နေ”

မင်းထယ်သည် ရေလှိုင်းပြောစကား တွေကို ထုံးစံ
အတိုင်းပဲ လျော့တော့မထွက်ရ။

ပါးစပ်ကသာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘာညာပြန်ကန့်ကွက်မိ
ပေမယ့် ဒီကောင်ရေလှိုင်းရဲ့ စကားတွေက မှန်တတ်တာ
များသည်။

ကွက်ကျော်မြင်တတ် ကြိုတွက်တတ်တာတွေအတွက်
ဘော်ဒါတွေကြားထဲ ကြိတ်ပြီး ချီးမွမ်းရတာမှလား။

“အဲ့ဒီတော့ မင်းအတွက် ဘာအကျိုးရှိနိုင်လို့လဲ”

“ဟ... စက်ဝိုင်း ဒီမှာ မြေကွက်ဝယ်ရင် ငါက အိုကေ
လေ ပွဲခရမယ်၊ ပြီးရင် စက်ရုံဆောက်မယ်၊ ဂိုဒေါင်ဆောက်မယ်
ကလုပ်သမားတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေခန့်မယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ပါ
ကလုပ်တန်းခန့်ပေးမှာကွ အကျိုးရှိတာပေါ့။ ဘာပြောကောင်း
ပဲလဲ မင်းဆိုရင် ငါ့ထက်တောင် နေရာကောင်းရဦးမယ် ကုန်
ယိုဖန်နေရာခန့်ပစ်လိုက်ပြီ။

မင်းထယ်မျက်နှာပင့်ဖြစ်လျက်၊ ယခုမိပြု ပြောရာမှာ
 "ဘာကြောင့်"
 "သုက မင်းအပေါ် ညီလေးတစ်ယောက်လို သဘော
 ထားတာလေ ဘော်ဒါအဆင့်ထက် သာတယ်က သမင်းအပေါ်
 သံလောဇ္ဇာကိုတာ ဟိတယ်မှာမတည်းပဲ မင်းအိမ်မှာ ဖြစ်သလို
 လာနေတာကိုပဲကြည့်"
 ရေပိုင်းပြောသလိုပင် စက်ဝိုင်းက သူ့အပေါ် ညီရင်း
 ဥတယ ခင်မင်ရင်းနီးမှုထားသည်။
 မေကြီးကိုလည်း လေးစားရိသေသည်။
 သလားလျှင် မေကြီးအကြိုက်လက်ဆောင်တွေ အမြဲ
 ပါသည်။
 ဝီစကို ပုလင်းပြားကအစ အီဇာထင်း၊ ဘီစကစ်ပံ၊
 ကြက်ပေါင်းရည်၊ ချိတ်၊ မာဂျရင်း၊ သစ်သီးဖျော်ရည်ဌားများ
 ညါသေတ္တာ၊ ကိုကာကိုလာ၊ သီဟိုဠ်ဆန်အဆုံး ဧထလိုကာလီ
 စုံတကာစေအောင် ဝယ်ချလာတတ်သည်။
 စက်ဝိုင်းရောက်လာလျှင် မင်းထယ်တို့အိမ်ရဲ့ ကျန်းစား

ရှည်ပေါ် စားသောက်စရာတို့ ပြည့်သွားတတ်သည်။
 မင်းထယ်က မေကြီးနှင့်အိမ်မှာ ဝိုင်းမဖွဲ့ပေမယ့်
 စက်ဝိုင်းနှင့်ကတော့ ဘီယာသောက်ဖော် သောက်ဖက်တွေပင်
 ဖြစ်လို့သွားချေသည်။
 မိကျွေးအသက်ကြီးမှ ငါနဲ့ စိတ်စွဲကိုယ်တူ
 သားတစ်ယောက် ထပ်ရသလိုပဲ။ ဘုရားပေးတဲ့သားကြီး
 နေ့ချက်က။ မိဟိုသားအဖ ပျော်ရွှင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်
 ခိုးယူဖို့ကလေးတွေပေးဖို့ပဲ။ မိလဲပဲလဲလဲလဲလဲ
 ပိုမိုပေးဖို့ပဲ။ မေကြီးသည် စက်ဝိုင်းရောက်လျှင်
 အဘတ်ပင်ပျော်မြူး အရွှင်နေတတ်ပြီး စက်ဝိုင်း ရန်ကုန်
 ပြန်သွားလျှင်လည်း တဖွဲဖွဲရေရွတ်ပြီး လွမ်းနေတတ်သေးသည်။
 သူ့ကို စက်ဝိုင်း ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ခေါ်တော့ မေကြီးကိုပါ
 ကတူလာနေဖို့ ခေါ်ပါသည်။
 မေကြီးက သူ့အရပ်ဒေသ သူ့အိမ်ကိုပဲ ဒွဲမေးခွဲခြံ
 ကြီးတတ်သူမို့ စက်ဝိုင်းကို အတန်တန် ငြင်းပယ်လိုက်တာ
 "ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ။ မင်းထယ်ဟိုမှာနေကြကွ"

ပြီဆိုရင်တော့ အဖေလည်း သူ့ဆီလိုက်နေရမှာပေါ့။ အခုချက်
ချင်းကြီးတော့ လိုက်မရသေးလို့ပါ သားကြီးရာ... နော်...
အဖေမလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကိုလည်း ပစ်ထားခဲ့လို့
မရသေးဘူး။ ပန်းချီဆွဲရာတွေလည်း အလုပ်လက်စတန်းလန်း
တွေနဲ့ မို့လို့ပါ။ နောက်ပိုင်းတော့ တမျိုးတဖုံကြည့်စိစဉ်တာပေါ့။”

စသဖြင့် ဖေကြီး အကျိုးအကြောင်းပြောမှ စက်ဝိုင်းက
လက်လျှော့ပြီး သူတစ်ယောက်ထဲ ခေါ်လာခဲ့တာ။ ရေလှိုင်း
ကတော့ နောက်တစ်ပတ်မှ လိုက်ခဲ့ဖို့ အစီအစဉ်ကျသည်။

မင်းထယ်သည် တရေးရေးပြန်တွေးရင်း အိမ်ကို
သတိရသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ ဂစ်တာဝိုင်းတစ်ဝိုင်းရဲ့ သီချင်းဆိုသံတို့
ပျံ့လွင့်လာသောအခါ ပို၍မင် လွမ်းဆွတ်ချင်မိသည်။

တေးသီချင်း တပိုင်းတစကို ချာတိတ်တို့ ဝိုင်းအော်
နေကြသည်မှာ သံပြိုင်ညီညာ ကီးဝင်လှသည်။

“ဝီရင်ခွင်မှာ နားပေါ့ဌာန်တို့ရယ်... ခံစားတတ်တယ်
နားကျည်းတတ်တယ်... ငါမေ့တတ်လို့ သံသရာလည်း...”

ဒါလှည့်ဖျားခြင်းပဲ ဝါက်တရားပဲကွယ်... ငါနီးထဲမှ နှလုံးသား
တစ်ခုကို မင်းက ငါ့ကိုစတေး...”

မင်းထယ်သည် ထိုင်ခုံပေါ်ခြေထောက်ပါတင်ကာ
မျက်စိမှိုက် နားထောင်နေလိုက်သည်။

ရောက်နေပြီကွ”

“ဘာ မန္တလေးမှာ”

“ဒီမနက် အစောကြီး ထွက်လာတာလေ့ အခုရူပါကျော်

ဆီလစ်ပြီ”

မင်းထယ်အုအားသင့် မျက်မှောင်ကုပ်မိသည်။

သူနှင့်အတူ အန္တလေးက ပြန်ရောက်တာ ဘာကြာသေး

လို့ပဲ။

အခု ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဟိုကိုလုစံခနဲ ပြန်ရောက်

သွားပြန်ပြီ။

“ငါ့ကိုလည်း မပြောဘူးကွာ။ အဲဒီ စက်ဝိုင်း ဘာလုပ်

“စာလဲ”

မင်းထယ်စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်းညူမိသည်။

“သူဟာနဲ့သူ ပျာနေပြီလေ။ မင်းကိုခါးထဲ ဘယ်ထည့်

နိုင်တော့မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ရေလှိုင်းက ဘာမှပြန်မမြေ့ပဲ လာလာငြိမ်နေ၏။

“ရေလှိုင်း”

“ဟေ...”

“ကြားရဲ့လား...”

“ကြားပါတယ် ငါဘယ်လိုပြောရမလဲလို့ စဉ်းစား

တော့”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းထယ်... လောလောဆယ် မင်းအဲ့ဒီ တိုက်ခန်း

ဟာပဲ ခဏနေဦး... ဆိုခိုထဲလည်း မသွားနဲ့ဦး”

“ဘာလဲကွာ... ငါက အလုပ်မရှိဘာမရှိ ဒီအတိုင်း

ပိုင်နေရမှာလား”

“မင်းဘာမှ အားနာမနေနဲ့... နောက်မှ စက်ဝိုင်း”

“ပြည့်စီစဉ်ပေးမှာပေါ့ကွာ”

“ဟာကွာ... ငါက သူ့ဆီက လခပိုက်ဆံလည်း ကြိုယူ

ထားသေးတာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အဲဒါစက်ဝိုင်းအတွက် အသေးအပူပူ

ကိုကလည်း ဘော်ဒါချင်းပဲ

၆၄ ဆုလေးနွယ်

“ဒါပေမယ့် ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ”

“မင်း သိပ်အားအားယားယား မနေတတ်ဘူးဆိုလည်း

ပန်းချီဆွဲနေပေါ့ကွာ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“နေစမ်းပါဦး စက်ဝိုင်းက ဘယ်တော့ ပြန်လွှာမှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး”

“မင်းကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

“သူက တစ်လ ကိုးသိတင်းကြာနေမှာ မို့လို့လား”

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆိုနေမှကွာ... သူတစ်ယောက် ထဲ ပျာယိပျာယာတော့ ဖြစ်တာပဲ... ဒီမှာလည်း ရူပါကျော်က သူ့ကို လက်ထပ်ခိုင်းနေပြီ။ အဲ့ဒီမှာလည်း သူ့အဘွားက ကောင် မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပေးတော့မှာတဲ့”

“ဟုတ်လား စက်ဝိုင်းတော့ ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလည်နေ တာပေါ့”

“အေးကွာ သူ့ကျ နှစ်ယောက်တောင် အားကျလိုက် တာကွာ... နော်... ”

“အရေးထဲ အားကျနေရသေးတယ်။ ဝိုင်းရင်လည်း ပင်းဆီ တစ်ယောက်မျှခိုင်းလိုက်ပါလား”

မင်းထယ် ရွဲ့ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ဆီတော့ မျှမှာမဟုတ်ဘူး မင်းဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင် ချေအများကြီးရှိတယ်”

“ဟာ... ဒီကောင် ပေါက်ကရ”

“တကယ်ပြောတာ မင်းထယ်ရ မင်းနဲ့ စက်ဝိုင်းနဲ့က ပျပ်ချင်းလည်း ဒီလောက်တူနေတာ သူ့နေရာမင်းအသာလေး ဝင်လို့ရတယ်... ဟဲ... ဟဲ... ”

“ဟေ့ကောင် ရေလှိုင်း။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ လဲ။ စကားနောက်တရားပါ။ မင်းကွာ”

“ဒါ လုပ်ကြံ ပြောနေတာလို့ မင်းထင်လား ဒါစက်ဝိုင်းရဲ့ ဝိုက်ကူးပဲ။ အဟဲ... ငါအကြံပေးတာလည်း ပါတာပေါ့”

မင်းထယ်သည် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားမိသည်။

စက်ဝိုင်းရဲ့ စိတ်ကူး။

မကြံကောင်းမစည်ရာ။

“သူ့လက်ခံလိုက်တော့ ငါတောင်ဘုံဩသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ဟား... ဟား...”

“နောက်... ကော်... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ရေရွတ်မနေနဲ့ လိုရင်းကိုပြော”

“လိုရင်းကတော့ မင်းအဲ့ဒီတိုက်ခန်းမှာဘဲ ဇိမ်နဲ့နပ်ရေလိုက်ဦး ဒီလ အလုပ်ဝင်စရာမလိုတော့ဘူး။ ငြော်... မင်းဆံပင်တွေဘာတွေတော့ သွားမညှပ်ပစ်နဲ့ဦး... ကြားလား”

“မင်းနဲ့ ဆံပင်အတိုနဲ့ မလိုက်ဘူးကွ”

“ဒါကတော့ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပဲလေ”

“ပြောမရလည်း နေကွာ မင်းဆီစက်ဝိုင်းဖုန်းဆက်ဦးဟုပါ။ အဲ့ဒီကျရစ်တာ မင်းသေချာ ပြန်ဆွေးနွေး စတင်ဝိုင်းကို ခင်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ငယ်ပေါင်းလေကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကောင်းစားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာ ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ”

ဒီနေ့ ရေလှိုင်း ပြောစကားတွေက တောင်ရောက်

ပြောက်ရောက်နှင့် အဓိပ္ပါယ်ကောက်ရ ခက်လှသည်။

“ကဲ... အပိုတွေ သိပ်မပြောနဲ့... မင်းဘယ်နေ့ ကွက်လာမှာလဲ ရေလှိုင်း”

“အခြေအနေအရပ်”

ဒါက ရေလှိုင်း လက်သုံးစကားပင်။

သူသည် ရေလှိုင်းရဲ့ မတင်မကျ မရေမရာစကားတို့ ကြောင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားရသည်မှာ အမှန်။

ရေလှိုင်းဖက်က ဖုန်းချသွားသောအခါ သူ့အဝတ်အစား ဝတ်ရင်းခေါင်းထဲ အတွေးမျိုးစုံ တွေးနေမိ၏။

စက်ဝိုင်းက ဘာသဘောပါလိမ့်။

ပြောတုန်းက သူ့ကို အလုပ်တန်းခန့်လိုက်ပြီ ဆိုပြီး ကခုတော့ ဒီမှာပဲ ကျောက်ချနေဦး ဆိုပါလား။

ဒီတောင်ကိုယ်က ဇယားများတဲ့ကောင်ပဲလေ။

မင်းထယ်နေလင်းက သက်ပြင်းတချုနှင့် အခန်းတွင်း ပဲ့ထွက်လာသည်။

ဒီနေ့ အပြင်မှာ ရာသီဥတုက ခပ်အေးအေး

သူလည်း မှီတက်၍ ဘောင်းဘီခဲရောင်နှင့် အပေါ်က စပို့ရှင် လက်ရှည် အဲဒီအင်္ကျီပေါ်ကမှ လယ်ယာ အနက်ဝေစကုပ်ကို ထပ်ဝတ်ထားလိုက်တာဖြစ်သည်။

နွေခန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့မှန်ထဲ သူ့မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်မိတဲ့အခါ စက်ဝိုင်းနှင့် အတော်ကြီး တူနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်တူရတာလဲ။

ထိုအပြေကို သူ့ရော စက်ဝိုင်းရော အတော်ကြီးသိချင် ခဲ့သည်။ အတော်ကြီး ခေါင်းစားခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ဘာမှအသွေးခြား။

မင်းထယ်က ခေါင်းတစ်ချက် မသိမသာ ယမ်းမိရင်း အိမ်တံခါးပိတ် ပိန်းချဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

ဒီညနေတော့ တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်မသွားချင် တော့ပါ။

သူ့အနည်းငယ် ပျင်းရိနေပြီ။

လူဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ် အဖော်လိုအပ်ပါလား။

တယ်သူ့ဆီသွားရင် ကောင်းမလဲ။

ဟာ... ဟုတ်ပြီ။ သန့်စင်...။

သန့်စင်ဦး

ထိုသူငယ်ချင်းမှာ စမ်းချောင်းဖုတ်တွင် နေသည်။ မင်းထယ်နေလင်းသည် စိတ်ကူးကို ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်လိုက်၏။

ပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်၏။

ကံကောင်း ထောက်မစွာသန့်စင်နှင့် တိုက်ရိုက်တိုး သည်။

အကျိုးအကြောင်း ပြောကာသန့်စင်နှင့် ချိန်းလိုက်ပြီး လျှင် နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာတော့ မင်းထယ်နှင့် သန့်စင်တို့ မြေနီတုန်းမီးပွိုင် ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံနံဘေးက Come On မိုဘိုင်းဖုန်းဆိုင်လေးမှာ ဆုံမိကြသည်။

သန့်စင်က ဟန်းနံဆက်တွေ ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးနောက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ငါ့ကွာ... အရမ်းပျင်းနေတာ...”

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နေ့တိုင်း ဆုံမယ်လေ ငါလည်းသင်တန်း
ချိန်ကလွဲရင် အားနေတာပဲ”

သန့်စင်ကလည်း မင်းထယ်နှင့်တွေ့ရတာကို ဝမ်းသာ
အားရပျော်ရွှင်နေပါသည်။

“ရေလှိုင်းလည်း ရန်ကုန်လာမယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... ငါတို့ မတွေ့တာကြာပြီ ဒီကောင်ကြီး
ရောဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ကားပွဲစားလေ... ဟား... ဟား...”

“နဂိုကတည်းက ဒီကောင်က လူလည်ပဲဟာ”

“အေးလေ ဆရာကြီး သူပဲ ငါတို့ဆရာတင်ရတာ”

သန့်စင်နှင့်အားပါးတရ စကားတွေ ပြောရင်း လမ်းကို
ပြတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

သန့်စင်ဦးက သင်္ဘောသား လုပ်ဖို့သစ်စားတတ်နေ
တာဖြစ်သည်။

မင်းထယ်ကတော့ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့်
လာကြောင်းသာ သန့်စင်ကိုပြောရသည်။

သူစကားမှားလို့ မဖြစ်သေး။

အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိ။

မယုတ်မလွန် ဆုတ်သာတက်သာ အသိပေးထားတာ
အကောင်းဆုံး။

စက်ဝိုင်းဖက်က အလုပ်ခန့်ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်
လည်း သူမန္တလေး ပြန်သင့်ပြန်ရဦးမှာလေ။

“မင်းရော သင်တန်းလေးဘာလေး မတက်ဘူးလား”

“မတတ်သေးပါဘူးကွာ”

“အနီကယ်လ်ဦးဇော်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်။ ဖွေကြီးကတော့ မော့ပြမော့လျှက်ပေါ့
ကွာ ထုံးစံအတိုင်း”

“ငါလည်း မန္တလေးမရောက်တာ အတော်ကြာနေပြီ”

သန့်စင်က သူ့ယဉ်ပင်းကို ဖက်ကာ လမ်းကိုပြေး ကူး
လို့က်ပြီးနောက်။

“မင်းဘာစားမလဲ နေလင်း”

“မဆာသေးပါဘူးကွာ... နောက်မှပဲ ဆိုင်တစ်ခုခုဝင်

၇၂ ဆုလေးနွယ်

တာပေါ့။ ငါကွာ ရန်ကုန်ထွက်လာတာ ဂစ်တာယူလာဖို့တောင် သတိမရဘူး။ ဂစ်တာတစ်လုံးလောက် ဝယ်ရမယ်”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ ဟေ့ကောင် ဒီမြေနှိလမ်းကလေးထဲမှာ ဂစ်တာဆိုင်တစ်ခုရှိတယ်ကွ ကြုံနေတာပဲ ဝင်ကြည့်မလား။ ငါလည်း ငါ့အမေ မျက်မှန်ပါဝါတိုးဖို့ အဲ့ဒီနားက Ever Vision မျက်မှန်ဆိုင်မှာ အပ်ထားတာ သွားရွေးပေးရဦးမယ်ကွ”

“ဝါဖြင့် ကြည့်လေ ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ဖက်က မြင်နေရတဲ့ မြေနှိလမ်း ကလေးတစ်လျှောက် ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်တန်းများ ရှေ့ကနေ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်၊ ဓါတ်ပုံဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင်၊ အလူမီနီယံ ဆိုင် စသဖြင့် အတော်ကလေးဖြတ်လာပြီးနောက် မိုးဟိန်းတူရိ ယာဆိုင်သို့ ရောက်လေသည်။

“ဟော်လိုဂစ်တာ ကြည့်ချင်လို့”

“ရပါတယ်ရှင် ဝင်လေ့လာပါ”

သတို့သားနေရာမှန် ၇၃

ဂစ်တာဆိုင်က အစ်မက ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ဂစ်တာ မျိုးစုံပြပေးသည်။

မင်းထယ်နေလင်းက နှစ်သောင်းနှင့် ဂစ်တာတစ်လက် ဝိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆို ငါအပျင်းပြေ ခေါက်လို့ရပြီကွ”
မင်းထယ်ကျေနပ်သွားသည်။

အဲ့ဒီနောက် Ever Vision မျက်မှန်တိုင်သို့ ရောက်လေ သည်။

“ဒီဆိုင်လေးက မသိသူကျော်သွား သိသူ ဖော်စားပဲ ဟေ့ကောင်”

“မျက်မှန်က စားလို့ရလို့လား... ဟား... ဟာ...”

“ဟ... နေလင်းရ မျက်မှန်ကောင်းကောင်းလေးကို ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ရဖို့ကလည်း အရေးကြီးတာပဲ။ ငါ့အမေ အမေရော အဘွားရော ဒီဆိုင်လက်စွဲပဲကွ”

“ဟုတ်လား”

မျက်မှန်အမြဲတမ်း တပ်ထားရတဲ့ သန်စင်ဦးအဆိုင်ကို

ညွှန်းပါသည်။

“အဘ ကျွန်တော့် မျက်မှန်ရပြီလား”

အသက်ရှစ်ဆယ် အရွယ်ခန့် အဘတစ်ယောက်ကို သန့်စင်က ကရင်းတန်းပဲ မေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအဘက ကွမ်းယာဝါးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သန့်စင်အပ်ထားတဲ့

မျက်မှန်ဖူးကို ထုတ်ယူပေး၏။

သန့်စင်သည်သူ့ကိုပင်

“မင်းလည်း ကွန်ပျူတာ အမြဲကြည့်တာမှတ်လား

မျက်စိကာဗာရအောင် မျက်မှန်တစ်လက်လောက် ဆောင်ထားပါလားကွ ဒီမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ စမ်းကြည့်ပါလား” ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် သူပင် မျက်မှန်စမ်းသပ်ကြည့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆိုင်က အဘဦးတင်ဝင်းက စိတ်ရှည်သလို သဘောလည်း အလွန်ကောင်းမွန်ရာ မင်းထယ်ဖတ် မရည်ရွယ်ပဲ ရေဘင်ကိုင်း အပြာလေးကိုရွေးပြီး Multi Coating ပါသော ရောင်ခြည်ကာ ကွယ်ပေးသည့်မှန်နှင့် တပ်ဆင်ကာ သူ့အတွက်

သင့်တော်သော မျက်မှန်တစ်လက်ကို ရွေးချယ်အပ်နှံဖြစ်လေသည်။

အဲ့ဒီဆိုင်က ပြန်အတွက်မှာတော့ မင်းထယ်နေလင်းနှင့် သန့်စင်ဦးတို့သည် ခပ်နီးနီးက City Man ဆီဆီ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။

စီးတီးမတ်ရောက်တော့ အပေါ်မတက်သေးပဲ သန့်စင်က သူ့တူလေးအတွက် ပန်းချီပုံဆွဲစာအုပ် ဝင်ရှာသည်။

မင်းထယ်သည် ဝစ်တာအိတ်ကြီး လွယ်လျက်သား သူ့ပုံစံကြောင့် အနည်းငယ် ကသိကအောက်လိုလို ဖြစ်နေသည်။

သူလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ဂျပန်စတိုင်လ် စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ မှန်ချပ်မှ တစ်ဆင့်ဖျပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မျက်လုံးက အလိုလို အကြည့်ရောက်သွားတာပါ။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့အကြည့်မှာ ချက်ချင်းလွှဲဖယ်မရပဲ တခဏငေးမော ငြိမ်သုရပ်စွာနဲ့သွားရသည်။

၇၆ ဆုလေးရွယ်

မျက်နှာလေးက ဘဲဥပုံဆန်ဆန်လုံးလုံးလေး။

မျက်ခုံးအစုံက ပုံပန်းကျနစွာ ထူမှောင်မှောင်လေး ထင်းခနဲ ဖြစ်နေသည်။

အသားအရေမှာ သိပ်အဖြူကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အင်မတန် ကျက်သရေရှိပြီး ဆွဲဆောင်နိုင်သော မျက်နှာလေးမို့ တခဏအငိုက်မိနစ်မျောသွားရတာ။

အင်္ကျီဖြူလွလွပုံဆန်းဆန်းလေးနှင့် လည်ပင်းတဝိုက် ခရစ်စတယ်လ်လေးတွေ ဝိုက်ပြီး ကပ်ထားဟန်ကလည်း မျက်နှာလေးရဲ့ အလှကို ပိုမိုဖူးကြွ ဝင်းပနေစေသည်။

နာကွင်းဝိုင်းဝိုင်းလေး ပန်ထားပြီး ဆံနွယ်ညိုညိုလေးတွေကို တစ်ဝက်ထုံးတစ်ဝက်ချထားတဲ့ပုံစံ စတိုလ်လေးဆင်ယင်ထားတာကြောင့်များ ဒီလိုကပိုကရိုလေးနဲ့ အကြည့်လွှဲမရဖြစ်စေတာလား။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သေချာပြောမရ။

ကြည့်ကောင်းတာတော့ သေချာသည်။

နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး

သတို့သားနေရာမှန် ၇၇

လိုင်နေသလား၊ ထင်ရ၏။

မင်းထယ်နေလင်း ငေးနေမိဆဲမှာ သူမမျက်မှာလေးက ပပဟလာကာ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က အတူပါလာပုံရသော ကဖော်ကောင်မလေးနှင့် ပြုံးရယ်ကာ စကားဆိုလိုက်တာ ဟူ့ရသည်။

ပြုံးလိုက်သော မျက်နှာကလေးဟာ ဖိုတင့်တယ်သွား ပလသည်။

တစ်မိမိမိကြည့်နေချင်စရာလေးကွာ။

မင်းထယ်ရင်မှာ နှစ်လိုခြင်းများ ပြင်ပြစွာပေါက်ဖွား ဟာရသည်။

စကားပြောရင်းပင် သူမက ပန်းကန်ထဲက ရေညှိလိပ် (လေး)တစ်ခုကို တူနှစ်ချောင်းနှင့် ရွရွလေးညှပ် မကိုင်ကာ နှုတ်ပန်းလေးဟ၍ ဝါးလိုက်ဟန်ကပင် တကြိုးကတွက်ကလေး ပုပ်ရှားလိုက်သလို သူ့ရင်ကို နွေးစေသလို သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို လိုလို ပြုံးလွန်လွန်ဖြစ်စေသည်။

မင်းက အမူအယာလေးလည်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ

၇၈ ဆုလေးနွယ်

စားသောက်နေတဲ့ ဟန်ပန်လေးသည်ပင် အလွန်ချစ်ဖို့ ကောင်းတတ်ပဲ။ စားသောက်နေတဲ့ ဟန်ပန်လေးသည်ပင် အလွန်စတိုလ်ကျပါသည်။ စကားလည်း တတွတ်တွတ်ပြော နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ပြီးဝါးလည်းဝါး။

မင်းထယ်သည် ထိုနေရာလေးမှာပဲ ဆက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေချင်သည်။ သူကလေးကို အခုလိုပဲ မျက်တောင်မခတ်စူးဝေးစွာ ကြည့်နေချင်သည် ရင်ထဲမှာ ချိမြိန်လွန်းလိုပါ။ သို့သော် အခြေအနေကမပေး။

သန်စင်က အလိုက်မသိလှစွာ သူ့ပုခုံးလာဖက်ပုံခေါ်ဆောင်သည်။

“အပေါ်တက်ရအောင် နေလင်း”

မင်းထယ်က မခွဲချင်စွာ သူမထံ တစ်ချက်မသိမသိ ထပ်ကြည့်သည်။

သန်စင်မြင်သွားမှာလည်း မလိုလားဘူးလေ။

အသာခိုးကြည့်ရတာ။

အဲ့ဒီရှေ့နားလားက ထွက်ခွါလာရတာပင်။ သူ့ရင်

ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟယ် . . . သန္တာရေ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက် . . . ဟိုတစ်ယောက် . . .”

ဝတ်မှုက မှန်ချပ်လေးရဲ့ အပြင်တစ်နေရာ စင်္ကြံလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“စက်ဝိုင်းနဲ့တူလိုက်တာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရော ဝမ်းလျှောက်ပုံရော ဤတယ်ဟဲ့ မျက်နှာကို မတွေ့လိုက်ရလို့သာ”

“ရအောင် . . . နင့်မလဲ ဒီရောဂါက မသေးပါလား ဝတ်မှုရဲ့”

“ဟွန်း . . . ဘာရောဂါလဲ ငါ့မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး ပုပ်မနေနဲ့”

“ပြောတော့ အဲ့ဒီစက်ဝိုင်းကို မကြိုက်ဘူးလေး တွေပေ ဝလေးနဲ့ အခုမန္တလေး ခဏသွားတာလေးတောင် မျက်စိထဲမှာ

ပူတဲ့သူတွေ စက်ဝိုင်းနဲ့ချည်း တူနေကြတယ်”

“ဟဲ့ . . . တကယ်တူတာ နောက်ကနေကြည့်ရင်

၈၀ ဆုလေးရွယ်

စက်ဝိုင်းပဲ”

“ဟိုးက ဂစ်တာလွယ်ထားတဲ့ သူ့ကို ပြောတာလား”

“အေးလေ”

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့မျက်နှာကိုတောင် ပြေးကြည့်လိုက်
ချင်မိသေးရဲ့။

တအောင့်လေးမှာပင် ထိုလူက ဝတ်မှုတို့မြင်ကွင်းထဲက
ပျောက်သွားပါသည်။

“နင်တော်တော် သတိရနေပြီပေါ့နော်”

“အို... သတိရတယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်းလေးပဲဟာ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ
လား”

“ဟင့်ဟင်း မဆက်ချင်ပါဘူးဟာ... သူတောင်
တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်တဲ့ဥစ္စာ”

“ဘွားနန်းနဲ့ရော”

“ဘွားနန်းကိုတော့ မနက်စောစောလှမ်းဆက်ပါတယ်”

“နင်နဲ့ရော စကားမပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“နင့်ကို သွားတုန်းကရော ဘာပြောလဲ ဘယ်နှစ်ရက်
ကြာမယ်ဘာသာ”

“တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်တဲ့ ဘာမှန်ဝယ်လာရမလဲ
တဲ့”

“ဟိ... ဟိ... မိုက်တယ်... နင်က မုန့်ကြိုက်တာနဲ့
တော့ အတော်ပဲပေါ့... ”

“ဘာမိုက်တာလဲ... သူပြောဆို ဆက်ဆံပုံက ငါ့ကို
ကလေးမှတ်နေသလိုပဲ။ ဇနီးလောင်းလျှာလို့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထား
ပြတောင်မရဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို အင်ဓော့ချ လုပ်ပေး
တော့မှာဆို... ”

“အဲ့ဒါ... စိတ်ညစ်တာပေါ့... ”

“စိတ်ညစ်တဲ့ မျက်နှာကြီးက ဟား... ဟား”

၈၂ ဆုလေးနွယ်

ဝတ်မှုက နှာခေါင်းလေး ခွံပြီမိသည်။

စေ့စပ်ကြရတော့မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဝတ်မှုရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေရတုန်းပဲ။

သန္တာနှင့် ရှေ့ပင်န်ကွက်လာရပေမယ့် ခါကိုင်းလို စိတ်လက်ပေါ့ပါးမနေပဲ လေးလံမွန်း ကြပ်ခြင်း တစ်မျိုးက ဝတ်မှု နှလုံးသားကို ဖိစီးထားသည်။

ရှေ့ရေ ရှေ့ရာကို စိတ်မဝင်စားသလို ဖြစ်နေမိတယ် ထင်သော်လည်း စက်ဝိုင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော လူတစ် ယောက်ကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ ဖျပ်ခနဲ တုန်လှုပ် သွားရပြန်တော့သည်။ ကိုယ့်ဘာသာပင် ပြုံးချင်မိသည်။

သန္တာတို့ ထင်ထားကြသလို နောင်ဆိုလျှင် ဝတ်မှုက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို အားတိုးတွယ်တာမြတ်နိုးသွား နိုင်မလားကွယ်။

အမရာဝတ်မှုသည် မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ လင်းပြာနေသော ဂူမရဲ့ အိပ်ခန်းလေးထဲ မွေ့ယာပေါ်ထိုင်ကာ ညဦးခိုင်းကမဲ့ ပိုးဆေးတင်ထားသော သူမရဲ့ လက်ချောင်းလေးများကိုတောင် ပေးကွဲကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်ပေါ် အနက်ရောင် စပေါက်လေးတွေ ချယ် ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းမို့ သူမနှစ်သက် သဘောကျမဆုံး။

လက်ကလေးကို မကြာခဏထောင်ကော့ ကြည့်နေ ပုံတာပဲကြည့်။ ဒီည ပျက်နှာပေါ် နိုက်ခရင်မ်လိမ်းဖို့တော့ မျှင်းနေမိသည်။

မလိမ်းတော့ဘူးကွာ။ နေပနေ။

ဝတ်မှုက အိပ်ယာပေါ်လှဲချပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ

မထင်မှတ်သော ဖုန်းမြည်သံလေးက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်မှာ စက်ဝိုင်းပဲဟုထင်မိ၏။

ဝေါက်ခနဲထပြီး ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲမိတဲ့အချိန်မှာတော့

စက်ဝိုင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးဟုလည်း အဝေဝေါတွေးမိသည်။

သို့သော် ပေါ်လာသော နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်မိလျှင်

ဝတ်မှု ရင်ဘတ်ကလေးပင် ဖိမိ၏။

ဘုရားရေ... သူပဲ...။

သူပြန်ခေါ်မလား ထင်မိတာ မှန်သွားပြီ။

ဝတ်မှု ရင်ခွန်မြန်သွားရကာ ရုတ်ခြည်းဖုန်းကို ပြန်မထူးပဲ

ငြိမ်နေမိသည်။

ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မြည် လာပြန်သည်။

“ဟက်လို့”

ဒီတော့မှပဲ ဖုန်းကို ဖွင့်၍ ခပ်တိုးတိုးထူးမိသည်။

“ဪ... ဘယ်သူလဲ မသိဘူးခင်ဗျား”

ပြန်မေး လိုက်သံကြောင့် ဝတ်မှုက မျက်မှောင်လေး
ကုပ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်... အခုဘယ်ကိုဆက်နေတာလဲ”

“ဗျာ...”

“ကိုယ်ခေါ်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ်မသိဘူးလား”

“သိ... သိပါတယ်”

တစ်ဖက်က ခပ်မာမာစကားသံလေးကြောင့် စွန့်စား
ဖုန်းခေါ်လိုက်ရတဲ့ မင်းထယ်မှာ နည်းနည်းတော့ လန့်သွား
ရပါသည်။

တစ်ယောက်ထံ အရမ်းပျင်းနေ ဝေါင်နေလို့သာ သူမနှင့်
စကားပြောကြည့်ရမလား တွေးမိတာပါ။

“ဒါဖြင့် ဖုန်းမှားနေတာပေါ့”

“မမှားပါဘူး”

“ဘယ်လို”

“အခုပြောနေတာ နေလင်းပါ။ အိတ်တူးလေ မှားမိ
လား။ တူးအိတ်က နေလင်းတော့မဟုတ်ဘူး”

၈၆ ဆုလေးနွယ်

“ရှုပ်နေတာပဲ”

“ခင်ဗျား မှတ်မိသွားပြီပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး ရှင်က ကျွန်မဖုန်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်ရတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောချင်လို့ပါ။ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလာတော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေလဲ ဖုန်းပြောဖို့ အချိန်ရရဲ့လား”

သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ခွင့်ပန်သောအခါ ဝတ်မှုတ်တယ်လို့ ပြောရမည်ပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် ခင်မင်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က အခုဒီရောက်ကာစဆိုတော့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိဘူးဗျ။ အိမ်မှာတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းနေတာနဲ့ ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်တာပါ။ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်လည်း နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါမယ်။ အားမနာပါနဲ့”

“အားမနာပါဘူး ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ခင်လို့စကားလက်ခံ

သတို့သားနေရာမှန် ၈၇

ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဗျာ... ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင့် မိသားစု ရှင်အမျိုးသမီးတွေ ဘာတွေက ကျွန်မကို ဟန့်တမည်ထင်မှာပေါ့ ရှင့်ဖက်က အပျင်ပြေစကားပြောရအောင်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မဖက်က သိက္ခာထိခိုက်မလား တွက်ရသေးတယ်”

“အဲ့ဒါတော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် လူပျိုပါဗျာ မညာပါဘူး”

သူကအတည်ပေါက် သေချာပြန်ရှင်းပြသဖြင့် ဝတ်မှုတ်က နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ကာ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

လူပျိုပါတဲ့...။ ပြောပုံက။

သူပြောတိုင်း ယုံရမှာကျနေတာပဲ။

“မယုံရင်လည်း စုံစမ်းကြည့်လို့ရပါတယ်။ အဲ့... ဒီရန်ကုန်မှာတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးကို လှမ်းစုံစမ်းရင်တော့ရမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်အဖေနဲ့ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းနေတာ။ ကျွန်တော် အဖေက ပန်းချီဆရာဦးလော်မောင်တို့က

ပါ။ မန္တလေးမှာကော့ လူသိများပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သာမန်ပါပဲ”

“ကျွန်မ အကြောင်းကိုရော ရှင်သိသလား”

“ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားပြောတာလေးတွေတော့ မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ ဘာတဲ့... ဟဲ့... နေလင်း... ကောင်စုတ်ရဲ့ နှင် ငါ့အတွားကို ဘာတွေသွားကျပ်တာလဲ... နှင်တွေ့လိုက်တဲ့ သူက ငါ့အတွားသဘောတူတဲ့ သူ့ဟဲ့... သိရဲ့လားဟွန်း...”

သူက မိန်းကလေး လေသံမျိုးပုံဖမ်းကာ ဟွန်းဟု အသံပြုကာ ပြန်ပြောပြလိုက်သဖြင့် ဝတ်မှုန်က ရှက်ရယ်လေး အလိုလို ရယ်မိတော့သည်။

“ရှင်ကလည်း သိပ်နောက်ပါလား”

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

သူ့စကားကြောင့် တဖက်က ကောင်မလေးရယ်မော လိုက်တာကြောင့် မင်းထယ်ကျေနပ်ကာ အားတွေလည်း တက်သွားရပါသည်။

“အင်းလေ... အဲ့ဒီတော့ ရှင်ကျွန်မအကြောင်း

နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိဘွားတာပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားက အတွားနဲ့ နေတာလား။ အမေဘက်က အတွားလား၊ အဖေဘက်က အတွားကလား”

“အမေဖက်က”

“ဪ... မိဘ မောင်နှမတွေကရော”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး... ကျွန်မအတွက် အဖော်က တွားတစ်ယောက်ထဲပဲ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ထိုမိန်းကလေးနှင့် သူ့ဟာ အထီးကျန်တာချင်းတော့ တူနေပုံရပါသည်။

ဝတ်မှုန်သည် သူ့ကိုဘာကြောင့်မှန်းမသိ တရင်းတနီးပင်။

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဘဝအဖော်ကို အတွားက ရွေးပေးလိုက်ပြီလေ။ မကြာခင် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖြစ် လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ခင်တာ နောက်ကျတယ်ဗျာ... နော်...”

“အို... ရှင်ကလည်း”

“ဒါပေမယ့် ခင်လို့ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

၉၀ ဆုလေးနွယ်

တစ်ခါတရံ ပြောလာနေတော့ ခင်ဗျားလူက သရန်မတိုလောက် ပါဘူး... နော်”

“သူကလား... အဟင်... သဝန်တို့ဖို့ နေနေ သာသာ ကျွန်မကို အာရှုထင်တောင် သိပ်ထည့်ပုံမရပါဘူး”

ဝတ်မှုသည် စိတ်ထဲက မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ထိုစကားကို လွတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ မှားပြီဟု ထင်မိသည်။

သူက သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်လေ။

တော်ကြာ ဝတ်မှုအပေါ် အထင်သေးသွားမှဖြင့်

“ဟိုလေ... ကျွန်မပြောတာက သူက အရမ်းအလုပ် များပြီး အချိန်မရတဲ့သူလေ ကျွန်မကို သိပ်ပြီး အချိန်မပေးနိုင် တဲ့သဘောပါ”

“ဟတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီးသွားပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ဆက်ပြီး စကား ပြောခွင့်တော့ပေးဗျာ”

သူကလည်း တမျိုးပါလားနော်။

စေ့စပ်ထားသူရှိလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘော

သတို့သားနေရာမှန် ၉၁

များလား။

ဝတ်မှုက မျက်ခုံးလေး စုံပင်မိဇီ။

ရိုးမှာ နေလင်းတို့ နောက်ပြောင်ကြသလို ဖြစ်နေပြီ တင်သည်။

“ဟဲ့ နင်သွားကြိုင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးက နံပါတ်ကြီး နဲ့နော်။ ညနေဆို သူ့ဘဲက လာကြိုတာ သတိလည်း ထားဦး”

“ရည်းစားရှိတာလေးများဟာ ဘာဖြစ်လဲ ယောက်ျားရှိ တာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်ကတော့လေ ယောက်ျားရှိရင်လည်း ကလေးမှမရှိ တာ ရပါတယ်လို့ ပြောဦးမှာပဲ။ ကလေးရှိရင်လည်း ကလေးက တစ်ယောက်ထဲပဲဟာ နှစ်ယောက်သုံးယောက်မှ မဟုတ်တာလို့ ပြောဦးမှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိရင်လည်း ဆယ်ယောက်ရှိတာ မှမဟုတ်တာလို့ မရရအောင် ပြောသိမ်မယ့်ကောင်... သိလား”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဝတ်မှုသည် ထိုစကားသံ ရယ်သံတို့ကို ပြန်ကြားပေးရင်း ပိကာ ပြီးတုံ့တွဲပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

၉၂ ဆုလေးနွယ်

“ရိုးရိုးသားသား သဘောပါ။ ခင်ဗျား တမျိုးတော့ မတွေးလိုက်နဲ့”

“အောင်မယ် တွေးစရာလား”

“အားပါး... စွာလိုက်တာဗျာ”

“ခပ်စွာစွာပဲ ကြောက်ရင် မခင်နဲ့ပေါ့”

“မရဘူး ခင်မိသွားပြီ”

“ကိုနေလင်း”

“ဗျာ... ”

“တစ်ခုမေးမယ်”

“မေးဗျာ”

“ရှင်ဆီကို ဖုန်းဝင်သွားတာ ကျွန်မဖုန်း တကယ်မှား တာပါ။ ရှင်အဲ့ဒါကိုများ တစ်မျိုးထင်ပြီး ကျွန်မကို လျော့တွက် နေသလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“တကယ်နော်”

“ခင်ဗျား အသံလေးကတော့ တကယ်လန်းတယ်ဗျာ”

သတို့သားနေရာမှန် ၉၃

“အသံတော့မသိဘူး... ရုပ်ကတော့ ဆိုးတယ်ရှင်”

“မထင်ဘူး ခင်ဗျားက မိန်းမချောလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကွဲဟဲ ကျွန်တော် စီးတီးမတ်မှာ တွေ့လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ဟစ်ယောက်ဗျာ။ မျက်နှာလေးက တအားကို ကျက်သရေရှိပြီး ခွဲဆောင်မှု ရှိတယ်ဗျာ သိလား”

“ဪ... ရှင်က အပျင်းပြေအောင် ကောင်မလေး တွေ့ လိုက်ကြည့်နေတာပေါ့လေ”

“တမင်တကာ လိုက်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကြုံလို့ပါ”

“ဤလို့ဝမ်းလိုက်တာလား ဟင်း... ဟင်း...”

“အင်္ကျီအဖြူလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးဗျာ။ မျက်စိထဲကကို ထွက်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲ့ဒီကောင်မ လေးနဲ့တူတယ်လို့ပဲ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်မယ်လေ ဘယ်လိုလဲ”

သူက အပြင်မှာ တွေ့ရအောင်ဟု မတောင်းဆိုတာ ကိုပင် သူမက အမှတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။

သူ့စကားသံနားထောင်ရင်း သူဟာ စိတ်သဘော ပိုနေ ကောင်းမည့်သူဟု ဝတ်မှုရဲ့ စိတ်မှာ အလိုလိုထင်လာ

လေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို တရင်းတနီးနှင့် အလိုလို ပြောရဆိုရ ဖြစ်မိသည်။

သူနှင့်ဂတ်မူဟာ တစ်တရာရဲ့ ရှေးဆော်မှုကြောင့်လား မပြောတတ်ပါ။

ဖုန်းထဲမှာ စကားဆိုရတာ ဓါတ်ကျလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဓါတ်ကျခြင်းမှာလည်း ထူးခြားနေပါသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကောင်မလေးက စကားလည်း များမယ်ပဲ။ အစားလည်း ပုပ်မယ်ပဲပဲဗျာ သိလား”

မင်းထယ်ရင်ထဲမှာ ချစ်စနိုးနှင့် ပြုံးစေဆိုမိ၏။

“ကျွန်တော်ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ပါလာတဲ့သူ သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားတွေလည်းပြောတယ်။ ပြီးတော့ အစားကို လည်း ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ပါးလေး ဖောင်းအောင်စားနေတာဗျာ သိလား”

“အို . . . ရှင်တော်တော်ဆိုးပါလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မုန့်စားနေတာကို သွားခိုးကြည့်ရ

လား”

“သူက သိပ်ချစ်ရာကောင်းလို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိတာ ပါဗျာ။ မရိုးတဲ့ သဘော မပါပါဘူး”

“ဟွန်း . . . ယုံစရာပဲ”

ဝတ်မှုက နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်မဲ့ရင်း သူ့အဲ့လို ၇၈ပြင်မှာ မိန်းကလေးတွေကို လျှောက်ငမ်းနေတာလားဟု မလိုတမာ တွေးမိသည်။

ပြီးလျှင် တဆက်တည်း အဲ့မိန်းကလေးက သိပ်များ လှပ ဆွဲဆောင်မှုရှိသလားဟု မနာလိုဖြစ်ချင်မိသည်။

နေစမ်းပါဦး တစ်နေ့က သူမလည်း ဇီးတီးမတ် ရောက်ခဲ့ ပါလားတာပဲ။

သန္တာနဲ့လည်း စကားတွေပြောနေမိသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီနေ့က ဝတ်မှုဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလည်း မရုတ်တယ် ဧရာဝတီလေးတွေ ရင်ညွန့်နားမှာ ကပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ ပါကြပါဟာ။

တစ်တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်မိစေ

၉၆ ဆုလေးနွယ်

ဗျပ်ခနဲရွာဖွေလိုက်တဲ့အခါ ဂစ်တာကြီးလွယ်ထားတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက်ကိုပဲ နောက်ဖက်ကနေ လှမ်းမြင်ခဲ့ရတာ။

အမရာဝတ်မှုုံက မရေမရာနှင့် မျက်မှောင်လေးကုပ် လာမိပါသည်။

“ကိုနေလင်း”

“ဗျာ”

“ရှင်ဘယ်အချိန်လောက်က စီးတီးမက်ရောက်လာ တာလဲ”

“အတိအကျတော့မသိဘူးဗျ ညနေစောင်းပဲ”

ဟင်... ဝတ်မှုုံတို့လည်း ညနေစောင်းပဲ အဲ့ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့တာ သူမစိတ်အာရုံထဲ တစုံတရာကို သံသယဖြစ်လာမိ၏။

“သူ့ကို... ဘယ်ဆိုင်မှာ တွေ့တာလဲ”

“အဲ့... အဲ့ဒီလည်း မသေချာဘူးဗျာ။ ဆိုင်လှလှ လေးပဲ။ ဂျပန်စတိုင်လား။ ကိုရီးယားစတိုင်လ်လား မှန်ချပ်လေး နားမှာ သူထိုင်နေတာ”

ဝတ်မှုုံသည် တအံ့တဩ နှုတ်ခမ်းလေးပင် ပွင့်ဟသွား

သတို့သားနေရာမှန် ၉၇

ပိ၏။

ဘုရားရေ သူဝတ်မှုုံကို တွေ့ခဲ့တာလား။

ရင်ထဲ တဆတ်ဆတ် ခုန်လှုပ်လာမိသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ များပါသည်။

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက အကျိုးဖြူလေးနဲ့ ဟုတ်လား”

ဝတ်မှုုံ တစ်ခွန်းထပ်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ။ နားကွင်းအပိုင်းကြီးနဲ့ ဆံပင်လေးတောင်

ထိပ်နားမှာ ထုံးထားသေးတယ်။ ဘာလဲ အဲ့ဒါခင်ဗျားပဲ ဖြစ်နေ

ပြီထင်တယ် ဟုတ်လား... ဟား... ဟား”

“ရှင်... ကျွန်မကို နဂိုကတည်းက သိနေတာလား”

“ဗျာ... မသိပါဘူး... ကျွန်တော်က တမင်နောက်

ပိတာပါ။ တကယ်ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ တူနေလို့လား... ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါ အံ့အားသင့်ရသူက မင်းထယ်နေလင်းပါ။

သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အခုန်မြန်လာရ၏။

“ခင်ဗျား... အမှန်အတိုင်းဖြေ၊ အကျိုးအဖြူလေးနဲ့

ခင်ဗျားပဲပေါ့။ ခင်ဗျား နောက်နေတာလား... ဟား... ဟား”

၉၈ ဆုလေးနွယ်

လိုက်တာဗျာ။ နတ်ဝေဝါတွေ ဖန်ဆင်းပေးတာလား။ တစ်ခုခု
တွေ့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်နေတာ။ ဟုတ်မှတ်
ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

မင်းထယ်မယ့်နိုင်သလိုပင် ခံစားမိသည်။

မြားနတ်မောင်က သူ့ကို ကျီစယ်တဲ့သဘောများလား။

သူမက မကြာမီစေ့စပ်တော့မည့် မိန်းကလေးတဲ့။

ဝတ်မှုလည်းရင်ထဲ ကတုန်ကယင်နှင့် တမျိုးကြီးဖြစ်
သွားမိသည်။ သူပြောသလို တကယ်ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုအစစ်လား။

“ရှင် ညာနေတာလားဟင်... ကိုနေလင်း”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားဘာလို့ မယုံတာလဲ။ ကျွန်တော်က
ဘာကြောင့် ညာရမှာလဲဗျာ ကျွန်တော့်စကားထဲမှာ အလိမ်
အညာ အနောက်အပြောင် တစ်ခွန်းမှ မပါဘူး”

မင်းထယ် အနည်းငယ် စိတ်တိုချင်မိသည်။

သူ့လေသံက တကယ်အမှန်ကို ဖွင့်တနေတဲ့ ‘ဖ’ပါ။

ဒါဖြင့် သူက ဝစ်တာလွယ်ထားတဲ့ လလင်လေးပဲပေါ့။

ပြီးတော့ သူက ထူးခြားစွာမင် စက်ဝိုင်းနှင့် လမ်း

သတို့သားနေရာမှန် ၉၉

လျှောက်ဝိုချင်း ထူညီသည်။

ထိုအချက်ကိုတော့ ဝတ်မှုက ပြောမပြု ဝန်မခံဖြစ်ပါ။

ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ့် စက်ဝိုင်းနဲ့ တူလို့ ရှင့်ကို

သတိထားလိုက်မိတယ်လို့ ဘယ်လို ပြောလို့ရပါ့မလဲနော်။

“ဟက်လို့... ခင်ဗျား ဘာလို့တိတ်သွားတာလဲ”

“စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာကိုလဲ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ကိုလား ကျွန်တော် လိပ်ညာ
ပြောမပြောကိုလား”

“သိတော့ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မိတ်ဆွေတွေ
ဖြစ်သွားပြီနော်။ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့မည်လေးတော့ ပြောလေဗျာ
ပုကိုသိပြီး နံမည်မသိဘူး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“အဲ့ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ဒီတိုင်းလဲ ခင်လို့ရတာ
ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဥပမာ ရှင်ကခင်တယ်ဆိုတော့ ခင်လို့

၁၀၀ ဆုလေးရွယ်

မှတ်တမ်းလိုက်ပေါ့-

ဝတ်မှုက သူ့ကို စချင်စိတ်နှင့် ဆိုမိ၏။

“အဲ့ဒါဆိုရင် တစ်ခြားတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်ဆိုရင်ရော အချစ်လေး လို့ခေါ်ခွင့်ပြုမှာလား။”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း... ရှင်နော်”

“အဟဲ အလကားစတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့် ဘာသာ အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုခု သတ်မှတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ဖြူဖြူလေး လို့ပဲခေါ်မယ်။ ခင်ဗျားပုံစံလေးက တခြား ကောင်ပ လေးတွေနဲ့ မတူပဲ ဖြူစင်သဘောကောင်းတဲ့ ပုံလေး မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်ဗျာ... သိလား။”

သူ့ရဲ့ချီးမွန်းစကားကြောင့် ဝတ်မှုရင်မှာ ကျေနပ်ပီတိ တစ်မျိုးခစားရသည်။

စက်ဝိုင်းပင် သူ့မကိုဒီလို မှတ်ချက်တစ်ခု မပေးစဖူး။

“ရှင့်ဘာသာ ကြိုက်သလိုခေါ် ကဲ ဖုန်းပြောနေကြတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ”

“နာရီဝက်ကျော်ပြီဗျ”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၀၁

“ဘီလ်ကိုလည်း တွက်ဦး”

“ဟာဗျာ ဖြူတော်တော်ဆိုးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ နာရီဝက်ကျော်ကျော် စကားပြောဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်က မမေ့နိုင်စရာ မဟာအခွင့်အရေး သိပ် ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ပျော်ရွှင်မှု။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရာနှုန်းပြည့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မှု။ ဘာနဲ့မှ လဲမရတဲ့အရာ။ ဒါကြောင့် ဘာနဲ့မှ မတိုင်းတာပါနဲ့ဗျာ။ ဖုန်းဘီလ်ဆိုတဲ့ အရာနဲ့ တန်ဖိုးတန်ကြေး ဖြတ်မပေးကြေးဗျာ။ ကျွန်တော် အဲဒီစကားအတွက် သိပ်ခစား ရတယ်”

“အဲမယ်လေးနော် ဖြစ်နေလိုက်တာ ဖုန်းဘက်ထရီကုန် မှ နားအေးမယ့်လူ။ တကယ် ကဲပါ ရှင်သူဌေးမှန်း မသိလို့ ပြောမိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ရပြီလား”

“အဟက်... ဟက်... ဟက်...”

သူ့မရဲ့ ခန်းခနဲ စကားသံလေးကြောင့် မင်းထယ်ကြည့် နူးစွာ တဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ကြားမှာ ရင်းနှီးမှုအေးနားလည်

၁၀၂ ဆုလေးနွယ်

မူတွေ ရှိလာပြီနော် ပြူ။

“တာရယ်တာလဲ”

“ပျော်လို့ပါ ပြူရယ်”

ဝတ်မှုက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ခဲမိသည်။

သူ့ရဲ့ “ပြူ” ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်က နားထဲမှာ ဆန်းသစ်

နေသလိုလို

“ဒါဆို... ဝတ်နိုက်နော် ကိုနေလင်း”

“ဝတ်နိုက်ပါပြီ ကျွန်တော်မနက်ဖန်လည်း ဒီအချိန်ပဲ
ဖုန်းခေါ်မယ်နော်”

“ဟင် ပြောစရာရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“တထောင့် တစ်ည ပုံပြင်တွေလား”

“ပုံပြင်တွေမဟုတ်ဘူး ပြုနားထောင်မယ်ဆိုရင်

ကျွန်တော် သိချင်းဆိုပြမယ်”

“ရှင်က အဆိုတော်လား”

“ဂျီသနာရှင်လေးပါ ကြိုးစားနေဆဲပေါ့”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၀၃

သူ့ခပ်နောက်နောက်ဖြေလျှင်

“ဟွန်း”

ဖြူရဲ့ သံရှည် ရေရွတ်သံနဲ့နွဲ့လေးဟာ မင်းထယ်နှလုံး
ကားထဲအထိ စီးဝင်ဖြာနွေးသွားစေသည်။

× × × × ×

သို့သော် ရေသောက်ချင်သေးတာမို့ ရေသန့်စက်ထဲက
ရေအေးအေးတစ်ဖန်ခွက်ကို အရင်ထည့်သောက်လိုက်သည်။

အဲဒီလို ရေသောက်ပြီး ကုတင်ပေါ်ကို သူပြန်ပြီး ခိုင်ဗင်
ပစ်ဝင်ခဲ့မှာ

“တီး... တောင်...”

တံခါးဘဲလ်မြည်သံကို ဖူးဝါးစွာ ကြားလိုက်ရ၏။

ဟောဗျာ မနက်မိုးမလင်းခင် ဘယ်သူကများ အခန်း
ပျားပြီး လူခေါ်ဘဲလ်ကိုလာနှိပ်ရပါလိမ့်။

“ကျွတ်”

သူတခဏ မကြားသလို ဆက်အိပ်နေသေးသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...”

မရပါ တံခါး ခေါက်သံပါ ပါလာပါပြီ။

ဆက်ပြီးအိပ်နေလို့ မရတော့တာမို့ မင်းထယ်က
ကျွန်းတံခါးရှိုရာသို့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲကွာ အနှောင့်အယှက်ပဲ”

နို့တံကလည်း ဗလုံးဗထွေးနှင့် ရေရွတ်မိသေး၏။

မင်းထယ်နေလင်းသည် ညက တီဗီကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်း
က လယ်သာဆက်တီရှည်ပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုပင်အိပ်ပျော်သွား)

ပြီး မနက်ရောင်နီလင်းစမှပင် လူးလွန်ကာ နိုးလာခဲ့သည်။

ငှတ်လေးတွေပင် တကျိုကျိုအော်မြည်နေကြပြီ။

သူ့မျက်စိတွေက ကျိန်းစပ်နေတုန်း။ 104

မင်းထယ်သည် ဆက်တီပေါ်မှ ထကာ အိပ်ခန်းထဲ

ပြောင်းအိပ်ဖို့ တွေးလိုက်သည်။

၁၀၆ ဆူလေးနွယ်

ကံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်ပြီး။

ကံခါးရွက်ကို ဖွင့်ဟလိုက်ချိန်မှာတော့။

“ဟာ... စက်ဝိုင်း... ရေလှိုင်း... မင်းတို့ ငြုန်းစား

ကြီး ဖုန်းမဆက်ဘာမဆက်နဲ့ ကြော် ရူပါကျော်လည်းပါတယ်။”

မင်းထယ်မှ ခရီးဆောင် သေတ္တာတွေချကာ
ရောက်လာသူတွေကို ကြည့်ရင်းတအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပါသည်။

စက်ဝိုင်းက ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရူပါကျော်ကိုပါ လက်ဆွဲ
ခေါ်လာရပါလိမ့်။

“ဖုန်းဆက်ရင် ပေရှည်မှာစိုးလို့ဟေ့ ပြောစရာတွေက
အများကြီး မောတယ်ကွာ ခရီးလည်းမန်းလာတယ်။ မင်းထယ်
အိတ်တွေဝိုင်းသယ်ပေးဦးကွ”

ရေလှိုင်းက သူ့အိတ်လည်းသယ် စက်ဝိုင်းတို့ သမီး
ရည်းစားနှစ်ယောက်ရဲ့ ခရီးဆောင် သေတ္တာတွေလည်း သယ်ကာ
မနိုင်မနင်းနှင့် မင်းထယ်ပါ ဝိုင်းကူဖို့ခေါ်သည်။

စက်ဝိုင်းက သူ့အိမ်သူမပြန်ပဲ ဒီကိုခဏဝင်လာတာ
ရူပါကျော်ကြောင့်လား။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၀၇

ရူပါကျော်က ဒီတိုက်ခန်းမှာတည်းမှာလား။

တည်းဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီမှာ မင်းထယ်နဲ့ ရေလှိုင်း ယောက်ျားသား နှစ်ယောက်

နေထိုင်ကြမယ်ဆိုတာလည်း စက်ဝိုင်းသိနေတာပဲ။

မင်းထယ် ဇေဝေဝေဝါ တွေးနေမိခဲ့မှာ။

“နေလင်း”

“ဟေ”

“ဟိုစစ်ယောက်တော့ ယူလိုက်ကြပြီ”

“တာ”

“စက်ဝိုင်းနဲ့ ရူပါကျော် ဒီမှာခဏနေကြမယ်”

“ဟာ ဟေ့ကောင် တကယ်လားကွ”

“အိပ်ချင်မှူးတူးလုပ်မနေနဲ့ ဒီအိပ်ခန်း အကြီးကို သူတို့

ကွက်ပြင်ဧည့်လိုက် ငါနဲ့မင်းနဲ့ ဟိုဖက်အနောက်ခန်းမှာ

မယ”

ရေလှိုင်းက ခရီးဆောင်သေတ္တာတွေ ကတင်ဖောက်

။ ယည်ရင်း နှုတ်က စာဆက်တည်း အစီအစဉ်ကိုပါ ပြောမယ်။

၁၀၈ ဆုလေးရွယ်

ဒီတော့မှ မင်းတယ် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရပါ
သည်။

“စက်ဝိုင်းတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ ပြန်းစား ဒိုင်းစား
နဲ့ မိန်းမကောက်ယူလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“ရှူး... တိုးတိုး... မင်း သွားဝေဖန်နေလည်း အပိုပဲ
ငါတို့ကြည့်ကျက် နေရုံပဲရှိတယ်ကွ။ အခုအိမ်မှာ စားစရာ ဘာရှိလဲ
မရှိရင်လည်း နန်းကြီးသုတ်လေး ဘာလေး ငါဆင်းဝယ်
လိုက်မယ် မင်းက ကော်ဖီဖျော်ထားနှင့်”

“အေး... အေး”

ရေလှိုင်းက အစီအမံတော့ တော်ရှာပါသည်။

သူတခဏဆင်းသွားပြီးလျှင် နန်းကြီးသုတ်တို့ ပလာတာ
တို့ ပဲအိကြာတို့ ဝယ်လာသည်။

မင်းထယ်ကလည်း ဓါတ်ဗူးထဲ ကော်ဖီဖျော်ထည့်ကာ
ပန်းကန်လုံးလေးစုံနှင့် စားပွဲပေါ်ခင်းကျင်း အသင့်ပြင်သည်။

ရေလှိုင်းကလည်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ပန်းကန်
ထဲ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ထည့်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၀၉

တို့နောက်မှာတော့ သူတို့တိုက်ခန်း တိတ်တိတ်ဆိတ်
ပါတ်လေးက လျှင်မြန်စွာ စိုပြေသက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“စက်ဝိုင်း ရှုပါ လာကြလေကွာ”

နံနက်ခင်းစာကို လေးယောက်အတူတူ စားကြသည်။
ရှုပါက ခေါင်းလေးငုံ့လျှက်သားတိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်
ကားနေသည်။

မင်းထယ်က စက်ဝိုင်းကို မျက်လုံးပင့်ပြုရင်း။

“မင်းတို့ဟာက ငါတောင် မျက်စိလည်သွားတယ်
ကယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

“နောက်မှ အေးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်။ နေလင်း
မှာ အားလုံးက အခြေအနေအရ ဖြစ်လာတာချည်းပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ... မင်းဇာတ်မင်း ကနိုင်ရင်ပြီး
ကာပါပဲ”

မင်းထယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူ လိုက်သည်။
သူ့မျှော်လင့်ထားတာတွေနှင့် ဖြစ်လာတာတွေ

ကစဲခြားစီပါလား။

၁၁၀ ဆုလေးနွယ်

စက်ဝိုင်းက ရှုပါကျော်ကို ခိုးလာပြီဆိုတာသာ သိလျှင်
စက်ဝိုင်းမိသားစုတွေ မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်တုန်ကြမှာ။

စက်ဝိုင်းကိုတောင် အိမ်ကနှင်ချမလား မပြောတတ်။

ဒီလိုလူ ကိုယ်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲနေတဲ့ ပြဿနာ
တက်နေချိန်မျိုးမှာ သူ့ဆီက အကူအညီရနိုင်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကို
မန်နေဂျာခန့် အလုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပ်ခေါက်ပြန်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။

မင်းထယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်လိုက်မိသည်။

မလွယ်ရေးချမလွယ်ပေါ့။

နေခင်းကျရင် သူ့အဝတ်အစားတွေ သူပြန်သိမ်းထားဖို့
မင်းထယ် စိတ်ကူးသည်။ ဒီမှာဆက်နေရင် အားနာစရာ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အလိုက်သိသိ မန္တလေးပြန်ရမှာပေါ့
လေ။ ရေလှိုင်းကတော့ တာဝီစဉ်ဦးမယ်မသိ။

အင်း ဖြူရေ။

သံလောဇဉ်ဖြစ်ပြီးကာမှ ခွဲခွါရဦးမယ်။

ဖြူကိုတော့ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရဦးမှာပါ။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၁၁

ရင်ဆဲဆွေးသလိုလိုကြီးပင် ခဲဘေးရကာ နန်းကြီးသုပ်ပင်
။ပကျချင်ပေ။

သူ့မျက်နှာမှိုင်းညှိသွားတာကို သတိပြုမိတဲ့ ရေလှိုင်းက

“နေလင်း... မင်းဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေတွေး

။ပုန့် ငါ့ခဲလောလောဆယ် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပစ်လိုက်

။ပယ်။ အိပ်ယာကနိုးမှ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးကြမယ်”

“အေး... အဲ့ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

စက်ဝိုင်းကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ရူပါ နင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ။ ဟိုဖက်ရေ

။ပန်းက နင်တို့အခန်းဖြစ်သွားပြီး ငါနဲ့ နေလင်းက နေ့ဇာခန်း

။ပယ်”

“အဲ့ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ ဖြစ်သလိုနေလို့

။ပယ်”

“အေးပေါ့ မင်းက မိန်းမရပြီဆိုတော့ ပျော်နေတဲ့

။ပယ်က ကိုး မိုးမမြင်လေမြင်နဲ့ပေါ့”

ရေလှိုင်းရဲ့ ထရင်းတန်း အပြောကို စက်ဝိုင်းက

၁၁၂ ဆုလေးနွယ်

ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားပြီး ရှုပါကျော်ကတော့ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့သွားပါသည်။

ညားကာစ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို သူနှင့်ရေလှိုင်းက အလိုက်သိသိရှောင်ပေးရဦးမှာမို့ စားစရာရှိတာ မြန်မြန် စားပြီး စားပွဲက အလျင်စလိုပဲ ထထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ပြီးလျှင် ဘာမှ စကားမဆိုတော့ပဲ နှစ်ဦးသားဝရံတာ ထွက်၍ စီးကရက်သောက်ကြသည်။

အပြင်ဖက်မှာတော့ မနက်ခင်လေးက လှုပ်ကြည်လင်သန်စင်နေပါသည်။

လေနှုအေးလေးပင် တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေ၏။

ထွက်ပြုကာစ နေမင်းကြီးကလည်း အားသစ်မန်သစ် တွေနှင့်။

လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ချို့လည်း ဥဒဟိုသွားလာစမြဲလာပါပြီ။

ရေလှိုင်းက စီးကရက် တစ်ဝက်မကျိုးမီမှာပင် စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲငြိမ်းသတ်၍

သတို့သားနေရာမှန် ၁၁၃

“အိပ်ချင်ပြီကွာ . . . ဝါး . . .” ဟု သန်းဝေလျှက် အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝရံတာလေး၌ မင်းထယ်နေလင်းဟစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။

သူ့အတွေးတွေက မန္တလေးက အိမ်ကလေးဆိုသို့ ရောက်သွား၏။

တကယ်တော့ စက်ဝိုင်းနှင့်ရွှပါကျော်တို့ အခုလို ဖူးစာဆုံသွားတာဟာ သူနှင့်စက်ဝိုင်း ရုပ်ချင်းလွယ်လွယ်ခွဲမရလောက်အောင် တူနေတာကနေ စခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ကိစ္စက မပြတ်သေးသဖြင့် ရန်ကုန်မြန်လို့
မရသေး။

ပါလာတဲ့ ဆူတပည့်ကလည်း ပြင်ဦးလွင်က မိသားစု
တွေဆီ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် အလည်သွားနေတာကြောင့်
စက်ဝိုင်း ပိုပြီးအထီးကျန်နေသည်။

ရည်းစားတွေဆီ ဖုန်းဆက်လည်း စကားသံပဲ ကြားရမှာ
ပဲ သူမဆက်ဖြစ်။ သူက ချစ်သူဆိုလျှင် နီးနီးကပ်ကပ်ပဲ တွေ့ချင်
သည်။ ဖုန်းဆက်ရတာ မကြိုက်။

ဒီလိုနှင့် စက်ဝိုင်းအေးအေး လူလူလျှောက်လာဆဲမှာ။
“ဟိတ်... နေလင်း...”

နောက်ဖက်က တပတ်ဖတ်ခြေသံလေးနှင့် အတူ
ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားရပေမယ့် သူနှင့်
ပတ်သက်၍ လှည့်မကြည့်မိ။

သို့သော် ဘူးရှေ့မှာလျှောက်နေတာလဲ ဘယ်သူမှမရှိ။
ကောင်မလေးက ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေပါလိမ့်။

“နေလင်း”

မန္တလေးမြို့ရဲ့ ညက လူခြေတိတ်သွားတာ မြန်လှသည်။
ရန်ကုန်နှင့်တော့ မတူတာအမှန်

စက်ဝိုင်းသည် ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ
ပျင်းနေသဖြင့် အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

တီရပ် လက်တို့နှင့် ကွာတားပင်နီကာကီရောင်ကို
လဲလှယ်မနေတော့ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်လာလိမ့်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ လူစည်ကား ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မျိုး ထိုင်ချင်စိတ်ပေါက်မိသည်။

ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်ကနေ
မန္တလေးခရီး ဆက်လာတာဖြစ်၍ အခုဒီကီ ရောက်နေတာ
သုံးရက်ရှိလေပြီ။

ကောင်မလေးက ထပ်ခေါ်ရုံမက သူ့နှံ့ဘေးသို့ပင်
ရောက်လာပါသည်။

“ဟဲ့... နေလင်း... ကြည့်စမ်း မကြားချင်ယောင်
ဆောင်နေတယ်... နင်နော်”

သူ့အကျိုးလက်မောင်းစကို လာဆုပ်ကိုင်ပြီးမကျေမနပ်
မျက်စောင်းရွယ်တော့မှ ကောင်မလေးဖက် တဖန်တပြန် ခေါင်း
ငဲ့ကြည့်မိသည်။

ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းနဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ချစ်စရာ
ရုပ်ကလေး။

တီရှပ်အနက်လည်ပင်း ကျယ်ကျယ်နှင့် အနက်ရောင်
အပါးစအလွှာနှစ်ထပ် စကဒ်တိုတိုနှင့် ကောင်မလေးပုံစံက
အလန်းစား အမိုက်စားလေးပါလား။

ဖိနပ်ကလည်း လယ်သာကြီးသိုင်း ခွါချွန်အနက်လေးနှင့်
ဝင်းမွတ်တဲ့ ခြေတံအလှက ထင်းခဲနဲ့။

သူမကို ခေါင်းဖျား ခြေဆုံးကြည့်လိုက်တဲ့ စက်ဝိုင်းရဲ့
အကြည့်ရဲ့ရဲ့ မျက်လုံးစူးစူးတွေကြောင့်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ရူပါခေါ်တာတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဘာတွေစဉ်း
စားပြီး လျှောက်နေလဲ မသိပါဘူး”

တရင်းတနီးပြောဆိုပုံကြည့်ရတာ စက်ဝိုင်းကို
တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မှားနေပြီ။

ဒီမန္တလေးမှာ သူနှင့် အတော်ရုပ်ဆင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူသိထားပြီးပါပြီ။

ဟုတ်ပြီ အဲ့ဒါလည်း မနလင်းပဲ။

ဘာနေလင်းဆိုလား။

မင်းထယ်လား မင်းဒင်လား

မြေကွက်ဝယ်ဖို့ ကိစ္စနှင့် အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီရုံးခန်း
ရောက်တော့ မြေကွက်လိုက်ပြမည့် အကျိုးဆောင်ရေလှိုင်း
ဆိုတာက သူ့ကိုပထမဆုံး လှုံ့မှားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဗျာ ကိုစက်ဝိုင်းနဲ့ ချွတ်စွတ်
တူတယ် အံ့ဩစရာပဲဗျ။ လုံးဝ စကားပြောပုံလေယူ ခြေထမ်း

ပါဆင်တာ။ ခင်ဗျားတစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်စမ်းပါ။
ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ရှင်ကိုယ် ပြန်မြင်
သလို ဖြစ်သွားမှာဗျ သိလား။”

စက်ဝိုင်းက ခေါင်းသာ ညှိတ်ကာ ပြုံးဖြစ်သည်။

ဘယ်နှယ် အမြွှာပူးမွေးထားတာမဟုတ်ပဲ ကိုယ်ရပ်
ကိုယ်တွေ့သလို ဆင်တူတယ်ဆိုတာကတော့ နည်းနည်းပဲပြီ။

ပွဲစားဆိုတော့လည်း နည်းနည်းပိုဖောတတ်၊ ပွားတတ်
တဲ့ အကျင့်က ပါကောင်းပါနေပြီပေါ့လေ။

စက်ဝိုင်းကသိပ်မယုံ။

အခုတစ်ခါ သူ့ကိုထပ်မှားပြန်ပြီဆိုတော့ သူသဘောကျ
ပါသည်။

သူ့ကိုလက်မောင်းကိုဆွဲပြီး နီးနီးကပ်ကပ်လျှောက်
လာတဲ့ နတ်သမီးလေးက အင်မတန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် မဟုတ်
လား။

သူမဆီကနေ ရှုရိုက်နေရတဲ့ ရေမွှေးနံ့ကလေး တစ်မျိုး
ကလည်း အလွန်တရာစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

စက်ဝိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတို့က ရွှန်းရိတောက်ဖန္နဲညွှလာ
ပါသည်။

ထူးထူးခြားခြားနေလင်းရဲ့ ရင်တုန်ချင်စရာ စူးစူး
ငေးငေးအကြည့် တစ်မျိုးကြောင့် ရူပါပင်ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ကတုန်
ကယင်ခြေလှမ်းမှားချင်မိသည်။

ဆွဲထားတဲ့ အင်္ကျီစကိုလည်း ယောင်ယမ်း၍ လွှတ်လိုက်
မိသည်။

“ဗျာမနေနဲ့... ရူပါကိုများ မမြင်ဖူးသလို လာကြည့်
နေတယ်”

“အခုမှ မြင်ဖူးတာလေ”

“နေလင်းနော် မနောက်နဲ့ ဟွန်း နင်အရင်က ရုပ်ပြောင်
မဟုတ်ပါဘူး အခုမှဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရူပါကျော်သည် ရင်ခုန်မြန်လာ၍ သူ့ကိုယ်သူပင်
နားမလည်။

အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းလို အကိုလိုပဲ သဘောကုန်
တဲ့သူ ဒီညမှ ဘာဖြစ်ရတာလဲ ပါစိတ်တွေက။

၁၂၀ ဆုလေးနှယ်

နေပါဦး သူကရော ဘာကြောင့် ဒီလိုသဘောတကျ
သတိလက်လွတ် စိုက်ကြည့်ရလဲ။

“နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အသံကို မူမှန်အောင် ထိန်းမေးလိုက်မိသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” စက်ဝိုင်းအဖြေက တုံးတိတိ။

“အတော်ပဲ အနံ့တိစိုးက ကောက်ညှင်းပေါင်း စားချင်
တယ်ဆိုလို့ ရှုပါထွက်ဝယ်တာ အပြန်ကျ အိမ်လိုက်ပို့ပေးနော်”
ပို့ပေးချင်တာပေါ့။

လက်ကလေးဆွဲပြီးတောင် လိုက်ပို့လိုက်ချင်သေး။

ဒါပေမယ့် လူမှားနေတာအရင်ဝန်ခံရဦးမယ်။

“မင်းနံမည့်က ရှုပါလား”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကောင်မလေးက ဖျပ်ခနဲမော့ကြည့်
သည်။

“ကိုယ့်ကိုသေချာကြည့် မင်းလူမှားနေပြီကွ”

“နေလင်းနော် အကြောင်မရိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်
နေလဲမသိဘူး အတိတ်မေ့ချင်ယောင် မဆောင်နဲ့ ကဲ”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၂၁

ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်တော့သလို သူ့လက်ဖျက်ကို
တစ်ချက်ဆွဲဆိတ်သည်။

လက်သည်းချွန်လေးနဲ့ လာဆိတ်တာမို့ စက်ဝိုင်းက
လက်မနှေးပဲ ထိုလက်ကလေးကို ဖျပ်ခနဲ ဖမ်းဆုတ်ကိုင်လိုက်
သည်။

နူးညံ့အိထွေးသော လက်ချောင်းပျော့စိစိလေး တွေက
ပိုတုံးလုံး ကောင်ကလေးကို ထိတွေ့ရသလိုပင် စက်ဝိုင်းမှလုံး
သားကို ညှို့ဝင်သည်။

ပြန်လွတ်မပေးချင်။

အခွင့်အရေးယူတာတော့ မတုတ်ပါဘူး။ မင်းက ငါ့ကို
ညှို့နိုင်လွန်းလို့ပါကွာ။

“လွတ်”

ကောင်မလေးက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းသွားမှ စက်ဝိုင်း
သတိဝင်သည်။

တသက်လုံးက ကောင်မလေးတွေ ရှုပ်ချင်တိုင်း နှစ်ပြီး
ဆရာကြီးပုံဖမ်းလာတဲ့ စက်ဝိုင်း ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ ခုတ်ခတ်

၁၂၂ ဆုလေးခွယ်

လျော့လေပြီ။

“မင်းပြောတဲ့ နေလင်းဆိုတာက ကိုယ်နဲ့ ဒီလောက်ထိ တောင် ရုပ်ချင်းတူလား ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်အံ့ဩဖွဲ့ကောင်းနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ရူပါကျော်က ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

ဆံပင်က ပိုရှည်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေက ရဲရဲထင်းထင်း နဲ့ ပိုတောက်ပတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးပုံကလည်း ထိမထင်သလို မထိတထိနဲ့။

ဘော်ဒီကလည်း နေလင်းထက်ပိုပြီး ပိန်ချင်သလိုပဲ။ ပြီးတော့ နာရီအကောင်းစား၊ စိန်လက်စွပ် အပျံ့စား၊ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကလည်း အမိုက်စား သူဟာ သူ့ဌေးသားဆိုတာ မပြောပဲ သိနိုင်တဲ့ရုပ်။

ရူပါသိထားတဲ့ နေလင်းက ပန်းချီဆရာဦးဇော်ရဲ့သား သာမန်ဘဝ ရှိရင်းတဲ့ဘဝ။

ကွာခြားချက်တို့ကို သူမသတိပြုမိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နံဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို အထူးပင် စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၂၃

သို့သော် ဇဝေဇဝါလည်းဖြစ်နေမိ၏။

သူဟာ နေလင်းမဟုတ်တဲ့ တစ်ခြားနေလင်း တစ်ယောက်တဲ့။

“ဒါဖြင့် နေလင်းမဟုတ်ရင် ရှင်ကဘယ်သူလဲ”

“မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း”

“ဘယ်လို”

“ကိုယ့်မာမိက သားသမီးမရတော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့ ကချိန်မှ ကိုယ့်ကိုရခဲ့လို့ ဟိုးအဝေးကြီးက မဖြစ်နိုင်တဲ့ မျှော်လင့် ဖျက်မို့လို့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းလို့ ခေါ်တယ် မင်းရောချစ်စနိုးနဲ့ ကယ်လိုမျိုး ခေါ်ချင်လဲ ပြောပါဦး”

“အံ့မယ်”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို စုချွန်လိုက်ပုံက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းနေ၍ စက်ဝိုင်းမျက်စိထဲ စွဲသွားရသည်။

ဒီကောင်မလေး အနားနေခွင့်ရရင် ပျော်စရာကောင်း က သေချာသည်။

ဒီတစ်ခေါက် မန္တလေးလာရတာတော့ တန်သွားပြီ။

သူ့စိတ်ထဲ အနည်းငယ်တော့ တင့်သေးတာမို့ . . . ။

“မင်းပြောတဲ့ နေလင်းနဲ့ ရှုပါနဲ့က ဘာလဲ . . . ရည်း

စားတွေလား။

“အိုး . . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ။”

“ဒါဆိုဘာလဲ”

“သာမန်သူငယ်ချင်း”

“အိုကေ . . . မင်းကစင်းဂဲလ်ပေါ့ . . . ”

ဒီတော့ ကောင်မလေးက မျက်စောင်းဝင့်ပါသည်။

“မင်းလူမှားနေတာ သဘောပေါက်ပြီလား . . . ။”

“ဟုတ်တယ် . . . ထူးတော့ထူးဆန်းနေတယ်”

“ကိုယ်အကြောင်းကို ဒီထက်ပိုသိချင်ရင် ပြောပြလို့ရ

ပါတယ်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့ . . . ”

ရှုပါကျော်က မငြင်းပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ထောင့်စွန်းကျကျ . . . စားပွဲ

တစ်ခုမှာ အတူထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်ရင်း နှစ်ဦးသား စကားစ

မြီ ပြောဖြစ်သွားပါသည်။

ရှုပါကျော်က ခေတ်မီပွင့်လင်းသည်။

စက်ဝိုင်းအပေါ် ရှိတို့ရှန်းတန်း ဖြစ်မနေ။

အတိတ်ဘဝတစ်ခုခုက ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့၍လည်း ဖြစ်နိုင်

ပါသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ တထိုင်တည်းနှင့် အတော်အတန် ခင်မင်

ရင်းနှီးသွားရသည်။

ရန်ကုန်သားရဲ့ ပြောစကားတို့ဟာ အလိမ်အညာ

ပပါဘူးဆိုတာ ရှုပါတဖြေးဖြေးနှင့် ပိုယုံလာမိ၏။

ဒီတော့ သူနှင့်နေလင်းကို အရမ်းတွေ့ပေးချင်မိသည်။

သူ့ကို နေလင်းတို့အိမ်သို့ ခေါ်သွားရမည်။

“ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားတဲ့”

ဟွန်း . . . နေလင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရင် သူတအံ့

ကဩ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောငြိမ်သက်သွားမှာ

ပြင်ယောင်မိသေး။

ရှုပါက မင်းထယ်နေလင်းတို့အိမ်သို့ ခေါ်သွား

သုံးဖြတ်ပြီး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို တစ်ခါတည်းပင် နေလင်းနှင့်

၁၂၆ ဆုလေးနွယ်

မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ရုပ်တူနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံပွဲမှာ မယုံနိုင်စရာအံ့အား
သင့်စရာပင်။

မင်းထယ်နေလင်းသည် ဗရာဒီကားကြီးမောင်းလျက်
ကပ်ပိုင်းတို့ ခြံရှေ့ရောက်လာသည့် တိုင်အောင် ကိုယ်အပြုအမူ
ကတွက် မှန်သလား မှားသလား ဝေခွဲ၍ စေရသေးပါ။

ရူပါကျော်က သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်နေတဲ့ မီးကုတ်မက်ပိုင်းကို
ဝင်ပေးအကူမည့် မိန်းကလေးရှိနေရာ မိသားစုနေထိုင်သည့်
ယံနည်းနှင့်မျှ ပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြသနာရှာနေ
တာ မင်းထယ်မှာ ဝင်ရောက်တူညီ-ပြေရှင်းပေးရတာ ဖြစ်တယ်
ကုန်တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မှားတယ်လို့လည်း မထင်။

“ငါ့အဘွားက ငါ့ကိုလွမ်းလှပြီကွ ငါ့မျက်နှာ မြင်လိုက်ရင် ကိုပဲ အဘွားက စိတ်ချမ်းသာတာ မင်းက ငါ့ကိုယ်စား မျက်နှာ တစ်ချက်ပြပေးရုံပါကွာ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ကြောက်မနေနဲ့ ငါဒီည ပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်”

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကလည်း တောင်းဆို ရေလှိုင်းတလည်း ဇွတ်တွန်းနှင့်မို့သာ မင်းထယ် အရဲစွန့်ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတော့ ဘယ်အချက်များ အလိမ်ပေါ် အရှက်ကွဲမလဲ ဟု စိုးရိမ်နေမိတာအမှန်။

ခြံရှေ့ကို ရောက်လာတော့ သူ့ပိုကြောက်မိသည်။

ရှုပ်ချင်းတူတယ်ဆိုပေမယ့် စက်ဝိုင်းနှင့်သူဟာ အရာရာ မှာတထပ်တည်းတူမှာမှ မဟုတ်တာ။

အိမ်မှာတုန်းက ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့် ပြောဆို လာပေမယ့် တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရမှာက သူတစ်ယောက်ပါ လေ။

ဘေးက ကူညီမည့် ရေလှိုင်းလည်း ပါမလာ။ မင်းထယ် သည်ကားကို စပ်သပ်ရပ်ကာ ခြံထဲသို့ အသာလမ်းကြည့်မိသည်။

နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးက ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ငြိမ်သက် လျက်ရှိသည်။

ဝင်းတံခါးနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ကြားမှာ အကွာအဝေး တစ်ခုရှိပြီး ကွန်ကရစ်လမ်း ကျယ်ကျယ်၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနုနု၊ လှပချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မီးတိုင်မီးပုံလေးများ၊ အိမ်ကြီးအနီး ပေါ်တီကိုနားမှာ ဒန်းအကြီးတစ်ခု၊ နောက်ထပ် မြက်ခင်းစပ်မှာ ကမိုးတွန့်တွန့်အနီရဲလေးပါတဲ့ စတီးဒန်းငယ်တစ်ခု၊ မြက်ခင်း ပေါ်မှာ ပလပ်စတစ်ဆက်တီတစ်စုံကိုလည်း ဝိုင်းပြီးချထားသေး သည်။

ခြံပတ်လည်မှာလည်း စားပင်သီးပင်တွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်း မှိုင်းရှိလှသည်။ လှပသော ပန်းခင်းအဖြူလေးကိုလည်း ပြုစု ထားသေးသည်။

ဟိုးဖက်ထောင့်ကတော့ သစ်ခွပန်းရုံလေးဖြစ်လိမ့်မည်။ မင်းထယ်က ခြံထဲလည်းမဝင်၊ ကားဟွန်းလည်းမတီး၊ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ လူခေါ်ဘဲလည်းမတီးပဲ ခြံဝင်းထဲအေး ချောင်းကြည့်နေမိတာဖြစ်သည်။

၁၃၀ ဆုလေးနွယ်

လူအရိပ်အယောင်လည်း လုံးဝမတွေ့ရ၍ ဆူတမင် စဉ်းစဉ်းစားစား စက်ဝိုင်းထဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“နေလင်း... ပြော အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဂါ့ မင်းတို့ ခြံရှေ့ရှောက်ပြီ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဟ... အထဲဝင်ရမှာပေါ့ မင်းဘာလို့ တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ”

“ဟိုဟာလေ ငါကားဟွန်းတီးရမှာလား”

“ဟာ မင်းကိုပြောပြီးသားလေ မင်းကားခြံရှေ့မီးရောင် မြင်တာနဲ့ ဥဩထွက်ပြီး ထံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ် ထွက်မလာရင် ဟွန်းတီးပေါ့ကွ ပြီးရင်သူ့ကို သော့ပေးလိုက် သူ့ဟာသူ ဂိုဒေါင်ထဲကားသိမ်းလိမ့်မယ် မင်းက ထိုက်ထဲ ခပ်တည်တည်ဝင်သွား အောက်ထပ်မှာ ဧည့်ခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်း တိမ်ကြည့်တဲ့အခန်း တွေရှိတယ်လေ မင်းကိုယ်မင်း စက်ဝိုင်းအစစ်ပဲလို့ စိတ်ကို သွင်းသွားကွ သူတို့မရိပ်မိပါဘူး”

“မင်းကြာရှည် စကားမပြောချင်ဘူး ဆိုရင် ခရီးပမ်း လာတယ်လို့ အိပ်တော့မယ်လို့ပြောပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပေါ့ကွာ”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၃၁

“ဒါဖြင့် ငါက အပေါ်ထပ်ထက်ပြီး တန်းအိပ်ယာဝင်ရုံပေါ့ ဟုတ်လား”

“အာ... အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ရှိအဘွားကို ပြော ဝင်တွေ့ပေါ့ကွာ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သွားပြော ငါ့အဘွားက ခန်းက ဘုရားခန်းနဲ့ အနီးဆုံးအခန်းပဲ ဝတ်မှုအဘွားလည်း ဂုဒီအခန်းမှာပဲ နေတဲ့အခါလည်းနေတယ်။ ဒီဒီဒီအခွေထဲမှာ မင်းကို အလွတ်ကျွတ်ခိုင်းပြီးသားလေကွာ ကျွတ်”

“ဟို... မင်း... မင်းရဲ့ ဝတ်မှုကိုရော ဘာပြောရမလဲ”

“ဪ... ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ငါနဲ့သူနဲ့လည်း ပိတ်ရင်းနီးလှချည်းမဟုတ်လှပါဘူး ဒီတိုင်းပဲ နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောလိုက်ပေါ့။ ဝတ်မှု ထမင်းစားပြီးပြီလား ဘာညာပေါ့။ သိပ်မရစ်ပါပေါ့။ ဒါပဲလေ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ပြီးရင် အခန်းထဲဝင်ပြီး ပိတ်ရုံပဲ မနက်ကျရင်လည်း ကော်ဖီဖိုင်းမှာခဏတဖြုတ်ထိုင်ပြီးရင် အခန်းထဲက အိတ်ဆွဲပြီး အလုပ်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာပါပဲ။ မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ ဘာမေးရင် ဘာဖြေရမလဲ ပါတာ”

“မှတ်မိတာက မှတ်မိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝင်တော့လေကွာ”

“သူတို့ မတော်တဆရိပ်မိခဲ့ရင်”

“ရိပ်မိရင် ငါဝန်ခံလိုက်မယ်”

“ဟာ မလုပ်နဲ့ မင်းစိတ်ကိုပြင်ထား မင်းဟာအခု အချိန်ကစပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပဲ ကြားလား မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုအောင်မြင်ဖို့က မင်းတာဝန်ပဲ။ မင်းတာဝန်ကို မပေါ့လျော့နဲ့။ ဒါ... ငါပေးတဲ့အလုပ်ပဲ။ ပီပြင်အောင် လုပ်စမ်းပါကွာ။ မင်းလည်း အခြေအနေတွေအားလုံးကို သိနေတာပဲ။ ကူညီပါကွာ ငါအခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကြုံနေတုန်းမှာ အခုလို ကူညီပေးတဲ့ မင်းရဲကျေးဇူးကို ငါတစ်သက်မမေ့ပါဘူး နေလင်းရာနော် ညီလေး မင်းအစ်ကိုအတွက် အဆင်ပြေအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးကွာ”

စက်ဝိုင်းသည် ရုပ်ချင်းတူတာနှင့်ပဲ တွေ့တွေ့ချင်း ကတည်းက သူကအစ်ကို၊ မင်းထယ်နေလင်းက ညီဖြစ်သည်ဟု သို့ဟာသူ သတ်မှတ်လေသည်။

ညီလေးလို့ခေါ်ပြီးမှ မွေးသက္ကရာဇ်တွေ အပြန်အလှန် မေးဖြစ်တော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးဟာ ထူးဆန်းလှစွာ မွေးဖွားတဲ့ ခုနှစ်ရော၊ ဇွန်လဆိုတာရော တူညီနေပါသည်။ သူက ဇွန်နှစ်ရက်၊ စက်ဝိုင်းက ဇွန်ဆယ့်ငါးဖွားမို့ တစ်ပတ်ပင် သူက ပိုအသက်ကြီးသေးတာပါ။

ဒါပေမယ့် ဝါအရတော့ စက်ဝိုင်းက သူ့ထက်သာပါသည်။

“နော်... ညီလေး... အစ်ကို စိတ်ချမယ်... မနက်ဖန်မှ တွေ့ကြမယ်။ ညီလေး အဆင်ပြေမယ်လို့ လုံးဝယုံကြည်တယ်...”

ဝတ်မှုသည် အပေါ်ထပ်မှန်ပြုတင်းမှ အသာလေး ပွန်းကွယ်ကြည့်နေတာမို့ စက်ဝိုင်းရဲ့ ပရာဒိုကားဝင်လာတာရော ခြံရံ့မှာ ရပ်လိုက်တာရော... ကားအောက်ဆင်းပြီး ခြံဝန်းထဲကိုတဝဏ စေ့စေ့လှမ်းကြည့်နေတာရော... ပြီးတော့ ကားပေါ်ပြန်တက် ဖုန်းပြောလိုက်ပုံရတာကိုရော... အကူလှမ်းမြင်နေရပါသည်။

၁၃၄ ဆုလေးနွယ်

နီည ပြန်ရောက်မယ်လို့ ဖုန်းကြိုဆက်ထားလို့ မျှော်နေခဲ့မိတာ။

အဘွားနန်းက သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးဖယ်သုပ်တို့ ကြားခံချက်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထုပ်ကြော်၊ မရမ်းသီးထောင်း၊ ပန်းဂေါ်ဖီ ကြော်စသဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံစေသဖြင့် ကြီးမေနှင့်အတူ ဝိုင်းကူချက်ထားရတဲ့ သူမဟာလည်း ညနေကတည်းက သူ့ရောက်လာမည့်အချိန်ကိုရောပြီး။ မျှော်တော်ယောင်ဖြစ်နေခဲ့ရတာလေ။

သို့ပေမယ့် သူက ပေါ်မလာ...။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း "စက်ပိတ်ထားတယ်" ချည်း ဖြေနေသည်။

ရောက်မည့် ရောက်လာတော့ ညကိုးနာရီရှိပြီ...။

ဒါလည်း ဒြဲထဲကားမဝင်သေးပဲ ဖုန်းစာပြောပြောလုပ်နေတုန်း။

အင်မတန် စိတ်အေး လက်အေးရှိတဲ့သူ...။

နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုထက်တစ်ခြား ဘယ်သူကများ

ပိုအရေးကြီးနေရတာလဲ...။

သူ့အထူးအရေးပေး ဂရုစိုက်ရမှာက...။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၃၅

နံပါတ်တစ် အဘွားနန်း...။

နံပါတ်နှစ် စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေဦးလင်းထွဋ်တင်။

နံပါတ်သုံး... သူ့နဲ့မကြာမီစေ့စပ်ပြီး သူ့ဘဝရဲ့အဓိက

လုံးသားထဲက ဘုရင်မတစ်ပါး ဖြစ်လာတော့မယ့် ဟောဒီက

ကမရောဝတ်မို့...။

ဒါကိုများ သူက...။

နံပါတ်တစ်က အလုပ်...။

နံပါတ်နှစ်က ဘီယာဂါးဒင်း မှန်မှန်ထိုင်ဖို့...။

နံပါတ်သုံးက အပေါင်းအသင်း မိတ်တွေသူငယ်ချင်း

ကိုနဲ့ ဖုန်းပြောဖို့ ဟေး ဟေး ဟား ဟား လုပ်ဖို့ နေရာတကာ

ပဲဖို့ အားအားရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခရီးထွက်ဖို့...။

ဒါတွေနဲ့ပဲ ပြီးနေတာ...။

သူ့ရဲ့နံပါတ်စဉ်တွေဟာ ဇောက်ထိုးမိုးမျော်တွေ

ကလွဲကြီး လွဲနေသည်။

ကြည့်ရတာ အမြင်ကပ်အသည်းယားဖို့ ကောင်းလေ

လှရှိကပ်စိမ့်ကောင်းလေစွာ...။

၁၃၆ ဆူလေးနွယ်

ဝတ်မှု လက်ထပ်မယ့်သူဟာ ဒီလိုတော့ မဖြစ်စေရ။ သူ့ဘဝမှာ သူ့အတွက် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နံပါတ်တစ်ဆိုတာ သိကို သိစေရမည်။

သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှု Life Style တွေ ပြောင်းပြန် ပြောင်းလဲ ကုန်မှ ဖြစ်မည်...။

ဒါဟာ ဝတ်မှုမှာလည်း တာဝန်ရှိသည်။

သူ့ကို မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမည်ဆိုလျှင် ဒါတွေ... ဒါတွေတော့ ရှင်ပြင်စမ်းပါဟု

သူမတောင်းဆိုရမည်။ သူမမှာတောင်းဆိုခွင့်လည်း ရှိသည်။ ကြိုတင်ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးခွင့်လည်းရှိသည်။

သူကအေးတီအေးစက်လုပ်တိုင်း ကိုယ်ကပါ အေးတီ အေးစက် အလိုက်သင့် မျှော်ထားလိုက်လို့ မဖြစ်တော့...။

ဝတ်မှုလည်း သူမရှိတဲ့ရက်တွေအတွင်း အေးအေးလူလူ စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပြီ...။

ဖုန်းမားပြီး စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရတဲ့ ဘုမသိဘမသိ... လူမမြင်ဖူးရတဲ့ ကိုနေလင်းနှင့်ပင် ဖုန်းထဲမှာ စကားလက်စုံကျရင်း

သတို့သားနေရာမှန် ၁၃၇

တစတစနှင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိ...။ တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက်ရိပ်မိနှင့် အခြေအနေတွေ ကောင်းမွန်တိုးတက်လာရသေးတာပဲ...။

တဘဝစာရည်ရွယ်တဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့်ကျ တစ်ခါမှ စကားကြာကြာ မပြောဖူးသဖြင့် ခုထက်ထိ သူစိမ်းတရံစာ သက်သတ်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်တွေက အိပ်မက်ဆန်လှသည်။

စက်ဝိုင်းဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာလျှင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ရေး ရှေ့ရာလေး ဆွေးနွေးကြည့်တော့မယ်လို့ ဝတ်မှုဖက်က အားတင်းဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ရင်မခုန်လည်းပဲ အိမ်ထောင်ဖက်တော့ ဖြစ်ရဦးမည် မဟုတ်လား...။

ကိုယ့်ရဲ့ အဖြူစင်အရိုးသားဆုံးဘဝနှင့် အကောင်းမွန် ဆုံး မေတ္တာတို့ကို ပေးဆပ်အပ်နှင်း ကြည်ဖြူရမည်သူဟာ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းပဲမဟုတ်လား...။

ဝတ်မှုန်သည် သူ့ကို ခရီးဦးကြိုဆို တံခါးဖွင့်ပေးဖို့

၁၃၈ ဆုလေးနွယ်

အပေါ်ထပ်မှ လျှင်မြန်စွာပဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။
လှေကားကဆင်း ထမင်းစားခန်းကိုဖြတ် ဧည့်ခန်းဆီ
လျှောက်၊ ထိုမှ ရှေ့ထွက်၍ မှန်တစ်ထပ် ကျွန်းတံခါးတစ်ထပ်
ကိုဖွင့် . . . ။

ဟော . . . သူ့ကား ဝင်လာပြီး . . . ။
ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် တုံ့ရပ်ပြီးတာနှင့် ကားပေါ်က
ဆင်းပြီး။ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ကိုညဩကို ကားသော့လက်ထဲထည့်
ပေးလိုက်သည်။

“ကားသိမ်းလိုက်တော့ . . . ။
“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းထယ်နေလင်းက စက်ဝိုင်းထွက်သွားတုန်းက
ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ခပ် ရွယ်ရွယ်ကိုဆွဲလျှက်
ခပ်တည်တည်ပဲ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်အောက် ကြွေပြားခင်းပေါ် နင်းမိတာနှင့် သူ့ခြေ
လှမ်းတွေ အလိုလိုတုံ့ရပ်သွားပြီး အံ့အားတသင့် ရင်သပ်ရွံမော
ကြီးနှင့် မမှိတ်မသုန် မှင်သက်သွားရသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၃၉

လမင်းခဲလေးတစ်စင်းလို ဝင်းဝင်းပပ ရှမ်းရှင်းသန့်သန့်
လေး စွဲမက်စရာ ကောင်းတဲ့ဇွန်နာ . . . ။

တစ်ခါပဲမြင်ဖူးခဲ့ ပေမယ့် မင်းထယ် ဒီကောင်မလေး
ဟန်ဝန်ကို မမှား . . . ။

တံခါးဘောင်လေးကို မှီပြီးသူ့ထံတည့်တည့်မတ်မတ်
ဇူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဆင်စွယ်ရောင် ဝါဝန်ရှည် ကိုယ်တိလေးပေါ်က
ဆွယ်တာရင်စေ့ ခဲရောင်လေးကို ထပ်ပြီးဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆဲနွယ်လေးတွေက ကပိုကရီ ခွေခွေလိပ်လိပ် ကလေး
တွေ ခွဲဖြာကျလျက်သား . . . ။

ဖြူ . . . ။
ခင်ဗျားလေးက ဖြူပဲလား . . . ။

ခြေစုံရပ်ကာ စူးစူးနစ်နစ် တမေ့တမောဆန်ဆန် ငေး
ပိတ်ကြည့်နေဟန်ကြောင့် ဝန်မူရင်ထံ ရှက်နွေးနွေးလှိုက်ဖို
လာသည်။

သဘာလို့ ဤဖြူ စိတ်ငေးကြည့်နေရပါလိမ့် ။

၁၄၀ ဆုလေးနွယ်

တပတ်ဆယ်ရက်မျှ ခရီးထွက်သွားလိုက်တာနှင့် ဟန်
အမူအယာတွေ ဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲရသလား...။

မျက်ဝန်းတစ်စုံဆီမှ လေးနက်မှု၊ စီးမော့မှု၊ မြတ်နိုးမှု၊
နှစ်လိုစုံမက်မှု၊ သက်ဝင်လှိုက်လှဲမှု...။ အိုသူမ မသိနိုင်...။
ပြောမပြနိုင်တဲ့ ခံစားချက်များစွာမက နှလုံးသားကို တခဏလေး
မှာ ရူးသွပ်စေသည်။

မင်းထယ်နေလင်းရဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာမှုတွေဟာ
သူမကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ဖရိုဖရဲနှင့် ကုန်ကြွေးပျက်
ကုန်လေသည်။ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားလာရ၏။

ကျွတ်...။ နေစမ်းပါဦး...။

ငါက အခုစက်ဝိုင်းပဲ...။ စက်ဝိုင်းနေရာကနေ...။
ပြောနေကျစကားတွေပဲ ပြောရမှာ။

ဟိုးအရင်... စက်ဝိုင်း မွေးနေ့တုန်းက အပျော်တမ်း
ရိုက်ယူထားတဲ့ ဒီဗီဒီခွေလေးကို ကြည့်ခဲ့ရတယ် ဆိုပေမယ့်
အဲဒီခွေထဲမှာ သူမပုံမှ မပါခဲ့ပဲ...။

သူမဟာ ဝတ်မှုလား...။ အမရာ ဝတ်မှုပဲလား...။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၄၁

ဒီအိမ်မှာ ဒီအရွယ် မိန်းကလေး နောက်တစ်ယောက်
မကွဲမရှိနိုင်လောက်ဘူးဟု မင်းထယ်တွေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဖြူက ဝတ်မှုဖြစ်နေခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။

တရားက သူ့ကို ခုတလော အင်မတန်ကျီစယ်နေပါရော့လား။

မင်းထယ်နေလင်းက တလွမ်းချင်း ရှေ့တိုးလျှောက်လာ

ပျင် ဝတ်မှု နှလုံးသားမှာ ဆန်းကြယ်စွာ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အခုန်

ပြန်လာရသည်။

လျှောက်လာတဲ့ အချိန်မှာလည်း သူ့အကြည့်က

ပြောင်းလဲမသွားဘူးလေ...။

သူဟာ နောက်ထပ် စက်ဝိုင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်ရ

လာကံပင် သူမကို ဆန်းပြားစွာ ညှိုငင်တိမ်းမူးစေပါသည်။

သူမကိုယ် သူမလည်းမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

အနားတိုးကပ်လာပြီမို့ မင်းထယ် တစ်ခုခုတော့ နှုတ်

ကစကားဆိုရမည်။

ဘာပြောရမလဲ...။

"နေကောင်းလား...။"

သိမ်မွေ့သော သူ့စမ်းခွန်းကို ဝတ်ပုံက ဘာမှပြု
မပြောပဲ ခေါင်းလေးသာ ညိတ်ပြသည်။

“အဘွားတို့ရော... အိပ်နေကြပြီလား...”

“မအိပ်သေးပါဘူး... အပေါ်ထပ်တော့ တက်သွ
ကြပြီ ညနေကတည်းက ပြန်ရောက်မယ်ထင်လို့ ထမင်းစ
စောင့်ရင်း မျှော်နေကြတာ...”

“ဟုတ်လား... ဆောရီးပဲ... နောက်ကျသွ
တယ်ကွာ...”

မင်းထယ်သည် သူမရဲ့ စကားသံလေးကို နားထောင်
မဝဲ ဖုန်းထဲက လေယူလေသိမ်းလေးနှင့် တူပါသည်။ သို့သော်
နည်းနည်းတော့ကွဲခြားမှုရှိသည်။

မင်းထယ် အသံကို ရော သူမမှတ်မိနေမလား
တစ်ချက် စိုးရိမ်သွားသည်။

ဖြူတ သံသယဝင်ပုံမရပါ...။

သူ့ကို စက်ဝိုင်းပြန်လာတယ်ဟုသာ ထင်နေပုံပေါ်

“ကားမောင်းရတာ ပင်ပန်းသွားပြီပေါ့နော်...”

“ရပါတယ်... ဒီလောက် မပင်ပန်းပါဘူး...”

“ခဏနားပြီး ထမင်းစားတော့မလား။ ဝတ်ပုံ ထမင်း
ကားပွဲပြင်လိုက်မယ်နော်...”

“ဟို... နေပါစေ... ကျွန်တော် ထမင်းစားခဲ့ပြီ...”

“ဟင်... စားခဲ့ပြီ... ဘယ်မှာ စားတာလဲ...”

“အိမ်... အဲ့... ဟို... မိတ္ထီလာမှာ...”

“ညနေတုန်းက စားခဲ့တာလား”

မင်းထယ်က ခေါင်းဆတ်သည်။

“ဒီမှာ ဘွားနန်းက ရှင်အတွက်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ
ပစ်တကာ သေချာချက်ထားတာ... ဝတ်ပုံတောင် ဟင်းတွေ
ပက်စွမ်းပြထားသေးတယ်...”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ... အားနာလိုက်တာဗျာ
နာတ်ဆီ အလို တကူးတကမလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်တော်က
ကန့် စားတတ်ပါတယ်...”

ဟုတ်ပါ... ယုံရမယ်ပေါ့နော်...။ ဟွန်း...။

ဘွားနန်းက သူ ဟင်းဂျီးများတတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ

၁၄၄ ဆုလေးနွယ်

ခဏခဏ ပြောပြလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ . . . ။

မသိဘူးများ မှတ်လို့လား ရှင်ရေး . . . ။

ဝတ်မှုက ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားပြီး အသင့်
ဖျော်ပြီး အအေးခံထားတဲ့ စတော်ဗယ်ရီသီးဖျော်ရည် ဖန်ချိုင့်
လေးကို ထုတ်ကာ ဆူအတွက် တစ်ဖန်ခွက်ထည့်ပေး လိုက်
သည်။

မင်းထယ်သည် သူမပြုံးပြီးလေးလှမ်းပေးတဲ့ ဖျော်ရည်
ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူမော့သောက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်အောင်
ကြည်နူးပီတိ တစ်မျိုးခံစားရသည်။

အိမ်သူသက်ထားလေးက အမောပြေကြိုဆိုတဲ့
အတိုင်းပါပဲလား . . . ။

သို့သော် ကြည်နူးရင်ခန့်မှုတွေ ဘရိတ် . . . ။

ဒါက စက်ဝိုင်းအတွက်ပဲ . . . ။ ငါ့အတွက်မှမဟုတ်ပဲ။

မင်းထယ် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မရှိ . . . ။

သူဟာ တကယ်တော့ ခုလောလောဆယ် အသုံးချ
လူသား တဆက်တည်းမှာ စက်ဝိုင်းကိုလည်း သူ့ဩဇာမပါရ။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၄၅

'လောက်လှတဲ့ နတ်သမီးလေးကို ပစ်ထားပြီး ဟိုးမန္တလေးက
ရူပါကျော်ဆီ သွားရသတဲ့ . . . ။

ဒီကောင်မှာ မျက်စိမပါတာလား . . . ။ အသည်းနှလုံး
ပေါတာလား။ သေချာတာကတော့ မိုက်မဲတာပဲ . . . ။

သူဒီလိုပဲ မြင်မိသည်။

စက်ဝိုင်း လူမိုက်မဲကွာ . . . ။

ဝတ်မှုနှင့် ရူပါဟာ တကယ်တော့ ရုပ်ရည်ရူပကာချင်း
လည်းတစ်ခြားစီ . . . ။ စွဲမက်စရာကောင်းပုံခြင်းလည်း နှိုင်းယှဉ်
ပရ . . . ။ တည်ငြိမ်တဲ့ ကုန်ကြွေးလေးနဲ့ ဝတ်မှုဟာ ရှုမငြီးချင်စရာ
အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

နူးနူးညံ့ညံ့လေးနဲ့ ခမ်းနားတည်ငြိမ်တဲ့ အလှမှာ ပထမ
ပြီးဆုံး တစ်ခေါက်ကတည်းက ကျွန်းခုံပြီးသားပါ ဝတ်မှုရယ်။

အခုခင်ဗျားရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့သူက စက်ဝိုင်းအတွက်
ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အသစ်ပါ။ စစ်မှန်တဲ့
မေတ္တာတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။

ခင်ဗျားနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်အောင် ပို့လွှတ်ပေးပုံကတော့

၁၄၆ ဆုလေးနွယ်

ကံကြမ္မာကိုလည်း ကျွန်တော်ဆလွတ်ခိုက်ပါတယ်။

“သင့်ခံယူပါ ဝတ်မှု”

သူ့မကို အခုကျတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့လည်း မပြောတော့
ပါလား။ စက်ဝိုင်းရဲ့ အကြည့်သာမဟုတ်။ လေးစားတဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးနဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းတွေပါ ပြောင်းလဲကုန်တာ။

“မန္တလေးမှာ သိပ်ပျော်ခဲ့လား”

“ဟဲ့... ”

“ဝတ်မှုတို့ကို မေ့နေတယ်မို့လား...”

“မမေ့ပါဘူး...”

“ဒါဖြင့် အခုတယ်မှာလဲ... မုန့်ဝယ်လာခဲ့လား...”

သူမရဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ပဲ ကြောင်နုနုပြန်ကြည့်
နေမိသည်။

ကြည့်စမ်း ဒီတစ်ခု စက်ဝိုင်းမပြောလိုက်ပါလား။ ပြန်လာ
တိုင်း မုန့်ဝယ်နေကျလား...။

သူ့အခုမှ ချွေးပျံ့ချင်လာသည်။

ကလေးတစ်ယောက်ဟန်ပန်နှင့် သူ့မပြောလိုက်ပုံ

သတို့သားနေရာမှန် ၁၄၇

လေးထဲ သိပ်အသည်းသားရောလည်း ကောင်းနေသည်။

“သွားခါနီး ညတုန်းက ရှင်ဘာပြောခဲ့လဲ”

ထပ်တစ်ခွန်း မေးလိုက်လျှင် မင်းထယ် ပိုအကြပ်ရိုက်
ကူးရ၏။

သေစမ်းကွာ...။

ဘာတွေပြောခဲ့လဲ ငါမှမသိတာ...။

စက်ဝိုင်း... စက်ဝိုင်း...။

ငါ့ကို ကိုးလိုကန့်လန့် နေရကျပ်အောင် ပို့လိုက်တာပဲ။

“ကဲ... မေ့ပြီမို့လား... ဂျယ်လီပူတင်း ဝယ်ခဲ့မယ်

...”

“အဲ... ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်တွေ များတာနဲ့

ပျားတယ်...။ ဝတ်မှုကို မနက်ဖန် မုန့်လိုက်ကျွေးပါမယ်”

ဟွန်း... ဒီလိုမှ လာပါ့မလားလို့...။

ဝတ်မှုနှုတ်ခမ်းလေး ပြူးသွားရသည်။

“ကျေနပ်ပြီလား”

၁၄၈ ဆုလေးနွယ်

ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက . . .

“ဒါဆို ကျွန်တော် အပေါ်တက်ပြီး နားတော့မယ်နော်”
ဟုခပ်မြန်မြန်ပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ဝတ်မှုရှေ့မှာ ကြာကြာနေရမှာပဲ ကြောက်နေတဲ့ပုံ။

ဝတ်မှုက သူ့ကို စာတွေမေးနေတဲ့ ဆရာမမို့လို့လား။

ကျောင်းသားလေးလို ခေါင်းညွတ်ပြီး လစ်တောတာ။

မင်းထယ်က လှေကားထိပ်ရောက်လျှင် သူ့မထ

တစ်ချက် အသာပြန်ခိုးကြည့်သည်။

သူမက ကြည့်နေဆဲမို့ လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။

စက်ဝိုင်းရဲ့အပြုံးမှာ ဝတ်မှုရင်ထဲ သိမ့်ခနဲနွှေးရင်။

အို . . . ဝတ်မှုနဲ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

ဘွားနန်းတို့ အိမ်ရောက်ပြီးမှ ဒီနေ့အပျော်ဆုံး။

အခုခဏလေးမှာမှ စိတ်တွေက တဟုန်းထိုး ညွတ်။

ပျော်ဝင်သွားမိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ စက်ဝိုင်းရယ် . . . ။

ရှင်ဆီရင် ပြေပေးပါလား . . . ။

* * * * *

ညတုန်းက စက်ဝိုင်းရဲ့အဘွားနှင့် ဝတ်မှုရဲ့အဘွားကိုကို

ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်လန့်လန့်နှင့် စကားအမြန်

ဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ သံသယမဝင်ပဲ အဆင်ပြေ ချောမွေ့

အောင်မြင်ခဲ့တာမို့ အနည်းငယ်မျှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့

သည်။

ညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မပျော် လှပေမယ့် ဒီမနက်

မှာတော့ လန်းဆန်းကြည်လင်စွာပဲ နိုးလာခဲ့ပါသည်။

သူ့အခန်းဟာ စက်ဝိုင်းလို သူ့ဌေးသားရဲ့အခန်းလို

အနေအထားနှင့် ဖွဲ့ဆင်လတ်ကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိ . . . ။

၁၅၀ ဆုလေးရွယ်

စက်ကိုချေးရှင်းကလည်း ခေတ်ဖီသားနားသလို ပရို
ဘောဂတွေကလည်း အမိုက်စားတွေချည်းပါ။ မာစတာဘက်ရုန်း
မို့ အခန်းက ကျယ်ပြီး မွေးပွဲကော်လော အထူးကြီးခင်းထားလျက်
အဲယားကွန်းနှစ်လုံးပင် တပ်ဆင်ထားသည်။

မင်းထယ်သည် အိပ်ယာကထပြီး သူ့အခန်းကိုတခဏ
ငေးကြည့်နေမိသည်။

ညက မီးရောင်နှင့်မို့ ပိုလှသလို မနက်ခင်းရောက်
တော့လည်း နေရောင်ခြည်နွေးနွေးကြောင့် ဖောင်းလှစင်းဖြူ
နေပါသည်။

ချက်နာကျက်ကို ကြည့်မှလား၊ နံရံတွေကိုကြည့်မလား၊
ပြုတင်းတံခါးတွေကို ကြည့်မလား၊ အခန်းတွင်းက အသုံး
အဆောင် ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်မလား အားလုံးဟာ အသစ်တွေ
ချည်းပဲလို့ ထင်ရအောင် သစ်လွင်ထားနားနေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း စက်ဝိုင်း အထဲခဏအငှား
သဘော နေကြည့်ရတာ စိတ်ကျေနပ်စရာမပါ။

သူတို့ မန္တလေးက အိမ်ကတော့ သာမန်ပျဉ်ထောင်

သူတို့သားနေရာမှန် ၁၅၁

ကိုကံခံအိမ်လေးပါပဲ။ လွတ်လပ်ပူအပြည့်နှင့် စိတ်ချမ်းသာမှု
အပြည့်နှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပေမယ့်၊ ဒီလို ခမ်းနားတဲ့
ဖိမ်မိုးတော့ မင်းထယ်တစ်ခါမှ မနေဖူးသေးတာ အမှန်။

အခဏက သူ့ကိုယ်သူ သူ့ဌေးဘားလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်
စက်ဝိုင်းနေရာ စက်ဝိုင်းအခန်းမှာ အကျအနာဟန်ကျ နေပါ၏။

ဒါဟာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမလဲ သူမသိ။

အဆောင်အယောင်တွေက ကြီးကျယ်ခမ်းနား ပြည့်စုံ
သလောက် စိတ်မတွဲကတော့ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေရမှာ
ကျိန်းသေပင်။

ဒါပေမယ့်လည်း “လ” နိုင်ပါတယ် ဖြူရယ်။

ခင်ဗျားနဲ့ ဖာမီးအောက်မှာ အတူနေရတဲ့ အခွင့်အရေး
ကိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ဖက်မိ၊ နှစ်ချက်မိတာကိုး။

မခင်ဗျားပေမယ့် အားတင်းနိုင်ပါတယ်။

မရဲသားရာကျပေမယ့်၊ မငြင်းနိုင်ခဲ့တာကို စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်မနေတော့ပါဘူး။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမရာတင်ခိုက်မှာ

၁၅၂ ဆုလေးရွယ်

ခင်ဗျားကြောင့်ပေါ့ဗျာ။

မင်းထယ်နေလင်းက အိပ်ယာပေါ်မှဆင်းကာ အခန်းနှင့်တွဲလျှက်က ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ကာ မျက်နှာသစ်ရင်း ရေပါတဆက်တည်း ချိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

ဝါးတားဟိတာဖွင့်ပြီး ခပ်နွေးနွေးရေနှင့် ချိုးတာမို့ အကြောအခြင်တွေပြောကာ တကိုယ်လုံး လန်းဆန်းကြည်လင်သွားပါသည်။

ပြီလျှင် အဝတ်အစားလဲဖို့ ဘီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အားပါး စက်ဝိုင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေက ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို နံရံကပ်ဘီရိုတွေ ရှိုးကွေ့တွေထဲ အပြည့်အလုံပင်။

ရှုပ်အင်္ကျီတွေ၊ တီရှပ်တွေ၊ စပို့ရှပ်တွေ အားလုံး မြင်မြင်သမျှက နံမည်ကျော် Brand အမြင့်တွေချည်းသာ။

ဘောင်ဘီရှည်၊ ဘောင်ဘီအတို၊ ကွာတားပင်န်အားလုံးကလည်း ထိုနည်းတူ။

ဦးထုပ်၊ ဂျာကင်၊ မျက်မှန်၊ ခါးပတ်၊ ဖိနပ်၊ ရေမွှေး

သတို့သားနေရာမှန် ၁၅၃

အားလုံးက အပျံ့စား။ အကောင်းစားတွေ သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ထားသိုတာကိုကြည့်တာနှင့် စက်ဝိုင်းက စည်းကမ်းတော့ရှိပုံရတာ သိသာသည်။

“ငါ့အဝတ်အစားတွေ ယူဝတ်နှင့်” ဆိုလိုသာ ရုံးသွားဖို့ ကြည့်ကောင်းရုံ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ကုတ်အင်္ကျီတထည် ရွေးထုတ်လိုက်ရသည်။

စက်ဝိုင်းက သူ့ထက်ပိုပိုန်တော့ ကျပ်နေမလားဟု အရင်စွပ်ကြည့်ရသေးသည်။ သို့သော် သူရွေးထုတ်လိုက်သော ခဲနက်ရောက် ဝတ်စုံက ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့ဘော်ဒီနှင့် အဆင်တပြေ အချိုးတကျဖြစ်သွား ပါသည်။

ခေါင်းပြီးပြီး စက်ဝိုင်း၊ ဆွတ်လက်စဖြစ်ပုံရတဲ့ တဝက်ကျိုးခန့်ကျန်တဲ့ ရေမွှေးပုလင်းကို ဆွဲယူ၍ သူ့ကိုယ်ပေါ် အနည်းငယ်နှိပ် ဖြန်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အခန်းထဲက ထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းက ကော်ဖီစားပွဲမှာ အားလုံးနေပြီ။

၁၅၄ ဆုလေးရွယ်

“ဟော... ခြားစောင်ဆင်းလာပြီ... ဘွားက အခုပဲ
ခေါ်ခိုင်းတော့မလို့။ ဒီနေ့စောသားပဲ အပိုင်းရဲ့”

“စောစောနိုးလာလို့ပါ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် လာထိုင်၊ အဘွားနားကို အရင်ဆုံးလာ”

မင်းထယ် အနားကပ်သွားလျှင် အဘွားနန်းက သူ့ပါး

ပြင်ကို ဖွဖွရွိုက်မွှေးလိုက်၏။

မင်းထင်ရင်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရ၏။

သူ့ဘဝမှာ အဖေပဲရှိပြီး အဖေကြီးနှင့်လည်း ဒီလောက်

ကြီးတော့ လက်ပွန်းတတီး မရှိတာအမှန်။

အခုအဘွားနန်းသလိုမျိုး သူ့ကိုဘယ်သူမျှ မနမ်း။

ဒါကြောင့်ပင် လှိုက်လှဲပျော်ရွှင်သော ခံစားချက်နှင့်

အဘွားရဲ့ပါးပြင် အရေတွန့်တွန့်လေးကို သူ့လှစ်ခနဲ တုံ့ပြန်မွှေး
လိုက်မိ၏။

ဘွားနန်းမှာ အံ့ဩစမ်းမြောက် မှင်ဆက်ရ၏။

သူ့မှာ မြေးအချစ်လေးကို ရုံးသွားခါနီးတိုင်း မွှေးမွှေး

ပေးဖို့ မမေ့မလျော့ ဂရုစိုက်ရပေမယ့် အပိုင်းလေးဟာ ရှက်ကိုး

သတို့သားနေရာမှန် ၁၅၅

ရှက်စားနန်းနှင့် ဆရာဝန်ဖယ်ချင်သလိုလို့နှင့် ဘွားစောကို ခြိန်လည်
အနမ်းပေးဖို့ တွန့်ဆုတ်တတ်သည်။ မဟုတ်လား။

ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းလေစွ။

မြေးလေး အပိုင်းက မွှေးမွှေးပြန်ပေးသည်။

ဘွားနန်း မျက်နှာမှာ ပီတိအိအိနှင့် ပြုံးမြဲသွားရလေ

သည်။

“ကဲ... ထိုင်... ထိုင်... အပိုင်းဖို့ ကော်ဖီယူပေးမယ်

တော့... ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်က ငရုတ်ကောင်းလေးဖြူးထား

ရဲ့လား...”

“ဖြူးပြီးသားပါ အမေနန်းရယ်... ခံမခင်ပိုင်း ဘာကြိုက်

တတ်သလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့လည်း သိပါတယ်နော်...”

ကြီးမေက ဘွားနန်းသဲနေတာကို သဘောတကျနှင့်

ပြန်ဖြေသည်။

မင်းထယ်မှာတော့ ဟန်မပျက်သော်လည်း ရင်ထဲတုန်

လှုပ်နေတုန်းပါ။

အေးချမ်းသော ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေးကိုလည်း ခိုလှုပ်

၁၅၆ ဆုလေးနွယ်

ရှားစွာ ခိုးကြည့်ပါသည်။ ဝက်မဲ့ရဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိလျှင် ပြန်ခွါဖို့ခက်လှ၏။

ဝက်မဲ့ရယ်...။

မင်းမျက်နှာလေးက အေးမြကြည်လင်လိုက်တာ...။

ပူပင်သောကုန်းပုံမရတဲ့ မင်းမျက်နှာကြည်ကြည်လေးက သိပ်မျက်နှာနိုးစရာကောင်းတာပဲ...။

တကယ်လို့များ မင်းရဲခင်ပွန်းလောင်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဟာ ရှုပါကော်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီဆိုတာသာ မင်းသိသွားခဲ့ရင်။

မင်းဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ...။

ငိုမှာလား၊ ပေါက်ကွဲဝန်းဝိုင်းကြံမှာလား...။

မင်းထယ်သည် သူမကို ကြည့်ရင်း ရင်မှာအလိုလိုပင် ဝရုဏာ သက်ဝင်မိသည်။

ဝက်မဲ့က သူ့ထံမှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းလျှက် မျက်လွှာ လေးလျလိုက်သည်။

မလုံမလဲခဲစားချက်နှင့်အတူ ရင်က ဘာကြောင့် ခုန်လာ ရသလဲမသိဘူး။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၅၇

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို ပြန်ကြည့်ချင်သည်။ သူတစ်မျက်ကလေး ကြည့်လိုက်တာနှင့် နှလုံးသားမှာ ခြောင်းဆန်ပြီး သူ့မျက်လုံးကိုပဲ ခဏခဏထပ်ကြည့်ချင်မိတာ။

ဘာကြောင့်လဲ။

တစ်ခါမှမကြုံဖူးသော ဆန်းကြယ်နက်ရှိုင်းသော ခံစားမှုကိုအသစ်တစ်မျိုးပါပဲ။

နံနက်ခင်းစာ စားသောက်ရတာ ဝက်မဲ့မပုံမရဲဟန်ပန်ပန်လေးဖြစ်နေသည်။

မင်းထယ်နေလင်းကလည်း အဘွားဖက် အကြည့်ပြောင်းကာ ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံနှင့်ကော်ဖီပန်းကန်လုံးကို ပြန်ချသည့်။

“ဆင်းဒဝစ်စားလေမြေးရဲ့ မြေးအကြိုက်ပဲ ဂေါ်ဖီရွက်ပျက်မျှင်လေးတွေနဲ့ မရောနစ်စ်နဲ့။ ပရက်စ်လုပ်ထားတာလေ”

စက်ဝိုင်း စားသလို သူမကြိုက်ပါ...။

သူကမနက်စောစောဆို မုန့်ဟင်းခါး၊ ဒါမှမဟုတ် ကမင်းကြော်၊ ဒါမှမဟုတ် ပဲနံပြား၊ ဒါမှမဟုတ် နန်းကြီးသုပ်

၁၅၈ ဆုလေးနွယ်

သတို့သားနေရာမှန် ၁၅၉

အဲ့ဒါတွေပဲ စားဖြစ်တာ။

ဆင်းဒစ်လိုဟာမျိုးက တစ်ခါတလေ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ရင်း အပျင်းပြေ တစ်ချပ်လောက်သာ စားဖြစ်တဲ့အရာ။

သို့သော် အခုသူကနေလင်းမဟုတ်။

ဘွားရဲ့ အချစ်တော်အုပိုင်းဖြစ်နေတာမို့ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက်မျိုးချပေတော့။

မင်းထယ်သည် မုန့်စားကော်ဖီသောက်ချိန်ဆို ငါးမိနစ်တောင်မကြာပဲ ပြီးစီးလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ကောင်လေး... ပြီးပလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြန်လိုက်တာ မြေးရယ်... ပြိုင်ပွဲဝင်နေတဲ့အတိုင်း”

ပီ”

“ရှားသွားစရာရှိသေးလို့ပါ”

“အဲမယ်လေးနော်... ရှားကနေတိုင်းသွားနေရတဲ့ ဥစ္စာ... ကရိုက်ဖတ်စ်လေးတော့ အချိန်ပေးစားစမ်းပါကွယ်”

“နောက်တစ်နေ့ အချိန်ပေးမယ်အဘွား မနက်ဖန်

ကျွန်တော့်အတွက် ပုန့်ဟင်းခါး ပယ်ထားပေး”

“အောင်မလေးတော် မုန့်ဟင်းခါးဖားချင်တာများလိမ့်မှား” ချက်ကျွေးမှာပေါ့...။ မဝယ်ပါဘူး...။ ကယ်တုန်းကများ ဝယ်ကျွေးဖူးလို့လဲ...။”

မင်းထယ်သည် စကားများသွားပြီလားဟု လန့်သွားမိသည်။

“အဟဲ့... ဟဲ့”ဟု သူ့အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်မိ၏။ ပြီးလျှင် မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲခိုင်းမှထသည်။

ဝတ်မှုကိုတော့ အကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်သာ ခေါင်ဆက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မင်းထယ်က တွေးတောနေသလို တချက်ငိုငိုတွေ
ပွား၏။

“ဝတ်မှုနဲ့ စက်ဝိုင်းက နီးစပ်ပေမယ့် သိပ်မရင်းနှီးဘူး
ကင်တယ်. . . ။ သူ့ခမျာ ငါ့ကို စက်ဝိုင်းလို့ပဲ ထင်နေတာတယ်”

“အဲ့ဒါပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ. . . မင်းကလည်း. . .”

“သနားပါတယ်ကွာ. . . သူ့ကို လိမ်နေရတာ စိတ်
ပကောင်းဘူး. . .”

“မင်းလိမ်ချင်လို့ မှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် မင်းထယ်နေလင်းဆိုတာ လူလိမ်၊ လူညာ၊
ကယောင်ဆောင်ကြီးလို့ သူတစ်နေ့သိသွားမှာပဲလေ။ အဲ့ဒီကျရင်
ငါ့သူ့ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲတောင် မတွေး တတ်တော့
ကူး။ သူ့စိတ်နာသွားမှာပဲ။ ငါကွာ အစကတည်းက လက်မခံပဲ
ကပြတ်ငြင်းလိုက်ဖို့ကောင်းတာ. . . ။ နော်ကွာ. . . ငါက
ကကြီးအကျယ် မှားသွားတယ်. . .”

မင်းထယ်က နောင်တရဟန်နှင့် ခံစားချက်အပြည့်နဲ့
ပြောနေတာမို့ ရေလှိုင်းပင် တခဏနှုတ်ဆိုတ် သွားရမည်။

“ငါပြောသားပဲ. . . ။ သူတို့အလွယ်တကူ ခွဲမရပါဘူး
ဆိုတာမင်းက ဇွတ်ကြောက်နေတာကိုး. . .”

“ဒီနေ့တစ်ရက် အဆင်ပြေသွားပေမယ့် နောက်နေ့
တွေ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲကွ. . . ။ ငါတော့ စိတ်ပွဲအရမ်း ကျဉ်း
ကျပ်တယ် ရေလှိုင်းရာ. . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . .”

စက်ဝိုင်းနှင့်စူပါက ထမင်းစားခန်းမှာမို့ မင်းထယ်က
ဝရံတာမှာ ထွက်ရပ်ရင်း ရေလှိုင်းထံ ရင်ဖွင့်ညည်းညူမိတာ
ဖြစ်သည်။

“ဝတ်မှုလေး ရှိတာပဲကွ. . . ။ မင်းအတွက် အမောပြေ
ဆေးလေးပေါ့. . .”

၁၆၂ ဆုလေးနွယ်

“ဒါက စက်ဝိုင်းအကူတညီတောင်းလို့ပဲ... မင်း
အပြစ်မှ မဟုတ်တာ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ...။ သူတိတ်တိတ်လေး
မိန်းမယူလိုက်တာကို ငါတို့ကဝိုင်းပြီး ဖုံးဖို့ပေးရာလည်း
ရောက်နေသေးတယ်...။ မင်းကို စက်ဝိုင်းက ဘာပြောသေး
လဲ”

“သူ့ကိုစွဲသူ ဖြေရှင်းမှာပါ...”

“ဝတ်မှုကို မယူနိုင်ပဲနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ လက်မခံသင့်ဘူး”

“ဒါကတော့ သူ့အတွေးကြောင့်ပါကွာ...။ အတွေး
ကျေနပ်အောင် လိုက်လျောရတာပါ...”

“အဲ့ဒါ ပို့ဆို့တာပေါ့ကွာ...။ ဇယာကုံးပီပီ ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ လုပ်ရမှာပေါ့...”

“အတွေးနန်းက စေ့စပ်ဖို့လက်ခံမှ သူ့ကို ဘဏ်
အကောင့်ထဲမှာ ငွေလွှဲပေးတာလို့ ပြောတာပဲ...”

“ဘာ...”

“ငါလည်း သေချာတော့မသိဘူး...။ မင်းဘာသာ

စက်ဝိုင်းကို မေးကြည့်...”

ရေလှိုင်းက ပြန်လျော့ချသွား၏။

မင်းထယ်သည် စိတ်မကြည်မလင်နှင့် မျက်မှောင်ကြီး
ကာ ကုပ်ထားမိသည်။

အခုအချိန်မှ နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်ရော ရတာပဲ...။

စက်ဝိုင်း ဆက်ဖြေရှင်း...။ သူ့အမှား သူဝန်ခံ...။ သူ့
ပြဿနာသူရှင်းပေါ့...”

“အေး...။ ငါသွားပြောမယ်”

မင်းထယ်က ဝရံတာမှ ဖျက်ခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ဝင်
ခဲ့သည်။

စက်ဝိုင်းကိုသူ အားနာ၍မဖြစ်တော့...။

အားနာတတ်တဲ့ သူ့အကျင့်ကြောင့် နောင်တတွေ
ကနင့်တပိုးမရချင်တော့။ ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောကျီးမျိုး
မဖြစ်ချင်။

အထူးသဖြင့် ဝတ်မှုဟာ သူ့ရဲ့ “ဖြူ” ဖြစ်နေ၍ ဒီအလုပ်
ကို သူ့ဆက်မလုပ်ချင်သော ခံစားချက်က ဝင်လာ၏။

ထပင်းစားခန်းဖက် အရောက်မှာပင်

“ဒါ... ရှင့်ကိစ္စပဲ ဦးစက်ဝိုင်းရဲ့... ရှင်အဲ့ဒီကို
ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတာနဲ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ အကွဲပဲ...။
ရူပါကျော်ကို ပညာပြုဖို့ ရှင်စဉ်းစားနေတာလား...။ ဒါမျိုး
ကွက်ကျော်တွေ လာမခိုက်နဲ့...။ ရိုးနေပြီး နားလည်ရဲ့လား။
တစ်ပတ်ပဲ အချိန်ပေးမယ်။ ဒီတစ်ပတ်မှာ ပြတ်အောင်ရှင်း ဒါပဲ။
ကျွန်မကို လက်ထပ်ပြီးမှ ရှင့်ဘွားအေကို အကြောင်းမပြုနဲ့
တော့...။ ဘာမှနားမထောင်နိုင်ဘူး...။ တော်ပြီ...။”

အော်ဟစ်ဝုန်းခိုင်းကြနေသော ရန်ဖြစ်သံတွေကြောင့်
မင်းထယ်ခြေလှမ်းတုံ့လျက် အိမ်ထဲဆက်ဝင်မသွားရဲ့...။

ဒေါသဖြစ်နေတုန်း သွားပြောရင် အေးအေးဆေးဆေး
ပြောတာလို ရလဒ်ကောင်းထွက်မှာမဟုတ်။

ညားကာစ လင်မယားရဲ့ ရန်ဖြစ်ဆူညံသံတို့ကြောင့်
သူ့အသားလေး ဝရံတာဖက်ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ရေလှိုင်းက ဘယ်နှယ်လဲဆိုသော ပုံစံနှင့် မျက်ခုံးပင့်
ပြသည်။

မင်းထယ်က အခြေအနေပကောင်းဘူးဟု ရှုံ့ပဲ့လက်ခါ
ပြလိုက်၏။

“ဟိုနှစ်ယောက် ကွိုင်ပူနေပြီမဟုတ်လား...။
မနေ့ကတည်းက တကျက်ကျက်နဲ့ပဲ...။ ရူပါကျော်က
ဟန်းနီးမွန်းထွက်ချင်တာတဲ့...။ စက်ဝိုင်းက ဒီကိုနောက်ဆံ
တင်းနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်သွားမလဲ...။ မိန်းမယူတယ်
ဆိုတာ ရေလည်စားတဲ့ကိစ္စပဲ...။ မလွယ်ဘူး...။”

“ဟ... ငါ့ကိုဒီမှာ ဇွတ်က ခိုင်းပြီး သူတို့အဲ့လို
လစ်ထွက်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ...။ စက်ဝိုင်းကို မင်းလည်း
ကြည့်ပြောဦး ရေလှိုင်းရာ...။ ငါတော့ မြွေဖမ်းပြီပဲ...။”

မင်းထယ်နေလင်းနှင့် ရေလှိုင်းတို့ နှစ်ဦးသား အပြန်
အလှန် ညည်းတွားရင်ဖွင့် အပြစ်တင်နေမိကြပေမယ့် တကယ်
တမ်း ဘာမှလည်း အကြောင်းပိုထူးတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို စတာက စမိခဲ့ပြီ။

ဖြူရယ်... လှည့်စားချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော့် အပေါ် နားလည်ပေးပါ။

ဒီညနေမှာ အိမ်ကို စောစောပြန်လာပြီး သူမကို လိုက်ပို့ပေးမယ် ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ရွှေမုန့်အအေးဆိုင် သို့ လိုက်ပို့ပေးတာဖြစ်သည်။

ဂက်မှုန်စိတ်က အလိုလိုကြည်နူးရွှင်လန်း နေမိ၏။

သူမတို့နှစ်ဦးဟာ အပြင်ကကြည့်ရင် တကယ်စစ်မှန် သော စုံတွဲလေးလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ဝက်မဲ့က သူ့ထံ အသာခိုးမော့ကြည့်လိုက်သည်။

နံ့သာရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စတိုင်လ် ဘောင်းဘီအဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားဟန်ကအစ လိုက်ဖက် ကြည့်ကောင်းပြီး ခန့်ညားရှင်းသန့်နေသည်။

ဝန်ပုံဝတ်ထားတာက ဒီနေ့လှရဲ့လား ပင်မသီ။

ပန်းနုပေါ် ပန်းရင့်အပွင့်နတ်နတ်လေးတွေပါတဲ့ ဒီဇိုင်း ရှင်းရှင်း ဂါဝန်လှလှလေးကို ခါးပတ်အဖြူအပြားကြီး ပတ်ကာ ဝတ်ဆင်ပြီး ဘွတ်ရှူးအဖြူလေး ဖီးထားတာကြောင့် ကလေးဆန် ပြီး နုပျိုနေတယ်လို့ ခံစားမိသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း သူ့အကြည့်က

စက်ဝိုင်းက ဝက်မဲ့ဖက်က ကားတံခါးကို ဂရုစိုက် ဖွင့်ပေးပြီး သူမကို တလေးတစား ပုံစံနှင့် တခုတ်တရ ဦးစားပေး ပါသည်။

သူ့အမူအယာတွေဟာ အခုတလော ပိုထူးခြားပြောင်း လဲသွားတာ ဝတ်မှုဆုတ်ထားမိသည်။

ခွေးထွေးနူးညံ့သော မျက်ဝန်းအကြည့်ကနေစပြီး ကိုယ်နှုတ်အမူအယာတွေ အားလုံးဟာ သေးနက်တည်ကြည် သဘောထား ပြည့်ဝပြီး လူကြီးလူကောင်း ဆန်လာသည်။

အရင်ကလို့ ပမာမခန့်ဆန်ဆန် ခပ်ထေ့ထေ့ အပြုံးတစ် ဝလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်ကနေ အလိုလိုပျောက်ကွယ် နေသည်။

၁၆၈ ဆုလေးနွယ်

သတို့သားနေရာမှန် ၁၆၉

နှစ်လိုပူပါသည်။

ဝတ်မှုနှုတ်ခမ်းလေးက အလိုလိုပြုံးချင်နေမိသည်။

အခုတော့ စက်ဝိုင်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံနေတာကို ရင်ခုန်မက်မောမိသလို ဖြစ်လာပါသည်။

အဘွားပြောသလို တဖြေးဖြေးနဲ့ နီးစပ်ရင်းသံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ အမှတ်ပါပဲလား...။

ဝတ်မှုမတွေးတတ်တော့...။

ဝတ်မှုဘက်က ခံစားချက်ပြောင်းလဲလာတာလား။ ဒါပဲမဟုတ် သူ့ဖက်က အကြင်နာမေတ္တာတို့ ပွင့်လင်းပေါ်ထွက်လာတာလား။

သေချာတာကတော့ နှစ်ဦးစလုံးရင်မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နေရတာပဲ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာလေးတွေကိုယ်စီမှာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရဲ့ အရိပ်အခြည်နုနုတို့က မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ပေါ်လွင်နေကြသည်။

အအေးဆိုင်ထဲ အတူတူလျှောက်လာရတာ လေးကိုပင် ရွှေရင်ဖိုမိသည်။

စားဖို့မှာ အတူထိုင်ပြီး ရေခဲမုန့်စားရတာဟာလည်း ဘာတိုင်းထက် အရသာထူးကဲ နေသလိုထင်မိ၏။

မြင်မြင်သမျှ လူတို့နှင့် အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ဟာလည်း ကြည့်ကောင်း လွန်းလှသည်။

အလိုလိုပျော်နေတာ ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲဟင် ဦးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်း...။

ဒီလိုအချိန်မှာ ရှင်အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။

သူ့ဆီက ချစ်စကားတစ်ခွန်းကို ကြားရဖို့အမရာဝတ်မှုတိတဆိတ် မျှော်လင့်နေမိသည်။

တလေးတစား ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ ရှင်မသင်ဘူးလား...။

“မုန့်စားပြီးရင် အိမ်မပြန်သေးဘူးနော်... ပန်းခြံလေးထဲ လမ်းလျှောက်ဦးမှာ...”

“ဝတ်မှုသဘောပါ...”

“နောက်နေ့တွေလည်း အိမ်စောစောပြန်ခဲ့နော်...”

သူက ပြုံးစေလေးဖြင့်

“နောက်ကျလို့ မရဘူးပေါ့. . .”

“ရှင်က ဝတ်မှုအတွက် အချိန်မပေးချင်တဲ့ သဘောလား”

“ဟား. . . ဟား. . . မဟုတ်ရပါဘူးဗျား. . .”

“ပုံပြင်ထဲက နတ်ရေကန်မျိုး အပြင်မှာ စာကယ် ရှိသလား ဟင်. . .”

“ဗျား. . .”

“ရှင်တကယ် နောက်တစ်ယောက်လို့ ပြောင်းလဲသွားတယ်. . .”

မင်းထယ်ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ပဲ နှုတ်ဆွဲသွားရသလို မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။

သူမရိပ်မိနေပြီလား. . . ။

“နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုက်တာလေ. . .”

သူပြန်နောက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဝတ်မှုမျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးထဲ တည့်တည့်စိုက်မကြည့်ရဲပဲ

ကပ်ပြားဘက်သို့ အကြည့်ညှို့မိသည်။

“အဲလို နှစ်ကိုယ်ခွဲရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

သူ့အဲလို ငွေလည်ကြောင်ပက် ရှောင်ထွက်တာကို ဝတ်မှုမကျေနပ်ချင်. . . ပြုံးစိစိနဲ့. . . ဟွန်း. . . ။

ပန်းခင်းထားတဲ့လမ်းပေါ် အတူလျှောက်ရမှာကို ရှင်ဘာကြောင့် တွေဝေနေရတာလဲ. . . ။

စကားလေးတစ်ခွန်းကို ဖွင့်ပြောစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်တာလား. . . ။

အချစ်ဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ဆန်းကြယ်နက်ရှိုင်းတဲ့ အရာပါ. . . ။ ကျွန်မက အချစ်နဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့ သူပါ။ ဒါကို ရှင်မသိဘူးလား. . . ။

မင်းထယ်မျက်နှာလေးမှာ မချိုမချင်ပြုံးတို့တို့ ဖြစ်နေရပါသည်။

ခင်ဗျားအလို မကျဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ ကျွန်တော့်သိပါတယ်. . . ။

၁၇၂ ဆုလေးရွယ်

ဒါပေမယ့် ဖွင့်ပြောခွင့်မှ မရှိတာဗျာ...။

စိတ်ချင်းတထပ်တည်း နားလည်မှုရရင်တောင်မှ လူက လွဲနေသေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ ရင်နာ မျောလွင့်ရမလဲ မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး...။

ဝတ်မှုနဲ့ခမ်းလေးက မသိမသာ စူထော်ကောက်ချိတ် ချင်နေပါပြီ။

သူတော်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နိုင်တဲ့ သူပါပဲ။

နေနိုင်လည်းနေပါ။ ရပါတယ်။

“ဒီစနေမှာ စက်ဝိုင်းအားလား...”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“အဘွားနန်းက အပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်အတူတူသွား ရွေးကြတဲ့”

“ကျွန်တော်မပါလို့ မရဘူးလား”

“ရှင်မအားလို့လား ဒါဆို ရှင်အဘွားကို ကိုယ်တိုင် ပြောပေါ့”

“ဟား... ဟား... အဘွားကိုတော့ စောဒက

သတို့သားနေရာမှန် ၁၇၃

ဝတ်ကဲရဲပါဘူးဗျာ...။ ဘာမဆို ကျွန်တော်တို့ချင်း အရင် ပြုနိုင်ကြမယ်နော်...။”

“ဘာညီစရာရှိလို့လဲ”

“တဖြေးဖြေးချင်း ပြောပြပါ့မယ်”

မင်းထယ်နေလင်းက သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြောလိုက် ကာပါ။ တဖြေးဖြေးချင်းနှင့် သူမကို အရင်ဆုံး အသိပေးချင် ပါသည်။

“ကျွန်တော် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း မဟုတ်ဘူး”လို့ သူမထံ ပုပုန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်စိတ်ဟာ သူ့ကို အချိန်ရှိတိုင်းပဲ နှိပ်စက် ပြန်သည်။

သူမမျက်နှာကလေးကို ကြည့်မိတိုင်း ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်အနီးလောင်းလှာလေးသာဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် ပဲဟဲ့ စတ်ကူးယဉ် အတင့်ရဲချင်မိသည်။

ဖြူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ်မှုပဲဖြစ်ဖြစ် စပြီးမြင်လိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တည်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သွား ပါတာပါ...။

၁၇၄ ဆုလေးရွယ်

စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ဝတ်မှုလက်နုနုလေးကို တဖြတ်
တနိုးဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ထဲက ချစ်စကားဖွင့်ပြောပြ ချစ်ခွင့်ပန်ချစ်
လိုက်တာဗျာ...။

အမရာဝတ်မှု ရေချိုးခန်းကထွက်လာချိန်မှာ အပန်း
ထဲ၌ နှင်းဆီပန်းရနံ့တို့ မွှေးမြေ့သင်းကြိုင်နေပါသည်။

“ဟယ်... ပန်းအိုးလေးက လှလိုက်တာ... ပန်းတွေ
ကလည်း မွှေးလိုက်တာ... ဒါ ဝတ်မှုအကြိုက် ရေမွှေးနှင်းဆီ
တွေပဲကြီးမေရဲ့...။ ဒီလောက်အများကြီး ဘာလို့ ဝယ်လာ
တာလဲဟင်...။”

ခြံထဲမှာက နှင်းဆီအနံ့နှင့် အဖြူတွေပဲ ရှိပြီး ထိုပန်းတို့
ကလည်း ရေမွှေးနှင်းဆီပန်းရောင် လေးတွေလို ရနံ့သိပ်မမွှေး
မဖြစ် ဝတ်မှုက သူကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်းကို ဈေးသွားတဲ့
အဖိုးမနှင့် မှာတဲ့အခါ မှာတတ်သည်။

၁၇၆ ဆုလေးရွယ်

မှာတာက များများတော့လည်းပဟုတ်။

သူမ အိပ်ယာနားက ကြွေပန်းအိုးဖြူလေးထဲမှာ
ထိုးစိုက်ဖို့ ဆယ်ပွင့်စည်း တစ်စည်းလောက်ပဲ လိုတာမို့လား။

အခုဟာက ပန်းအိုးလှလှခပ်ကြားကြားနှင့် အပွင့်
ငါးဆယ်မက ထိုးစိုက်ထားတာ...။

“ဟယ်... ဒီမှာရောပဲ...”

အခန်းထဲက စာကြည့်စားပွဲမှာလည်း ပန်းတွေအပျို။
ကြီး တစ်ခန်းလုံးမှာ ပန်းကမ္ဘာလေး ဖြစ်နေသလိုပင်...။

“မောင်ဝိုင်း မှာတာလေ...”

“ဟင်...”

“ဈေးထဲမှာ ကျန်သလောက် အကုန်သိပ်
လာတာ...။ အပွင့်နှစ်ရာတော့ ကျော်မယ်...”

“ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲဟင်”

“သမီးအတွက်တဲ့”

ကြီးမေ၏ အဖြေစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ သိပ်ပဲ
လှုပ်ရှားတုန်ယင်သွားမိသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၇၇

မနက်ခင်းလေး လှပကြည်နူးဖွယ်ကောင်းအောင်
ပြည့်စုံသက်ဝင်သွားဖို့ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့သူက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
တဲ့လား...။

“ပန်းလက်ဆောင်ပေးတာတဲ့...။ ကြီးမေတူလေး
လည်း သမီးနဲ့တွေ့မှ ကဗျာဆန်လာပြီကွဲ့...။ ဟင်...။
ဟင်...။”

ကြီးမေပင် ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သဘောတွေကျနေပါသည်။
ဝတ်မှုမျက်နှာလေးက ရှက်နွေးနွေး...။

သူပေးတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုယူပြီး အသာအယာ
ထိကပ် ရှိုက်နမ်းမိသည်။

ရင်ထဲထိ စွဲမက်စရာ မွှေးပျံ့လန်းဆန်းသွားရပါလား
ကွယ်။

ရှင်ပေးတဲ့လက်ဆောင်က ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံးအရာ
ပါပဲ...။

ရှင်သိပ်တော်ပါလား ဦးမိုးကုတ်စက်ဝိုင်းရေ...။
ဒီလောက်တော်မယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး။

၁၇၈ ဆုလေးနှယ်

ဂရုတစိုက် ရှင့်အပြုအမူလေးအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်နော်...။

“သမီး အဝတ်အစားလဲဦးလေး...။ ပြီးရင် ကော်ဖီ သောက်ဖို့ ဆင်းခဲ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးမေ...”

အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်သေးပဲ ရေချိုးခန်းဝတ် သဘက်အင်္ကျီပန်းရောင်လေးနှင့် ပန်းတွေကြည့်ပြီး သထိလက် လွတ်ပျော်နေတဲ့ ဝန်မှိုကို ကြီးမေကပင် သတိပေးရတာကြည့်။

ဝတ်မှို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရှက်စနိုးပြီးမိသည်။

ပြီးလျှင် ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲ၍ မှန်တင်ခဲ့ ရှေ့ တခဏထိုင်သည်။

တီရှပ်အပြုနှင့် စကားအရှည်ဆွဲသွား ပန်းရောင်လေး ကို ဝတ်လိုက်တာမို့ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေပါသည်။

ပန်းတွေမွှေးကြိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲက ထွက်ခွာဖို့ပင် နှမြောချင်သည်။

ဆံပင်တွေပြီး...။ လိုးရှင်းနည်းနည်းလိမ်း၊ မျက်နှာ

သင်္ကြံသားရေရာမှန် ၁၇၉

ပါးတူးဝေးကိတ်လေး တဖတ်ဖတ်ရိုက် နှုတ်ခမ်းကို Lip Gloss ကရည် အသားရောင်လေး ဖွဖွဆိုးပြီး ရေမွှေးဆွတ်ပြီးတာနှင့် ကခန်းတံခါးစေ့ကာ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကော်ဖီသောက်ပြီး ရုံးသွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ဝက်စိုင်းက ဝတ်မှိုလှေ့တားက ဆင်းလာတာဖြစ်လျှင် ကမန်း ကတန်း စားပွဲကထ ထွက်ဖို့ပြင်၏။

“အဘွား... ကျွန်တော်ရုံးသွားတော့မယ်”

ဘွားနန်းက ဘာမှ ပြန်မဖြေ...။

သူ့ဖက်လည်းမကြည့်။ ခါတိုင်းလို အနမ်းလက်ဆောင် ပေးဖို့တော့ အဝေးကြီးပင်။

ဘွားနန်းမျက်နှာက ပျက်နေသည်။ ခါတိုင်းလိုမခွင့်ပြု။

ဝတ်မှိုက ကိုယ့်အဘွား မျက်နှာကိုလည်း စိုးရိမ်မကင်း လှမ်းကြည့်သည်။

ဝတ်မှို အဘွားလည်း မျက်နှာမကောင်းပါလား...။

ဘာတွေဖြစ်လို့ပါလိမ့်...။

နံနက်ခင်းက ဘရိတ်ဖက်စီပိုင်းမှာ ဘယ်သူက

၁၈၀ ဆုလေးနွယ်

စကားများပြီး ဘွားနန်းစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
တာလဲ...။

စက်ဝိုင်း...။

သူ့မြှေး အဝိုင်းကလွဲ၍ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်...။

ဒါဖြင့် စက်ဝိုင်းက ဘာပြောလို့လဲ။

ငွေကြေးကိစ္စလား။ အလုပ်ကိစ္စလား။ လူမှုရေးကိစ္စ
လား။ ဝတ်မှုမခန့်မှန်းတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။

သေချာတာကတော့ ရာသီဥတု အခြေအနေမကောင်း
ဘူးဆိုတာပါပဲ။

“ဝတ်မှု... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပြီး”

စက်ဝိုင်းက ဘာမှမဖြစ်ထားသလိုပဲ သူမထံ ခေါင်းဆက်
နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွါသွားသည်။

ပြီးလျှင်ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားသံ
သွားကာ စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားသံ ကြားရ၏။

ကားထွက်သွားသံကြားပြီးမှ...။

“ဝတ်မှု... လာထိုင်လေသမီး...။”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၈၁

ကြီးမေက နွေးတုံတုံနှင့် မဝံ့မရဖြစ်နေတဲ့ ဝတ်မှုကို
လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“ကြီးမေ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...။”

မျက်နှာထား တည်တင်းနေတဲ့ ဘွားနန်းကို သူမ
မမေးရဲ။

ဘွားသူဇာကလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပါပဲ။ မျက်မှောင်
ကြီးပင် ကျုံ့ထားသေးသည်။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်...။ ထမင်းကြော်လည်းစား
ကော်ဖီလည်း သောက်ဦး...။ ဒီမှာ ကြီးမေ့မျှန်ဆီကြော်လေး
လည်း ကြော်ထားသေးတယ်”

ကြီးမေက သူမမေးတာကို မဖြေ။

ဝတ်မှုက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဘာမှထပ်မမေးတော့ပဲ
စားသောက်စရာရှိတာတွေ ကိုယ့်ဘာသာပဲ စားနေလိုက်သည်။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ပြောသွားတဲ့ အကြောင်းအရာက
သူမနှင့်ပတ်သက်တာလား...။

ဝတ်မှုခန့်မှန်းနေမိ၏။ ပတ်သက်တယ် ဆိုလည်း

၁၈၂ ဆုလေးရွယ်

သတင်းကောင်းတော့ ဖဟုတ်ဘူးပေါ့။

အပေါ်ထပ်က ဆင်းခဲ့စဉ် ရင်တဖျပ်ဖျပ်ခန့်ကာ ကြည်နူးရတဲ့ အရာကလေးပင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရသည်။

“ဝတ်မှု”

“ရှင်”

ဘွားသူဇာက ရုတ်ခြည်းခေါ်လျှင် သူမလန့်ဖျပ်ပြီး ယောင်ယမ်းထူးမိသည်။

“ကွန်ဒိုအခန်း စပြီးပြင်တော့မယ်လို့ ကုမ္ပဏီကို ပုန်းဆက်စမ်း...”

“ဟင်”

အဘွားရဲ့ ပြောစကားကြောင့် ဝတ်မှုအံ့ဩသွားရ သည်။ အစတုန်းကတော့ ပြင်ဖို့တွက်ချက်စဉ်းစားရင်း အေးအေး ဆေးဆေးလုပ်နေခဲ့တဲ့ အဘွားဟာ အခုချက်ချင်း ဘာဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ကပ်လအတွင်း အပြီးအစီး လုပ်ပေးဖို့ပြော”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၈၃

ဝတ်မှုဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ရသေးမီ ဘွားနန်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး။

“ဘွားသူ... ညည်း အဲ့လိုမလုပ်နဲ့”

“ကျုပ်ဘာလုပ်လို့လဲ... အခန်းက ပြင်ကိုပြင်ရမှာ လေ”

“ညည်းစိတ်ဆိုးတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်တောင်းပန် ပါတယ်။ ကျုပ်မြေးကိစ္စ ကျုပ်တာဝန်ထားစမ်းပါ”

ဘွားအေနှစ်ယောက် ကျုပ်တွေ ညည်းတွေနှင့် အပြန် အလှန်ဖြေရှင်းကြ ချောမော့ကြ တောင်းပန်ကြနှင့်။

ဝတ်မှုက ကော်ဖီပန်းကန်ကိုင်လျှက်သား ခိုးဖို့ဆောင် ဖက်ဝင်လာသလိုလိုနှင့် ကြီးမေနှောက်က လိုက်ကာ။

“ကြီးမေ... ဟိုတစ်ယောက်က ဘာတွေ ပြဿနာ ရှာသွားတာလဲဟင်...”

“စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ ရက်ရွှေတာ...”

“ဟင်”

“နောက်တစ်လ စောင့်ပေးပါဦးတဲ့၊ အဲ့ဒါ အစွဲနန်း”

အရမ်းစိတ်ဆိုး သွားတာပေါ့”

ရွက်စိတ်နှင့် ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေး နွေးခနဲပူသွားရသည်။

သူမမျက်နှာ နီလည်း နီမြန်းသွားမှာသေချာသည်။

ဘာမှမခံစားရသလို။

“ဪ... ဒါလား... ”ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိ၏။

ကြီးမေကို နောက်ထပ်လည်း ဆက်မမေးတော့ပဲ

ပီးဖိုချောင် တံခါးကနေ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့မိသည်။

သူကယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး သူကအချိန်ဆွဲရသတဲ့

လား။

ရင်မှာ မယုံနိုင်အောင်ပင်...။

အခုမနက်ပဲ ဝန်မှုန်ကြိုက်သည့် နှင်းဆီပန်းတွေ

လက်ဆောင်ပေးပြီး။

လူကကျတော့ ဟိုအရင်ကနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်ယောင်

ပြောင်းလဲတိုးတက်လာပြီး ဝတ်မှုန်အပေါ် နွေးထွေးကြင်နာ

ဂရုစိုက်လာတဲ့ အပြုအမူတွေ နက်ရှိုင်းငေးရိတဲ့ အကြည့်တွေ

နှင့် ဆွဲဆောင်ပြားယောင်းထားပြီးမှ စေ့စပ်ဖို့ရက်ကိုတော့

ဘာကြောင့်များ ရွှေ့ဆိုင်း နောက်ဆုတ်ချင်ရတာလဲ...။

ဝတ်မှုန် တွေးမရပေ။ သူ့သဘောကိုလည်း နားမလည်

နိုင်တော့။

ဘွားနန်း သတ်မှတ်ပေးတဲ့ရက်ကို သူ့ဘာကြောင့်

လက်မခံရသလဲ။ သူ့မှာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ။

တော်ရုံတန်ခိုး အကြောင်းကိစ္စနှင့် ငြင်းမှာမဟုတ်တာ

ဝတ်မှုန်သိနေသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနှင့်

ဝတ်မှုန် အခံချိမခံသာဖြစ်မိသည်။

ဝတ်မှုန်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားလိုက်ရင် သူ့လွတ်

လပ်မှုတွေ လျော့နည်းသွားမှာ စိုးလို့လား။

တစ်လ ရွှေ့စိုင်းလိုက်တော့ရော ဘာပိုထူးသွားမှာမို့လို့

လဲ။

အဲ့ဒီတစ်လအတွင်း သူ့ဘာလုပ်ဖို့ အကြံအစည်

ရှိနေလို့လဲ။

ဝတ်မှုန်သည် ဟိုဒီ လှည့်ပတ်တွေးရင်း ရင်ထဲမှာကောင်း

၁၈၆ ဆုလေးနွယ်

နိုင်ပဲ ငင်းနည်းအားငယ် ဆွမ်းစိတာ အပုန်ပါ။
 သုမရဲ့ မာနကို ထိခိုက်မှာ စိုးတဲ့အတွက် အတွားက
 တောင် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို ပြင်ခိုင်းခဲ့ပြီ။ . . .
 စက်ဝိုင်းရယ် . . .
 ရှင်ကတဖက်သား မိန်းကလေး သိက္ခာကို ငဲ့ကွက် ပေးဖို့
 မစဉ်းစားတတ်တဲ့သူလား။
 ဗတ်မှု စိတ်ထိခိုက်ရနေအောင် ဗာမင်လုပ်ထားလား။
 မျက်ရည်က အိုခနဲ ဝိုင်းချင်သည်။
 ဝတ်မှုက မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ရင်း သိမ်းဆည်း
 အံ့ကြိတ်သည်။
 သူ့ကြောင့် မျက်ရည်မကျချင်ပါဘူး . . .
 စေ့စပ်ပွဲကိုနောက်ဆုတ်တယ်ဆိုတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။
 အစီအစဉ်အားလုံး ဖျက်သိမ်းတယ်ဆိုရင်ရော ဝတ်မှု
 က ဝမ်းနည်းရမှာလား။
 အစကတည်းက အတွားအစီအစဉ်ကြောင့် ဒီအခြေ
 အနေထိ ရောက်လာရတာပဲ။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၈၇

ပစ္စေခပ်ခင် အကြောင်းသိတော့လည်း ဒီတော့ငါးတာ
 ပေါ့။
 အဆင်ပြေပါတယ် စက်ဝိုင်း။
 ကျွန်မက ဆွဲတောင်မှု မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 လို့ ရှင်ထင်နေရင်။
 ဝတ်မှုရဲ့ မာနကိုတော့ စိန်ခေါ်ရာ နည်းနည်း
 ဧရာဂန်နေတာပေါ့လေ။
 ဝတ်မှုက နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် မသိမသာမဲ့မိသည်။
 ကျွန်မက ရှင်ဖက်က စိတ်ဝင်စားလာ . . . ချစ်လာ
 မယ့်အချိန်ကိုပဲ ရင်တပို့ဖို့စောင့်စား ရမှာလား . . .
 ဟင့် ဖား။ မစောင့်ပါဘူး . . .
 ရှင်က အချိန်တစ်လနောက်ဆုတ်ရင် ကျွန်မက နောက်
 ထပ်နှစ်လသောက် နောက်ဆုတ်ဖို့ တောင်းဆိုရလိမ့်မယ်။
 ဘွားနန်းနဲ့ ဘွားသူဇာကို သနားအားနာပေမယ့်
 ရှင့်ကိုတော့ လုံးဝ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး . . . ၁၂ပဲ . . .

× × × × ×

အဓိကအားဖြင့် ရူပါကျော်က ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းကို
စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေကျ ဖြစ်တာမို့ စက်ဝိုင်းက
လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အနားကထိုင်နေတာ။ ရေလှိုင်းက
ဘာလုံးဂျာနယ်တစ်စောင် ဖြန့်ဖတ်လျှက်မို့ နေလင်း အမူ
အယာကို အသာမော့ကြည့်သည်။

စက်ဝိုင်းက ရေလှိုင်းကို မျက်ခုံးပင့်ပြု၏။

ရေလှိုင်းလည်းမသိ။

နေလင်းက ယောက်ျားကိုင် လက်ကိုင်ပုဝါ တထည်
ပွားယူပြီးမှ ပါးစပ်မှအုပ်ကာ အသံဖျက်ပြီး ဟက်လိုထူးသဖြင့်
သူတို့နှစ်ယောက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

နေလင်းက ဝရံတာသို့ အသာလေးလစ်သွားသည်။
စက်ဝိုင်းနှင့် ရေလှိုင်းက ဝရံတာက စကားသံကိုတတ်နိုင်သမျှ
ကြားရအောင် စူးစိုက်နားစွင့်ထားကြသည်။

ဒီကောင်ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ပေါ့...။

ဒီည မင်းထယ်နေလင်း အဘွားတို့အိမ်သို့မပြန်...။

အဘွားနန်း စိတ်ဆိုးပြီး နေလည်စာ မစားကြောင်း

မင်းထယ်နေလင်းသည် သူ့ဟန်းဖုန်း မြည်လာတာနှင့်
ပျာယ်ပျာယာ ဖြစ်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကေဘက်ကြည့်၊
စားပွဲပေါ်ပြန်ချ အခန်းထဲပြေးဝင် တစ်ခုခုရှာဖွေနေဟန်နှင့်
အတော်ကြီးမျက်စိ နောက်အောင် လုပ်နေပြီးမှ ဖုန်းကို မရဲတရဲ
ဖွင့်နားထောင်လိုက်တာ တွေ့ရပါသည်။

ညဖက်မို့ ဧည့်ခန်းမှာ စက်ဝိုင်း၊ ရူပါ၊ ရေလှိုင်းတို့ပါ
အတူရှိလျက် တီဗီမှ ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုကို ကြည့်ရှုနေကြချိန်
ဖြစ်သည်။

၁၉၀ ဆုလေးနွယ်

ဖုန်းဆက်သဖြင့် နေလင်းအိပ်သို့ တင်ခေါက်ပြန်ကာ အတွေး
ထမင်းချောကျွေးခဲ့ရကြောင်း ကိုတော့ သူတို့သိပြီးပြီ။

ဘာတွေရွပ်ယှက်ခတ် နေသလဲမပြောတတ်။

သူ့ဟာသူ အချိန်တွေဆွဲပြီးမှ သူ့ဟာသူ ပြုသနာတွေ
မရှင်းတတ်ပဲ အသာရှောက်ထွက်ကာ ညဖက်ရုံးမှာ အိပ်မယ်
အကြောင်းပြပြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတာ။

အခုညစာစားပြီး မကြာမီ သူ့ဖုန်းကဝင်လာတတ်
ဖြစ်သည်။

“ဟက်လို့... ဟုတ်ကဲ့ ဖြူ...။ ကျွန်တော်ကြားရ
ပါတယ်... ပြောပါ”

“ရှင်ဖုန်းမဆက်တာ ကြာပြီနော် ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်
ဆက်လိုက်တာ”

“အလုပ်နည်းနည်း များနေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား...။ အခုရော အားရဲ့လားဟင်...။

ကျွန်မရှင်ကို ပြောချင်တာလေးတွေ ရှိနေတယ်...။”

“ဘာများလဲ မသိဘူး”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၉၁

ဝတ်မှုက နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်၍ တခဏတိတ်နေမိ
သည်။

ဝတ်မှုခဲစားချက်တွေ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြရင် ကောင်း
လား။

သူမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဖုန်းမိတ်ဆွေကို ဘာကြောင့်မှန်း
မသိ... အရေးကြုံတော့ အရင်ဦးဆုံး သတိရမိတာ။

“ဟေ့ကောင် ရေလှိုင်း ‘ဖြူ’ ဆိုပါလား... ဘယ်သူ
ကကွ... နေလင်းရည်းစားလား”

“ငါလည်းမသိဘူး”
ရေလှိုင်းကိုယ်တိုင်ပါ နေလင်းဆီမှာ ငကားပြောဖော်

ပြီးကလေးရှိနေတာ မရိပ်မိခဲ့ပါ။

မင်းထယ်နေလင်းသည် ဖြူဟာ ဝတ်မှုဆိုတာ စတင်
မိလိတ်ရတဲ့ နေ့ကတည်းက ဖြူဆီ မဆက်သွယ်ပဲ ခင်မင်

ရင်းနှီးမှုတွေကို တဖက်သတ် ဖြတ်တောက်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အခုတော့ သူမက ပြန်လည်ဆက်သွယ်လာ
ပြီ။

သူ့ဘယ်လိုပုံစံ ရပ်တည်၍ ဘယ်လိုပြောဆိုရမည် ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်သေးတဲ့ နေလင်းက မျက်ခုံးကို ရှုံ့ထ။ မိသည်။

“ကိုနေလင်း... ကျွန်မကို အထင်မသေးဘူးဆိုပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လို့မရတာလေးတွေ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ မှာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိပေမယ့် သူတို့ကို ပြောမပြု ချင်ဘူး။ ရှင့်ကိုတော့ အလိုလို ယုံကြည်ပြီး သတိရမိတာနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုနေလင်း အသံက တမျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်နော်။ ကောင်းရဲ့လား”

“အဟွတ်... ဟွတ်... ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် နည်းနည်း အသံတွေနာနေတယ်”

“သီချင်းဆိုတာ များသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်ဗျ”

နေလင်းထံမှ ချောင်းမဆိုးချင်ပါပဲ အဟွတ်ဟွတ် လုပ်လိုက်တာကိုရော ပြောစကားတွေကိုပါ ရေလှိုင်းတို့ ပိုမို

ကားစွင့်ချင်စိတ် ပေါက်လာရသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ စိတ်တွေ ရှုပ်နေတယ်။ သီချင်းဆိုပြပါ

လား”

“ဖြူက နောက်ပြီဗျာ”

“အို... တကယ်ပြောတာကို”

“ချောင်းဆိုးနေတော့ နားထောင်ကောင်းမှာ မဟုတ် ဘူးဗျ။ နောက်တရက်မှ ဂစ်တာတီးပြီး ဆိုပြပါမယ်...”

“အင်းပါ... ရပါတယ်...။ ရှင်ဖုန်းမဆက်တော့ ကျွန်မက မခင်တော့ဘူးလား ထင်နေတာ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရယ်”

“ကဲ... ရှင်အဲ့လို မခေါ်ချင်လည် မခေါ်နဲ့တော့

ကျွန်မနံမည် ပြောပြမယ်...။ မှတ်ထားဦး အမရာဝတ်မှု”

“အင်း”

“ကြားရရဲ့လား”

“အင်း”

“ပြန်ပြောပြဦး”

၁၉၄ ဆုလေးနွယ်

“အမရာဝတ်မှု”

နေလင်းစကားထဲမှာ အမရာဝတ်မှု ပါလာ၍ စက်ဝိုက်
က ပုခုံးကျုံ့ပြမိသည်။

ရှုပါကျော်က ကိုရိုယားဇာတ်လမ်းထဲ အာရုံဝင်စာ
နေတုန်း။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တဖြေးဖြေး ဝရံတာတံခါးနား
ကပ်လာကြပါပြီ။

“ဝတ်မှုလို့ပဲခေါ်ပါ”

“ကျွန်တော် ခုလော့လောဆယ် ဖြူလို့ပဲခေါ်ချင်တယ်”

“ကံပါ သဘော... သဘော... အဟင်း... ဟင်း”

ကပ်သီးကပ်သပ် သူ့စကားကြောင့် ဝတ်မှုခပ်တိုးကို
ရယ်မိသည်။

“ကျွန်မအကြောင်းပြောပြမလို့ သိလား... ။ ဟိုဟ
လေ အင်းပုခုံး လုပ်မလို့ဆိုတာ...”

“အခု အခု အစီအစဉ် ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ် စိတ်တိုလို့ သူ့ဖက်က သတ်မှတ်ရက်”

သတို့သားနေရာမှန် ၁၉၅

ကပ်လနောက်ဆုတ်တယ်လေ... ။ ကျွန်မသိက္ခာ ဘယ်နား
သွားထားမလဲ... ။ နော်... ။ သူ ကျွန်မကို တကယ်တမ်း
လက်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့သဘောပေါ့။ ဝမ်းနည်း
ရရာ ဘာမှရှိကူး”

ပြောရင်းက ဝတ်မှုရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်လေးမှာ မျက်ရည်
က သိသိပေ့ချင်လာသည်။

ဒီခံစားမှုတွေကို ကိုနေလင်းကိုမှ ဘာကြောင့် ဖွင့်ဟ
ညည်းတွားချင်မိသလဲ မသိတော့ပါဘူး။

သူ့သာဆိုလျှင် ဝတ်မှုကို အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်
တစ်ခုလောက်တော့ ပေးနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ဘိတ်တဆိတ်
မျှော်လင့်မိတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

ဝတ်မှု သေချာရှင်းပြတတ်၍ မဟုတ်... ။

သို့သော် သူ့ကို ပြောဆို တိုင်တည်ချင်မိတာ သက်
သက်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ ရှိလို့ရယ် မဟုတ်ပါ။

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက သူ့ကျွန်မအပေါ် အရင်က
လုံးဝမဆိုင်အောင် နွေးထွေးနားလည်မှုတွေ ရှိလာခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မ

၁၉၆ ဆုလေးရွယ်

သိပ်ကြိုက်တဲ့ ပန်းလေးကအစ လက်ဆောင်ပေးဖို့ သူ့သတိရ
တယ်။ အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ နည်းနည်း
လေး စိုက်နေတာနဲ့ အဲကွန်းဖွင့်ပေးပြီပဲ။ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဲကို အရမ်းနားလည်တယ်။ သိလား...။ ကျွန်မ
ဖက်က သူ့ကို အမှတ်တွေ အများကြီးပေးထားမိပြီးမှ သူ
ဘာကြောင့်အဲလို ဆန်ကျင့်ဖက် စကားမျိုးပြောရတာလဲဆိုတာ
မဦးစားလို့ကို မရဘူး...။”

“ကျွန်မလည်း ကိုနေလင်းကို အကုန်လုံး လိုက်ပြောပြ
နေမိတယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးနော်
တကယ်တော့ ဒါတွေက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါ။
ရင့်ကိုခင်လို့ ဆွေးနွေးမိတာ”

“ရပါတယ် ဖြူ...။ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါ
တယ်”

တကယ်လည်းပဲ သူ့အပေါ် ဝတ်မှုန်က ကံစားမှုတို့ကို
အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အခုလိုသိခွင့်ရတာ နေလင်း
ဝမ်းသာမိပါသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၁၉၇

ပိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို အမှတ်ပေးတာဆိုပေမယ့် လော
လောဆယ် ဒီအမှတ်တွေက သူ့အတွက်ပဲမို့လား။

“သူက တစ်လ အချိန်ရွှေ့ဆိုင်းတော့ ကျွန်မဖက်က
လည်း နောက်ထပ်နှစ်လ၊ သုံးလ အချိန်ထပ်ရွှေ့ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒါကြီးက ကလေးဆန်မလားဆိုပြီး အဘွားကို ဖျက်
သိမ်းပေးဖို့ပဲ သွားပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ”

နေလင်း တအံ့တဩ “ဟာ” ဟု ရေရွတ်မိသည်။

ဒါကို သူ့မသိသေးပါ။

“ဖြူ အဘွားစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုနေလင်း။ အဘွားစိတ်မကောင်း

ဖြစ်အောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ စက်ဝိုင်းကြောင့်
လေ။ ဩော်... စက်ဝိုင်းဆိုတာ အဘွားသဘောတူတဲ့သူလေ။

သူ့ဖက်က အဘွားကလည်း ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အဘွားနန်းက
စိတ်ဆိုးပြီး ထမင်းမစားဘူးဆိုလို့ သူ့အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်လာ

ချော့တယ်... သိလား... အဘွားနန်းနဲ့ ဘာတွေညှိနိုင်လဲ

တော့ မသိဘူး။ ဝတ်ပုံလည်း ဝတ်ပုံအဘွား ဝတ်ကောက်နေတာ
ချော့ရဦးမယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဦးနှောက်တွေ စားနေတာ
ကိုနေလင်းရေ။ သူ့ကို ပြန်လက်မခံပဲ စေ့စပ်ပွဲအစီအစဉ်
ဖျက်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်ထယ်နော်”

“မင်းထယ်နေလင်း” အနေနှင့်ဆိုရင်တော့ ဒီစကား
လေးကို ဝမ်းသာအားရနဲ့

“ကောင်းတယ် ဖျက်ပစ်လိုက်” လို့ပြောရုံပါပဲ။

အခုတော့ စက်ဝိုင်းကိုယ်စား သူ့ကိုယ်တိုင် စက်ဝိုင်း
ဖြစ်နေလေတော့ . . . ။

“မဖျက်ပါနဲ့ ဖြူရယ် . . . ။ ခခါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်စဉ်း
စားပါဦး . . . ။ နှစ်ဖက်ဘွားအော့တွေကို ထည့်ထွက်ရဦးမှာပေါ့”

“အဲ့ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ . . . ”

“ဖြူ သံယောဇဉ်ကုန်လို့ မဟုတ်ဘူးမို့လား . . . ”

နေလင်းက ပေါ့ပေါ့မီးမီး ဖြစ်သွားအောင် သူမကို
ကျီစယ်မိသည်။

သူမထံမှ ရှက်စနိုးရယ်သံလေးနှင့်။

“ကျွန်မက မလှလို့ ဆွဲဆောင်မှုမရှိလို့ သူ့စိတ်ပဝင်စား
တာနေမှာပါ . . . သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖြူက ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်”

ကိုနေလင်း ဒီလိုပြောတော့လည်း ဝက်မုံရှက်သွားရ
သည်။

“သွား . . . မဟုတ်ပဲနဲ့ . . . ”

“ဖြူကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာပဲ . . . ။ ဖြူကအရမ်း
ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ကဲ . . . တော်ပြီ . . . ။ သိပ်မမြှောက်နဲ့ . . . ။ ရှင့်ကို
ဧကန်ဖိတိုက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ . . . ။ အပြင်မှာ
လည်း ကျွန်မတို့ မဆုံဖူးကြသေးဘူးနော် . . . ။ ရှင်အချိန်ရရင်
နှောက်တစ်ရက်ကျ တွေ့ကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ဖြူရယ် . . . ဝမ်းသာပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
က မနက်ဖန် မန္တလေးပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ်တောင် ဖြတ်ထား
ပြီးပြီ . . . ”

“အို . . . အဲ့ဒါဆိုလည်း မန္တလေးက ပြန်လေမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားလေး လူက ကျွန်တော်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်အထူ ထိုင်တာ ကြိုက်ပါ့မလား”

“အို... သူ့ကို မုန်းလွန်းလို့ ထည့်ကို မစဉ်းစားဘူး”

“ဟောဗျာ... ဟား... ဟား... ဟား... ”

“သူ့ကို အရွဲတိုက်ပစ်ချင်တယ်...။ အဟုတ်ပဲ”

ဖြူရယ်... အရွဲတိုက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တွဲမလို့လား။

ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။

မင်းထယ်နေလင်းမှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့ အသည်း

နှလုံးရှိသေးတယ် ဆိုတာ မမေ့သင့်ဘူး။

သူမရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် အပြောအဆိုလေးတွေမှာ မင်းထယ်ငြိတွယ်နေမိကာ လက်ရှိ အခြေအနေတွေ အားလုံး ဆီမှ ရုန်းထွက်ပြေးရှောင်ပြီး သူမကို ဟိုးအဝေးကြီး တစ်နေရာ ထိဆွဲခေါ်သွားလိုက်ချင်သည်။

အဲဒီကျရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ခင်ဗျားအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားမိတာ ဝန်ခံပြီး လွတ်လပ်စွာ ဖွင့်ပြောနိုင်ခွင့် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်

ဝတ်မှုရယ်။

“ကိုနေလင်းကလည်း ဒီအချိန်ကျမှပဲ မန္တလေးပြန်ရဦး မယ်နော်”

“ကျွန်တော်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူး”

“ဟိုမှာ ရည်းစားကျန်ခဲ့လို့ မဟုတ်လား”

သူမအပြောကို ရယ်မောမိသည်။

ရယ်နေတာကို ဝန်ခံတယ်လို့တော့ မယူဆ စေချင်ဘူး

ဝတ်မှု။

တကယ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးက အခုကျွန်တော်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

တို့တောင်းတဲ့ အချိန်လေးမှာ ဝတ်မှုက နေလင်းနှလုံး သားအစုံကို သိမ်းပိုက်ရယူသွားခဲ့ပါပြီ။

မင်းထယ်နေလင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။

နှစ်လိုစွာ ရယ်မောပြီးမှ တိတ်ဆိတ် သက်ပြင်းချတာ

ဘာကြောင့်များလဲ။

“ကိုနေလင်း စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“ဗျာ... ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“မွန်းကျပ်စရာ အကြောင်းတွေတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ပြောချင်ရင် ဝတ်မှုကို ပြောလို့ရပါတယ်”

“တစ်နေ့တော့ ဖြူကို ကျွန်တော်အားလုံး ဖွင့်ပြောမှာပါ
အဲ့ဒီကျချင် စိတ်မဆိုးကြေး”

ဘုရားရေး။ သူကဘာတွေများ ပြောစရာရှိတာပါလိမ့်။

ဝတ်မှုရင်ထဲ တမိုးလေး လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

သူ့စကားသံဟာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းနှင့် ဝတ်မှုနှလုံးသား
ကို ရိုဝေပေဖြစ်စေသည်။

သူနှင့်စကားပြောဆိုရတာ အလိုလိုသာယာနေမိ
ကြောင်း ဝန်ခံစရာတော့ အလိုတူထင်ပါသည်။

ဝတ်မှုဟာ ဒီနေ့ထက်ထိ လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုစင်ဘဝပဲ
ရှိသေးတာပဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်သာယာမှုတွေကို အတင်းအကျပ်ဖိနှိပ်
ချုပ်တည်းထားစရာ မလိုအပ်ပါဘူးလေ။

နွေးထွေး ယစ်မွှေးဖွယ်ကောင်းတဲ့ ခိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့
နှစ်နှစ်မျောမျော အကြည့်ကို နှစ်သက်မိသကဲ့သို့ ကိုနေလင်း၏
နူးညံ့ညင်သာ တန်ဖိုးထားသော စကားလုံးလေးများကိုလည်း
နားထောင်ကောင်းစွာ စွဲမက်မိသည်။

ဝတ်မှုတော့ ခက်နေပြီ။

ဖုန်းထဲမှာတစ်ယောက်။ အပြင်မှာတစ်ယောက်။
အသည်းနှလုံးကို ဖြောင်းဆန်လှုပ်ရှားစေသူက သူတို့နှစ်ဦး
စလုံးပင်။

ဝတ်မှုကိုယ်ဝတ်မှု နားမလည်...။ အံ့ဩချင်မိသည်။

စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်လှသလို အချစ်ဆိုတာက
ထင်တာထက် နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့နေပြန်သည်။

“ဖြူ... စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင် ကြီးပြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲ့... ဘာစကား ခွဲလို့ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒါက နားထောင်ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပေါ့ဗျာ”

သူ့အသံက တကယ်ပင် မဝံ့မရဲနှင့် အပြစ်ရှိသူလို
ဖြစ်နေသည်။

၂၀၄ ဆုလေးနွယ်

“ကိုနေလင်းက ဟိုမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာလဲ”

“ကျွန်တော် သေချာမပြောတတ်သေးဘူး”

“ပြန်လာခါနီး ဖုန်းကြိုဆက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဝှုတ်နိုက်နော်. . .။ ဪ. . . ရှင်ချောင်းဆို

နေတာ ဆေးသောက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“သတိပေးတာ သင့်ယူပါဗျာ”

ဖုန်းပိတ်ပြီးလျှင် မင်းထယ်နေလင်းက သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ကွယ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို စိတ်တိုတိုနှင့်ပစ်ပေါက် ချလိုက် ၏။

ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းတို့က တင်းစေ့သွားပြီးတစ်ချက်တည်း ဝိုင်တွေသွားသဖြင့် ရေလှိုင်းက အူယားဖားယား သူ့အနား ပြေးကပ်လာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဒိုင်လျှိုကောင် ပြော. . . ပြော. . . ဖြူ

ဆိုတာ တယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ မင်းရည်းစားလား”

မင်းထယ်နေလင်းက မဖြေ

သတို့သားနေရာမှန် ၂၀၅

“မင်းကွာ. . . မန္တလေးပြန်မယ် ဘာညာနဲ့ အတည် ပေါက်တွေ လျှောက်ခွီးနေတယ်။ ကောင်မလေးက မလှဲလို့လား ခပ်ကဲကဲမိုလို့လား. . .။ သူ့ချိန်နေတာမို့လား. . .။ ငါနဲ့တော့ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ မင်းတတယ် သောက်ခူးပဲ”

ရေလှိုင်းက ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် တရစပ်ဝေဖန်သည်။

မင်းထယ်နေလင်း မျက်နှာမှာ ခပ်ပျက်ပျက်။

စက်ဝိုင်းလည်း သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။

နေလင်းမှာ ရည်းစားရှိနေတာကို သူလည်းမရိပ်မိ။ “ဖြူ”

ဆိုတာ နေလင်း ကောင်မလေး ဟုတ်မဟုတ် စက်ဝိုင်းလည်း သိချင်သည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး မင်းပါးစပ်က အမရာဝတ်မဲ့ဆိုတာ ဘာလို့ ပါလာရတာလဲ။ ဝတ်မဲ့ကိစ္စတွေပါ မင်းလျှာရှည်ပြီး လျှောက်ပြောထားတယ်ပေါ့. . . ဟုတ်လား. . .”

ရေလှိုင်းက ထင်ကြေးတစ်ခုနှင့် ရမ်းတုတ်လိုက်ပါ သည်။

နေလင်းသိပ်စိတ်မရှည်တော့။

“ပြုဆိုတာ အမရာဝတ်ပုံပဲ...။ ငါအခု ဝတ်ပုံ ဖုန်းပြောနေတာကွ...။”

“ဟာ... တကယ်လား... ဒါကြောင့် မင်းအသံဖျက် ပြောနေတာပေါ့ ဟုတ်လား...။ ဝတ်ပုံက ဘယ်လိုလူဖုံဖြူ ဖြူဖြစ်နေရတာလဲ...။ ငါတို့တောင် မျက်စိတွေလည်းပြုံး နားတွေ ရှုပ်ကုန်ပြီ...။ ရှင်းစမ်းပါဦး နေလင်းရ မင်းနဲ့ ဘယ်လို သိကျွမ်းရင်းနှီးနေရတာလဲ...။”

ဒီတစ်ခါတော့ စက်ဝိုင်းလည်း သူ့နဲ့အေးသံ ရောက်လာပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်တစား အံ့အား တသင့် အမူအယာတို့နှင့်။

မင်းထယ်နေလင်းက ပထမဦးဆုံး တစ်ရက် ဖုန်းမှားပြီး သိသွားတာကစပြီး စီးကီးမတ်မှာ လှမ်းတွေ့ခဲ့တာ နောက်ပိုင်း ဖုန်းမကြာခဏ ပြောဖြစ်တာ။ စက်ဝိုင်းကိစ္စ ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ပါကူညီရခိုန်မှာ သူမနှင့် ပြုန်းခနဲကြုံရဆုံးဆည်းရတာ။ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရ အားနာရတာ အထင်လွဲခံရမှာစိုးတာ

စက်ဝိုင်း မဟေသီလောင်းမှန်းသိရကတည်းက ဖုန်းထပ်မံဆက် ပွယ်ဖြစ်တာ။ ဒီနေ့ သူမထံက ဆက်သွယ်တာ စသဖြင့် ပြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဒီအကြောင်း အရာတွေ စက်ဝိုင်းလည်း သိထားဖို့ ပိုအပ်တယ်ထင်လို့ပါ။

စက်ဝိုင်းက နှုတ်ခမ်းဖွင့်ဟ နားထောင်ရင်း တအံ့တဩ ပြန်သက်နေသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဆိုတော့ မယုံနိုင် ပါရာဖြစ်နေလို့လား။

သူလည်း တစ်ခွန်းမှ လုပ်ကြံမပြောခဲ့ပါ။

“မင်းဥစ္စာက အဆန်းပဲ”

ရေလှိုင်းက မျက်မှောင်ကုပ်နှင့် ရေရွတ်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းအရမ်းနောင်တရနေတာကိုး ဒီကောင့် မဟာ အချစ်ကိုပါ စတေးရတာကိုး စက်ဝိုင်းရ ဒါကြောင့် စတေးနေတာ”

စက်ဝိုင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်သည်။

၂၀၈ ဆုလေးနွယ်

အဘွားသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဖုန်းထဲမှ နေလင်းနှင့် အိမ်ကလီဆိုတာ သိရတော့ သူ့စိတ်ထဲ ထူးပြဲ နေပါသည်။

တကယ်သာ စေ့စပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအကြောင်းတွေ သူ့သိရမှာပင်မဟုတ်...။

အခုတော့ သူ့ဖက်မှာလည်း လက်ထပ်ပြီးသား လူမယားရှိနေခဲ့ပြီမို့။

“ဒါဆို မင်းက ဝတ်မှုန်ကို ကြိုက်နေတာပေါ့”

စက်ဝိုင်းရဲ့ တည့်တည့်မေးခွန်းကြီးကို နေလင်းလှ သွားမိသည်။

“ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်တယ်ပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ရဲရဲတင်းတင်းပေါ့။ မင်းကအခု စက်ဝိုင်းလှ နေရတော့ သူနဲ့ ဒီလောက်နီးစပ်နေတာ။ မင်းသဘောနဲ့ ပါကြိုးစားလိုက်”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ ငါ ဒီလို မရိုးမဖြောင့်ပုံပုံ သူ့မေတ္တာကို လိမ်ညာမယူချင်ပါဘူး”

သတို့သားနေရာမှန် ၂၀၉

နေလင်းက ဆတ်ခနဲ တုန်ပြန်သည်။

“ဟ... ငါက လိမ်ညာ လှည့်ဖျားပါလို့ ပြောနေတာပဟုတ်ဘူး...။ ငါနဲ့ သဘောတူထားလို့ ငါ့ကို အားနာစရာ ပလိုဘူး လို့ပဲပြောတာကွ...။”

“ဒါကတော့ စက်ဝိုင်းရာ မင်းမှာလည်း မိန်းမရှိနေပြီပဲဟာ မင်းလည်း မိန်းမ နှစ်ယောက်ယူလို့မှ မရတဲ့ကိစ္စပဲ။ မင်းကို တော့နေလင်းအားနာစရာ မရှိလောက်ပါဘူး။ နော် မဟုတ်ဘူးလား”

ရေလှိုင်းက အော်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောတာမို့ ဝရံတာက အသံတွေကြားသွားတဲ့ ရူပါကျော်က ထိုင်နေရာမှ ထထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူကပြောလဲ မိန်းမနှစ်ယောက် ယူလို့မရဘူးလို့ မန္တလေးမှာ တစ်ယောက်ကိုထား။ ဒီရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်ကိုထား။ ငါက ဟိုမှာတလှည့် ဒီမှာတလှည့်နေ အိုကေမှာ စိုပြေ”

“ဟိတ်... မောင်”

“အဲ့... ဟို”

“ရှင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ရူပါကျော် ပြန်းစားကြီး အနားရောက်လာသဖြင့် နှုတ်သွက်လျှာသွက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းခမျာ ဝှီးဝှီးအတ ဖြစ်သွား သဖြင့် နေလင်းနှင့် ရေလှိုင်းတို့က မအောင်နိုင်ဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ရှင်တို့က ဘာရယ်တာလဲ”

“စက်ဝိုင်းပြောတာ သဘောကျလို့ပါ”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

ရူပါကျော် မေးခွန်းခပ်တင်းတင်းကို

စက်ဝိုင်းက ကမန်းကန်း ပျာပျာသလဲနှင့်

“မဟုတ်ပါဘူးရူပါ မောင်ပြောတာက ဝတ်မှုကို”

“ဒီနံမည် စာမ်းတပြန်ပြီလား...။ ရှင်နော်”

“အာ... လုံးဝမဟုတ်ဘူး... နေလင်း ကြိုက်ရင်

နေလင်းကြိုးစားလို့ ပြောနေတာပါ”

စက်ဝိုင်းအဖြေကို ရူပါကျော်က ကျေနပ်သွားပြီး

“ဗုတ်သားပဲ ကိုနေလင်းရဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းလည်း ချွပ်စွပ်တူနေတာ အမရာဝတ်မှုက ရှင်ကို ယက်ခံဖို့ ခဲယဉ်းမှာမဟုတ်ပါဘူး ရှင်မြန်မြန်စေ့စပ်လိုက်မှ ပေးအေးမှာသိရဲ့လား”

မင်းထယ်နေလင်းက နှုတ်ဆိုတ်လျှက်

“ကဲ မောင်... လာလေ... ရှင်ကရူပါနားမှာ မနေပဲနဲ့

ရှင်သူငယ်ချင်းတွေနား ဘာလို့သွားကပ်နေတာလဲ... ဟွန်း”

ဟုစုပွင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းလျှက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း

ယက်ကို ဆွဲခေါ်သွားမိတော့သည်။

မင်းထယ်နေလင်းက ရေလှိုင်းကို ပုခုံးတွန့်ပြုလိုက်

သည်။

တမင်းပင် တစ်ပိုင်တည်း အတူကုမစားပဲ သူမအခန်း
ထဲရှောင်ပုန်းနေတတ်သည်။

နေလင်းလည်း ဝတ်မှုကို ချော့ချင်ပါသည်။

ပြေရာပြေကြောင်းဆိုရင်း အထင်မလွဲဖို့ တောင်းပန်
ချင်သည်။

တစ်အိမ်တည်းနေပြီး မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာ
နေသလို ခံစားရတာမို့ သူ့နေလို့မကောင်း အဆင်မပြေ။

တစ်ချိန်လုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘာဆက်လုပ်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်မှန်း
မသိချေ။

ဝတ်မှုအချစ်ကိုလည်း လှည့်ဖျားမယူလို။

သို့သော် သူမဤသို့ စိတ်ကောက် ရှောင်ပုန်းနေ
တော့လည်း နေမထိထိုင်မသာ တမ်းတလွမ်းဆွတ်ရသည်။

သူမ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်နေချင်သည်။ စကားသံ
ချိုချိုလေးကို ကြားနေချင်သည်။ ချစ်စဖွယ်ဟန်ပန်လေးတွေကို

ငေးမောကြည့်နူးချင်သည်။

နေလင်းက ညဖက်အိပ်မပျော်သေးသဖြင့် စီးကရက်တူ
နှင့် မီးခြစ်ကိုယူကာ လသာဆောင်လေးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲက မွေ့ယာပေါ်လှဲလျောင်းနေရတာ
စိတ်တွေ မွန်းကျပ်ပြီး ညည်းငွေ့နေပြီ။

ခုကလော သူ့ဒီအိမ်ကို ညဉ့်နက်မှပဲ ပြန်လာသည်။

ဘွားတို့နှင့် ရင်မဆိုင်ချင်တာလဲ ပါပါသည်။

ဝတ်မှုကလည်း သူ့အပေါ် အမြင်စောင်းကာ စိတ်
နေပုံရသည်။

သူပြန်လာလျှင် ထွက်လည်းမကြို။ စကားလည်း
မပြော။

ချစ်ခွင့်မရလျှင်ဘောင် ဒီလိုတော့ ဝေးကွာပနေနိုင်။
ဝတ်မှုရယ်။

ခင်ဗျားကို အရူးအမူးချစ်ပါတယ်။

ခင်ဗျားထင်တာတွေ လုံးဝမှားနေတယ်။

သူ့ပြင်းပြင်းပြပြသတိရ လွမ်းဆွတ်နေမိတုန်းမှာပင်
မယုံနိုင်စွာ သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မင်းထယ်နေလင်း ခြေလှမ်းပင်တံ့သွားမိ၏။

သူမတစ်ယောက်ထဲ လသာဆောင်လေးမှာ အေးအေး
လူလူအဝေးကို ငေးမောနေသည်။

မျက်နှာလေးကို မော့လျှက်သား။

ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်
နေတာလား။

သူ့ခြေသံကိုပင် ကြားဟန်မတူပေ။

ချထားတဲ့ ကျွန်းသား ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ

ခြေကို ဆင်းလျက်ခြေဖျား ချိတ်ထားဟန်လေးမှာ ရှုမငြီးချင်
စဖွယ်။

ဝတ်ထားတာက ပိုးဂါဝန် အနက်ရောင်လွှာလွှာလေး
နှင့်ပို့ လှပသော ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးမှာ အထင်းထား။

ညှို့ဝင်ဖမ်းစားနိုင်လွန်းသော သူမရဲ့ လွင့်မျောနေဟန်
လေးမှာ မင်းထယ်နေလင်းကို ရင်သပ်ရှုမှော စိတ်လှုပ်ရှားစေ
သည်။

လရောင်အေးအေး၌ သူယောင်မယ်လေးတစ်ပါး
စောင့်ကြိုနေသလိုပင်ထင်မိ၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုပင် ဝတ်မှုအနားသို့
တိုးကပ်သွားမိသည်။

“ဝတ်မှု”

အမရာဝတ်မှုက သူ့ထံဖျပ်ခနဲမော့ကြည့်၏။

ညဝတ်ဘောင်းဘီရှည် အင်္ကျီလက်ရှည်တို့နှင့် စက်ဝိုင်း
ပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်ရတာ သူလည်းအိပ်မပျော်လို့ အပြင်ထွက်လာ
ဟန်တူပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကြည့်မရ လှတဲ့ ဝတ်မှုကပြန်ပြန်
မပြပဲ ခတ်တည်တည်ကြည့်နေမိသည်။

၂၁၆ ဆုလေးရွယ်

သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေက တခတယနှင့် နူးညံ့ချိုရိ
တောက်ပနေသည်။

ထိုအကြည့် ခပ်နွေးနွေးက သူမရင်ကို ပြင်ပြစွာ
ကုန်ယင် လှိုက်ဖိုစေသည်။

မခေါ်ဘူးလို့တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေက ချက်ချင်းလို
အရည်ပျော်လျှက် သူ့ထံအလိုလို တွယ်ငြိနေမိသည်။

နောက်မှ သတိဝင်ကာ စေးကပ်ငြိတွယ်သွားမိတဲ့
အကြည့်ကို ဝတ်မှုဖျပ်ခနဲ ရုပ်သိမ်းသည်။

ပြီးလျှင် လဲလျောင်းနေရာမှ ဖြုန်းခနဲထထိုင်လိုက်
သည်။

“ဝတ်မှု ခဏလောက် စကားပြောရအောင်”

သူမ ရှောင်ပြေးဖို့ပြင်၏။

မင်းတယ်နေလင်း မတားဆီးနိုင်ခင် သူမက တံခါးဖက်
လှစ်ခနဲ ပြေးသည်။

နေလင်းသည် မဆိုင်းမတွပင် နောက်ပါးမှ အပြေး
ကပ်ပါလာသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၁၇

“ဝတ်မှု... ခဏလေး... ကျွန်တော်ပြောတာ
နားထောင်”

တံခါးအကွယ် နံရံထောင့်လေးမှာ သူမကို ဖမ်းမိသွား၏။
ရုတ်တရက် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြုန်းခနဲ လှမ်းဆွဲမိတာဖြစ်
သဖြင့် အချိန်မထိန်းနိုင်ပဲ သူမကိုယ်လုံးလေးက နေလင်း
ရင်ခွင်ထဲ ပြိုယိုကျသည်။

နူးညံ့အိတွေးသော အတွေ့နွေးနွေးမှာ နေလင်း
ရင်တွေ အခုန်ကြမ်းသွားရကာ မရည်ရွယ်ပါပဲ သူမကို အလို
အလျောက် ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ဝတ်မှုလည်း အမှတ်မဆင် ဘာဖြစ်သွားရမှန်းမသိ။

လူတကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားရသည်။

သူဝတ်မှုကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့အခါ လက်ကလေး လှမ်းဆွဲ
ထားရုံလောက်ပဲ ထင်မိတာ။

အခုတော့ ဖြုန်းခနဲ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရုံမက လှုပ်မရ
ရုန်းမရအောင် တအား ဖက်ထားသည်။

ပြီးတော့ အတင့်ရဲစွာ ဘာမပြောညာမပြောနုမီးရှိုက်

၂၁၈ ဆုလေးနွယ်

သည်။

တယုတယ အနမ်းတွေအောက်မှာ မိန်းမိန်းမူးမူး အသက်ရှူမှားသွားရသည်။

တကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးလည်ပတ်မှု တွေ ပူနွေးတုန်ခါသွားသလို ထင်မိ၏။

ဝတ်မှု အပိုက်မိနေမိလျက် သူ့အနမ်းအရှိန်မှာ တကိုယ်လုံး ကြည်နူးတုန်ခိုက်လာသည်။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ ဖြားယောင်းသော အထွေး အပိုက်အယုအယတို့က မယုံနိုင်အောင် ဆန်းကြယ်စွာ သူမ အသည်းနှလုံးတွေကို အရည်ပျော်ညွတ်နှုံးစေသည်။

ရှက်ရင်ဖိုစွာငြင်းဆန်သော်လည်း ဝတ်မှုကိုယ်လေးက မင်းထယ်နေလင်း ရင်ခွင်ထဲ နှစ်မြှုပ်မတတ် တင်းကျပ်နေတာမို့ ရုန်း၍လည်းမရပေ။

“ကျွန်တော် မချစ်ဘူးထင်နေလား။ ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ် လို မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဝတ်မှုကို ချစ်တယ်ဗျာ။ ယုံပါ ဝတ်မှု ရယ်။ သိပ်ချစ်လို့ပါ။”

သတို့သားနေရာမှန် ၂၁၉

သူက မချင်မရဲ ရေရွတ်ရင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ငွှေ နှိုက်သည်။ စွဲစွဲမက်မက်နှင့် နှုတ်ခန်းလေးကို ထိတွေ့သည်။

ဝတ်မှုရင်မှာ ပေါက်ကွဲမလိုပင် ဆူညံဝန်းဒိုင်းကျဲလျက် ခြောင်းဆန်အောင် ရင်ခုန်တုန်လှုပ်နေမိသည်။

ချစ်တယ်ဆိုသော စကားလေးတစ်ခမ်းက သူမကို မိုးတိမ်ဆီ လွင့်မျောခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။

အချစ်က အရာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်အနိုင်ယူသွား နိုင်ကြောင်း သူမကောင်းစွာ သိရလေပြီ။

ညှဲသော ကိုယ်ငွေလေးနှင့် သင်းရနံ့ပျော့ပျော့လေးက သူ့
အာရုံထဲခွဲနေသည်။ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး လှိုက်နွေးပြီး ရှိန်းမြမြ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ချိုမြိန်သော အနမ်းလေးတွေကို မေ့မရ။

ဝတ်မှုစိတ်ဆိုးမလားဟုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရပါ
သေးသည်။

သို့သော် သူမက မင်းထယ်ကို ယုံကြည်မှုတစ်ခု
ပေးအပ် လိုက်သလိုထင်မိသည်။

ဝတ်မှု ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်နော်။

ကျွန်တော်ဒီနေ့ အရမ်းလည်းပျော်နေတယ်။

“အဝိုင်း... မုန့်ဟင်းခါး ထပ်ယူဦးလေ...”

“တော်ပြီ အဘွား”

အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ပေးတဲ့ မနက်မှာ တကယ်
တမ်းသူသိပ်မစားနိုင်။

ကော်ဖီကို ကောက်မော့ပြီးနောက် စားပွဲမှထကာ ထုံးစံ
အတိုင်းအဘွားကို နှုတ်ဆက်သည်။

မနက်ခင်း ကော်ဖီခိုင်းမှာ မင်းထယ်နေလင်းက နှုတ်
ဆိတ်နေသလို အမရာဝတ်မှုကလည်း ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ပဲ
မျက်လွှာလေးစင်းစင်းချထားသည်။

မင်းထယ်သည် သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့ အားနာယိ
သလိုလို။

ဒါပေမယ့်လည်း ရှိုက်ခွဲရှက်နိုးဟန်ပန်လေးကို စိတ်ဝင်
မချင့်မရဲဖြစ်မိသည်။

ညတုန်းက သူမအိပ်ပျော်သလား မသိပေမယ့်။ မင်း
ထယ်နေလင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အိပ်မပျော်။ ပျော့ပျောင်း။

၂၂၂ ဆုလေးနွယ်

အဘွားရဲ့ပါးကို ဖွဖွမွေးရွှက်သည်။

“ကားကို မြေးပြေးမောင်းနော်”

ပြောနေကျ စကားအတိုင်း သတိပေးရပေမယ့်
ခုတလော အဝိုင်းကားမောင်းတာ အရင်လို ကြမ်းတမ်း
ညင်သာလာကြောင်း အဘွားနန်းသတိထားမိသည်။

ကားမောင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။

စကားပြောတဲ့ ဗိုလ်သံကျကျလေသံပါ မပြောင်းသွား
တာ။

အမူအယာတွေလည်း ရိုကျိုးနို့မို့ချလာသည်။

လူကြီးတွေအပေါ်လည်း ဂါရဝတရားနှင့် ဝိုင်းခွေးထွေး
နားလည်ပေးသည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဝတ်မှုအပေါ် ချစ်စနိုးကြည့်နေ
တတ်ခြင်းပါပဲ။

ပြုံးကြည့်နေတတ်ပုံမှာ စိတ်ရှည်သဘောကောင်းသော
လူရွယ်လေး တစ်ယောက်အသွင်။

အဘွားနန်းမှာ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၂၃

စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ရန် တောင်းဆို
တာကလွဲ၍ မြေးလေးအပိုင်းမှာ အရာအားလုံး ကျေနပ်စရာ
ကောင်းလာသည်။

သိတတ်နားလည်မှုလေးတွေကို မယုံနိုင် လောက်
အောင် မြင်တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော် သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွါသွားတဲ့ မြေးလုပ်သူ ကျောပြင်ကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘွားနန်း စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားသော တစုံတရာကို
တွေ့တော့နေမိ၏။

ဝတ်မှုသည် ဘာရယ်မဟုတ် အဘွားတို့ရှေ့ကြာကြာ
နေလိုသဖြင့် မုန့်စားပြီးတာနှင့် သူ့အခန်းဆီ ပြန်တက်ခဲ့
သည်။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
ကြောင်းကို တွေးနေချင်မိသည် မဟုတ်လား။

ကြီးမေက ဘွားနန်းနှင့် ဘွားသူဇာတို့အတွက် စပျစ်နို့

မဲမဲချိုချိုလေးတွေကို လေးထောင့်ပန်းကန်လေးနှင့် ထည့်လှူ
သည်။

“အပိုင်းကလေး မုန့်ဟင်းခါးကို အားပါးတရလှူပါ။
မစားဘူး” ကြီးမေက သူ့လက်ရာကို များများအားမပေးသဖြင့်
အလိုမကျ။

“သူဘယ်တုန်းက မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်လို့တုန်း”

“မသိဘူးလေ ဘွားနန်းရယ်။ ခုတလော ဘွားနန်းရယ်။
က အကြိုက်တွေပြောင်းတာကိုး”

“အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် မကြည်ရဲ့”

“အပိုင်း ဘီယာ မသောက်တာ ရောက်ကတည်းက
ပဲနော်”

“အင်း”

ဘွားနန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ညဖက်လည်း ပုံမှန်အိမ်ပြန်တယ်။ စိတ်ဆိုးသွား
ဟိုတစ်ညကလွဲရင်ပေါ့လေ။ သီချင်းတွေလည်း အကျယ်ပြန်
မဖွင့်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ဈေးဆွဲခြင်းလည်း ကူဆွဲပေးတယ်။

ပြီးတော့ ဪ... ပြောရဦးမယ် မောင်ပိုင်းအခန်းက
ဝင်ရှင်းတော့ ဘာတွေလဲသိလား”

မကြည်က ပြုံးတုံ့တွံနှင့် စကားကို ခဏရပ်ပြီးမှ။

“ဝတ်မှုလေ”

“ဘယ်လို”

“ဟိုတာလေ... ဝတ်မှုလေးရဲ့ ပုံတူပန်ချီကား”

“ပန်းချီကား”

ဘွားနန်းက သံတူရေရွတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ဘွားနန်း... လက်ရာအရမ်းကောင်း

တာပဲ...။ အပိုင်းဆွဲတယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး။ တကယ်
ပန်းချီဆရာပဲ။ ကျွန်မတောင် ကျွန်မပုံဆွဲပေးဖို့ပြောတော့ သူက
ခြစ်ပန်းချီလေး ကမန်းကတန်းခြစ်ပေးတယ်။ ဒီမှာကြည့်...”

မကြည်က ကြောင်အိမ်အံ့ဆွဲထဲက သူ့ပန်းချီပုံစာရွက်
ကို ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ပြပါသည်။

“အပိုင်း ဘယ်အချိန်က ပန်းချီသင်လိုက်သလဲတောင်
ပသိဘူး... ဒီကောင်လေးက သူ့စိတ်ပါရင်တော့ ပြစ်ပေးတောင်

လုပ်တော့တာပဲ... ”

ဘွားနန်းသည် မှတ်ချက်တစ်စုံတရာ မပေး။

ဒီလိုလက်ရာ မြောက်ပန်းချီပညာဆိုတာ လွယ်လွယ်
ကလေးနဲ့တတ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒီရက်အတောအတွင်း ဘွားနန်းလည်း လေ့လာ အကဲ
ခတ်မိပါသည်။

သေချာစဉ်းစားမှ သေချာထူးဆန်းနေတာ။

ကိုယ့်မြေးဆိုတော့ အမွှာမရှိတာလည်း ကိုယ်တိုင်အသိ
ဆုံး...။

ဒါကဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဘွားနန်းရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာရသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောပဲ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့
အသာအယာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတာတွေကို သေချာဆန်းစစ်ကြည့်
ဆုံးဖြတ်သည်။

x x x x

“ဘာ အဘွားကိုယ်တိုင် ရုံးကိုလိုက်လာတယ်
ဟုတ်လား။ မင်းတို့ ဒီတလောအတွင်း ငါရုံးမတက်ဘူး ဘာညာ
လျှောက်ပြောလိုက်သေးလား ကျွတ်... ပြဿနာပဲ... ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မပြောဘူး အဘွားက
ကိုအေးကျော် အခန်းထဲတန်းဝင်သွားတာဗျ”

“အေး ဒါဆို ငါထွက်လာပြီ ခဏနေရောက်မယ် ဒါပဲ”

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသည် အခုမှပင် ပျာယိပျာယာနှင့်
ရုံးယူနီဖောင်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဆွဲယူ ဝတ်ဆင်ကာ
ကမန်းကတန်းရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။

“စက်ဝိုင်း အခြေအနေအကြောင်းရှိရင်လည်း ကြိုဖုန်း
ဆက်ဦး”

“အေးပါ”

“ဒီတိုက်ခန်း ဝယ်ထားတာ မင်းအဘွားသိလား”

ရေလှိုင်းမေးခွန်းကို စက်ဝိုင်းက ခေါင်းယမ်းပြီး

“မသိဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

၂၂၈ ဆုလေးနွယ်

“နေလင်းလာရင် ဘာပြောထားရမလဲ”

စက်ဝိုင်းပျာနေသဖြင့် ရုပ်ကျွန်းကလည်း စက်ဝိုင်း
နောက်က တကောက်ကောက်နှင့် လိုအပ်တာတွေယူပေးသည်။

“မောင်... ဖုန်းယူဦးလေ... ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့
ကားသော့။ နောက်... ဘာကျန်သေးလဲ”

“ဟို... ဖိုင်တွဲ”

တအောင့်လောက်နေလျှင် စက်ဝိုင်းကားထွက်သွားသံ

ကြားရ၏။

ရေလှိုင်းမှာပါ ရော၍မောနေကာ ခုမှသက်ပြင်းချပ်
သည်။

“သေချာရဲ့လား သန္တာရယ်။ နင့်လူမှားနေတာလားလို့
ပါ။”

“ဪ... မမှားပါဘူးဟယ်။ နင့်ရဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအစစ်ကြီးပါ။ ဟောဒီမှာ ငါ့ချက်စီနဲ့ တပ်အပ်
မြင်ပါတယ် ဆိုမှပဲ”

သန္တာပေးတဲ့ သတင်းကို သူမ မယုံနိုင်။

ဖုန်းဆက်တော့ နောက်နေသလားပင် ထင်မိတာ။

သူပြောပုံက ရင်တုန်စရာ။

“စက်ဝိုင်းဟာ ညကြီးမိုးချုပ် ကောင်မလေး”

တစ်ယောက်ရဲ့ ခါးကိုဖက်ပြီး လှေကားတစ်ခုပေါ် တက်သွား သတဲ့လေ”

“မနေ့ည ဆယ်နာရီလောက်က ငါက ငါ့အစ်မ မနီလာ အိမ်ရောက်နေတာ မနီလာနေတာ (. . . . .)လမ်းထဲမှာလေ နင်သိတယ်မို့လား။ အဲ့ဒီလမ်းထဲက တိုက်ခန်းသစ်ပဲ။ လှေကား တောက်လျှောက် မှန်ထဲကနေ ငါကြည့်နေသေးတာ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တံခါးခေါက်ပြီး တိုက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာဟဲ့။ ကောင်မလေးက ဆံပင်အဖြောင့် ချောတယ်။ ကိုယ်လုံး ကလည်း မော်ဒယ်လ်ပဲ။ ဝတ်ထားတာလည်း သားနားတယ်။ အပြင်တစ်နေရာရာက ပြန်လာပုံပဲဟဲ့။ သူ့ဘို့ကြည့်ရတာ လင်မယားလိုပုံစံပဲ။ တရင်းတနိုးနဲ့ ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ နော်။ နင်မငိုလိုက်နဲ့ဦး”

“သန္တာ ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ဝတ်မှုအသံလေးက စိတ်လှုပ်ရှား ငိုချင်သံ ပေါက် လာပါပြီ။

ညတုန်းက စက်ဝိုင်းအတော်မီးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တာ

သူမ သိသည်။ ထိုကောင်မလေးထံက ပြန်ခဲ့တာလား။

စက်ဝိုင်းက ဒီလိုလူစားမျိုးလား။

သူမရင်တွေတဒိန်းဒိန်း တုန်ခါလာရ၏။ ကြည့်နူးရင်ဖို ရတဲ့ အတွေးလေး မဆုံးသေးခင် သန္တာဆီက ဒီသတင်းကြားရ တာမို့ နှလုံးသားမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိ”

“ဝတ်မှု . . . စိတ်အေးအေးထား . . . ဒီကိစ္စကို သေချာအောင် စုံစမ်းရမယ်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမိမှ ဖြစ်မယ်ဟဲ့။ နင်ကူကြွေးမပျက်ထွက်လာခဲ့ ငါမနီလာအိမ်က စောင့်နေတယ်။ သူတို့ကို ချောင်းပြီး စောင့်ဖမ်းမှ ဖြစ်မယ်။”

“အင်း ငါလာခဲ့မယ်”

“ကြည့်ရတာ ကောင်မလေးက အဲ့ဒီအိမ်က ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဖို့ အားမွေးထားနော် ဝတ်မှု”

“အင်းပါ သန္တာရယ်”

ဖုန်းပိတ်ရင်း ဝတ်မှုပါးပေါ် မျက်ရည်တို့က အလိုလို ကျလာရသည်။

၂၃၂ ဆုလေးနှစ်

စက်ဝိုင်း ရှင်ရက်စက်တယ်။

ရှင်မှာ ချစ်သူရှိနေရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြော
ဖို့ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ အချစ်ကို လိမ်ညာမယူသင့်ပါဘူး။

စေ့စပ်ဖို့ အချိန်ဆွဲချင်တာ ဒါကြောင့်လား။

အခုတော့ သူမသိရပြီ။

အင်မတန် ပီရိပါးနပ်တဲ့ လှည့်စားတတ်တဲ့ယောက်ျား

တစ်ယောက်ကိုမှ သူမဖက်က စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်ခဲ့ပြီ။

အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန္တာ ပြောသလိုပဲ သူ့ရဲ့လျှို့

ဝှက်ချက်တို့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖော်ထုတ်မှရမည်။

× × × × ×

သန္တာနှင့် အမရာဝတ်မှုတို့ နှစ်ဦးသားသည် စက်ဝိုင်းတို့
နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းလေးရှိတဲ့ လမ်းကလေးထဲ ကြိုတင်ရောက်
နှင့်စောင့်နေကြသည်။

ကံကောင်းထောက်မရွာ ထိုလမ်းလေးထဲမှာ ပင်လယ်
စာ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခု ရှိသမျှဖြင့် ကြွမြေ့ရရ အသာ
ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေခွင့်ရသည်။

ဝတ်မှုသည် ကိုယ့်ရဲ့နလုံးခုန်သံ တခုတ်ဒုတ်ကို ကိုယ်
ပြန်ကြားနေမိ၏။

ရခိုင်မုန့်တီလေးပင် ကောင်ကောင်းမျိုးမကျနိုင်ပေ။

စိတ်တွေစောနေသည်။

သူ့ကို တကယ်ပဲ ကောင်မလေးနှင့် ယှဉ်တွဲတွေ့ရ
တော့မလား။

စက်ဝိုင်းရဲ့ ပရာဒိုကားဟာ လမ်းထဲကို တစ်ခေါက်
ပြန်ဝင်လာပြီးမှ ထိုမိန်းကလေးနှင့်အတူ အပြင်ပြန်ထွက်သွား
တာ သန္တာက မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီတော့ သူတို့ပြန်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေရ
တာ လည်ပင်းရှည်လှပြီ ဖြစ်သည်။

“နင်သာ စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဒီနေ့ မိကိုမိစေရမယ်”
သန္တာက တက်တက်ကြွကြွ အားပေးသည်။

သူမဖက်ကနေ မခံချိမခံသာလည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။
တကယ်တော့ သန္တာတို့က အဘွားသူ့လာ သဘောတူ

တာလောက်ပဲ သိတာ။

သူမကိုယ်တိုင် စက်ဝိုင်းအပေါ် နှစ်နှစ်တာကာ
ချစ်မြတ်နိုး ပျော်ဝင်နေခဲ့ပြီဆိုတာ မရိပ်မိသေးပါ။

ဝတ်မှုရဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ဟာ အလိုလိုအေးစက်
ထုံကျဉ်နေသည်။ စိတ်တွေဘာကြောင့် ဒီလောက် လှုပ်ရှားနေရ

သလဲမသိပါဘူး။

တအောင်မျှ ထပ်စောင့်ပြီးလျှင်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . စက်ဝိုင်းကား စက်ဝိုင်းကား ဝင်လာ
ပြီနော် မပြောမရှိနဲ့ နင်ပေါ်တင်ရင်ဆိုင်မှာလား ကြည့်ရုံပဲ
လှမ်းကြည့်မှာလား”

ဝတ်မှုလှမ်းကြည့်လျှင် အမှန်တကယ်ပင် မိုးကုတ်စက်
ဝိုင်းက ပရာဒိုကိုမောင်းပြီး သူ့နဘေးမှာ မိန်းကလေးငယ်ငယ်
ချောချောလေးစာစ်ယောက် လိုက်ပါလာတာ မြင်ရသည်။
အခုတော့ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရပြီ။

ဝတ်မှုသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခါးကလေးထောက်ကာ
ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

သူတို့က မလှမ်းမကမ်းလေးက ဝတ်မှုကိုပင် မတွေ့
ကြ။

သူတို့ဘာသာမိုးမမြင် လေမမြင်ပျော်ရွှင် ကြည့်နှူးလာ
ပုံပင်။

ဝယ်လာဟန်တူတဲ့ စားသောက်စရာအထုပ်အပိုးတို့

၂၃၆ ဆုလေးနှယ်

စက်ဝိုင်းက ကောင်မလေးကိုပင် ပေးမသယ်ဘဲ သူ့ဟာသူပင် မနိုင်မနင်းသယ်သည်။

ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဘာတွေ့ရယ်မော သဘော ကျ တွန်းလိုင်းသလဲမသိ။

ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံနှင့်အတူ စက်ဝိုင်းရဲ့ဘောင်ဘီ ခါးပတ်ထဲ လက်ချောင်းလေးထိုးထည့်၍ ဆွဲထားသည်။

အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီထဲ ထည့်ဝတ်ကာ ခါးပတ်ပတ် ထားတဲ့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ကြည်နူးရွှင်ပြနေတာ အသိ သာကြီးပင်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ခါးကို အတင်းဆွဲကာ ချွဲနွဲ ကာလိုက်သွားပုံလေး ကြည့်ရတာ တကယ်ပဲ ချစ်သူအဆင့်ပင် ကမူ ကရဲ့လားတွေးချင်စရာ။

သန္တာပြောကာ လုံးဝမမှား။

တရင်းတနွီး လက်ပွန်းတတီးရှိလှပုံက မျက်စိပင် နောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဝတ်မှုသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မှင်သက်ကာ တအံ့တဩ

သတို့သားနေရာမှန် ၂၃၇

စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘာမှလည်း မလှုပ်ရှားမိ။

ရင်ထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲတော့မလို နာကျင်ပြင်းပြပြီး

အသက်ရှူ မြန်ဆန်လာသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး သင်းက... သင်းက...

ဟင်... ရှင်တော့လား...

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဦးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရယ်။

ဒီလိုတပတ်ရိုက် အကောက်ကြံလို့ ရစတမ်းလား။

“ဟဲ့... ဝတ်မှု... ဘယ်လဲ”

“ငါ သွားရှင်းမယ်”

“ဟောတော့... ဘုရားရေး...”

ငိုသံပါနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောကာ ဟိုနှစ်ယောက် တက်သွားတဲ့ လှေကားရင်းဆီ တဟုန်ထိုးလိုက်သွားတဲ့ အမရာ ဝတ်မှုကို သန္တာက ချက်ချင်းမတားဆီနိုင်ပဲ ကြောင်နန ရပ်ကြည့် နေမိ၏။

ရှေ့မှစုံတွဲက လျှင်မြန်စွာ ပြေးတက်သွားကြလေပြီ။

၂၃၈ ဆုလေးရွယ်

ဝတ်မှုလည်း ဘာမှမစဉ်းစားပဲ သူတို့ခြေသံ နားစွင့်ရင်းက
ကားသို့ မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ ဆက်လာသည်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မထိန်းလိုက်နိုင်မှာ မျက်ရည်တို့
ဝက်မှုမ်းပြင်ပေါ်စီးကျလျက် အံ့ကိုထင်းတင်း ကြိတ်က
မိသည်။

“ပြန်လာကြပြီလား”

နေချိုးပြီး မင်းထယ်နေလင်းက ဆံပင်တွေ ရေသ
လက်စနှင့် စက်ဝိုင်းတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေး လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ရေလှိုင်းရော ဘယ်မလဲ။ ရေလှိုင်းကို ထမင်းပွဲပြင်
ကွာ။ ခိုက်ဆာပြီ”

ပါလာတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေခဖို့ စက်ဝိုင်းနှင့်ရူပါ
ထမင်းစားပွဲရှိရာ နောက်ဖက်ထဲဝင်သွားသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းက ထပ်
ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

မင်းထယ်နေလင်းက ကွာထားဘောင်းဘီ စွပ်ကျ

သတို့သားနေရာမှန် ၂၃၉

လက်ပြတ်နှင့် ဆံပင်တွေ ရေသုတ်နေရာက တံခါးကို ထပ်ဖွင့်
ရပြန်သည်။

“ဟာ . . .”

မျက်ရည်လည်ခွဲနှင့် ဒေါသတကြီး လှမ်းရင်လာတဲ့
အမရာဝတ်မှုကို ပြုန်းခနဲရင်ဆိုင်ရလျှင် မနလင်း ခေါင်းနပန်း
ကြီးသွားရသည်။

ဝတ်မှုက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူရင်ဘတ်ကို
တဘုန်းဘုန်းထုရှိက်ပြီး ဝိုန်းဝိုင်းကြပစ်လိုက်၏။

“ဝတ်မှု”

နေလင်းမှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဘာတစချ
ပြေရှင်းရမှန်းမသိ။

“ရှင် . . . ရှင် . . . လူယုတ်မာ . . . မိုက်ရိုင်း ခေတ်ကား
တဲ့လူ သစ္စာမရှိတဲ့လူ . . .” ရှင့်ကို ဝတ်မှုမှန်းတယ်။ အရမ်း
မှန်းတယ်သိလား . . .”

“ဟာ . . . ဟာ . . . မဟုတ်ဘူးဝတ်မှု ခဏလေး
ခဏလေး ဒေါသ မကြီးပါနဲ့ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်”

“ဘာမှမရှင်းပြန် နားမထောင်ချင်ဘူး ကျွန်မကိုယ်ကို မြင်တာ ရှင်ဘာညာချင်သေးလဲ ရှင်ကတိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမ ယူထားပြီး သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင် နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား လူလိမ်၊ လူညာ အောက်တန်းကျတဲ့လူ အဆူ အတန်း မရှိတဲ့လူ ဒါကိုများ ကျွန်မကို ချစ်တယ်တဲ့ လာ... လာ... ချည်သေး။ ကဲ အဲဒါ ချစ်ဦး... ချစ်ဦး...”

“အာ... ဝတ်မှုရယ်... ပြေးပြေး ပြောပါကွာ...”
နေလင်းက သူမလက်တွေဆုပ်ထားပေးမယ့်မရ။

ဝတ်မှုက ငိုလည်းငို နှုတ်ကလည်း တရုတ်မုတ် စကားနာတိုး။ လက်ကလည် မကျေမချမ်းထုရိုက်ကုတ်ကုတ် စသဖြင့် ပြောင်းဆန်နေပြီး နေလင်းရဲ့တောင်းပန် တိုးလျှိုသံ။ ဝန်းဝိုင်းကြနေတဲ့ အသံတွေကြားမှာ ပျောက်နေရပါသည်။ ဆူညံသံတို့ကို တိုးမဖောက်နိုင်။

နေလင်းသည် ဝတ်မှုကို ကုလားထိုင်ဆီ ဇွတ်ဆွဲပေါ့ လာရ၏။

ပြီးလျှင် သူမပခုံးလေးကို အတင်းအကျပ် ဖိကိုင်ပုံ

အက်တီမှာ တိုင်စေသည်။

ဝတ်မှုက သူ့အကျိုးရင်ဘတ်ကို ဆွဲထားရာမှ မလွတ် ပေ။ အင်မတန် ဒေါသကြီးတဲ့ မိန်းကလေး။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိတာကြောင့် စက်ဝိုင်းနှင့် ရူပါက ညှဉ်းခန်းသို့ ပြေးထွက်လာကြပါသည်။

သူဝင်မရှင်းလို့မရတော့ဘူး ဆိုတာ စက်ဝိုင်းသိသည်။

“ဝတ်မှု... ဝတ်မှု... နေပါဦး ငါကဒီမှာပါ ငါက စက်ဝိုင်းပါဟာ...”

ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လျက် နောက်တပ် စက်ဝိုင်းတစ်ယောက် သူမမျက်စိရှေ့မှောက် ဖြုန်းစားကြီး ရောက်လာလျှင် ဝတ်မှု အငိုရပ်ကာ အံ့ဩမှင်သက်တိတ်တိတ် ကာ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

ဘုရားရေ။

တကယ်ပဲ စက်ဝိုင်းနှစ်ယောက်။

တရုပ်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း၊ မျက်နှာချင်းကလေး

ခွဲမရအောင် ချွတ်စွပ်တူနေကြသည်။

ဘယ်ဖက်လှည့်ကြည့်... ညာဖက် လှည့်ကြည့်နှင့်
ဝတ်မှု မယုံနိုင်...။ မျက်ရည်တွေကို ကဖျာဏယာ ပွတ်သုတ်
မိသည်။

“ရှင်... ရှင်တို့က အမွှာ... အမွှာတွေလား။”

သူမအသံက တုန်ခတ်တိုးပျောသွားရ၏။

မျက်လုံးဝိုင်းလေးကလည်း အဖြေရှာသလိုတအံ့တပြာ
စက်ဝိုင်းနှင့် ရူပါက ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အခုတော့ လေးယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဆုံတွေ့မိကြလေပြီ။”

ဝတ်မှုသည် စွပ်ကျယ်နှင့် အိပ်နေရင်းကွာထား
ဘောင်းဘီနှင့် သူမထုရိုက်မိတဲ့ စက်ဝိုင်းဖွဲ့ကို လှည့်ကြည့်ပီ
လျှင် သူမအပေါ် နွေးထွေးကြင်နာ သဘောကောင်းစွာနစ်ဝပ်
ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြားသိမြင်သွားရပါပြီ။

စေ့စပ်လက်စွပ် အပ်နံထားတဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို
အတူသွားကြတုန်းက သူ့ကို မျက်မှန်နှင့် ကောင်လေးတစ်
ယောက်က

“ဟေ့ကောင် နေလင်း”ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့အခါ
သူ့မျက်နှာပျက်မြီး အိုးတို့အမ်းတမ်းနှင့် ကျွန်တော်နံ့မည်
စက်ဝိုင်းပါဟု မလုံမလဲ ပြန်ဖြေလိုက်တာကို သူမ ခုမှစေ့စေ့
ပြန်တွေ့ကြည့်မိသည်။

သူက “နေလင်း လား...”

အခုတလော “နေလင်း” ဆိုတဲ့ အမည်နာမလာ သူမကို
တော်တော် မျက်လှည့်ပြနိုင်သည်ပဲ။

“ဖြူ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကျွန်တော် စက်ဝိုင်းမဟုတ်တဲ့
အတွက် စေ့စပ်ဖို့ အခြေအနေအရ နောက်ဆုတ်ရတာပါ။
ဒါပေမယ့် ဖြူကို အမေ့ရဝတ်မှုကို ကျွန်တော်အရမ်း ချစ်ပါ
တယ်ဗျာ။ ညာတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

နေလင်းသည် မရှက်စတမ်းကြိုတင်ဖွင့်ဟ ကြေညာ
လိုက်ပါသည်။

“ရှင်... ရှင်က... ကိုနေလင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်... နေလင်းပါ... ဇနီးများဆက်မီ
ရင်း ခင်သွားတဲ့ မန္တလေးသား မင်းထယ်နေလင်းက ကျွန်တော်

ဝါဝံ”

“ရှင်နဲ့ စက်ဝိုင်းက အမြှာညီအစ်ကိုတွေလား”

ဝတ်မှုံက သိချင်တာကို မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအဖြေကြောင့် ပိုအံ့ဩမိသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် ရှင်းစမ်းပါဦး စက်ဝိုင်းက ဘာကြောင့် လူစားထိုးပြီး သူ့ကို ကျွန်မတို့အိမ်ကို ထွက်ရတာလဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်ထင်လို့လား...။ သူက ရော ဘယ်သူလဲ...။ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ...။”

ဝတ်မှုံခပ်တင်းတင်း မေးခွန်းထုတ်လျှင် စက်ဝိုင်းခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွကုတ်မိကာ ဖြေရတုတ်သွားရသည်။

“နေလင်းကို မေးတာလား နေလင်းကသူငယ်ချင်းပါ”

“သူကရော”

ဝတ်မှုံက စက်ဝိုင်းနား ထိုင်နေတဲ့ရှုပါကျော်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

စက်ဝိုင်းက အားတုန့်အားနာဖြင့်

“ငါ့ချစ်သူပါ”

“ချစ်သူ”

ဝတ်မှုံက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လျှက် သံယောင်လိုက်ရေရွတ်သည်။

“အို... မောင်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြမှကောင်းမှာပေါ့။ ရှုပါတို့ လက်ထပ်ထားတာ အသိပေးလိုက်ပါ။ ခဏညီမလေး လက်ထပ်စာချုပ်ပါ ယူပြမယ်နော်”

ရှုပါကျော်သည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သူ အမှန်အကန်ဖြစ်ကြောင်း မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ကာ အခန်းထဲက စာချုပ်ပါ သွားယူသည်။

စက်ဝိုင်းက အပြစ်ရှိသူပီပီ မျက်နှာငယ်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ဝတ်မှုံသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း သူမတွေ့ကြုံသိမြင်ရတဲ့ အရာတွေဟာ အံ့ဩစရာတွေ ချည်းပဲမို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မှင်သက်နေမိသည်။

အဘွားသဘောတူတဲ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆိုတဲ့

တိတ်တခိတ် ဒိန်းမပင် ယူထားနှင့်ပြီး

ဒါကို လိမ်ညာဖုံးကွယ်ဝှက်ပြီး သူမနှင့်သာ ခခုစပ်
လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် မတွေးရဲစရာပေါ့။

“ဝက်မို့ စက်ဝိုင်းက ဘုမင်တကာ ဒီလိုဖန်တီးတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး...။ ရှုပါကျော်နဲ့ မတော်တဆ...”

နေလင်းအသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ဘေးကဝင်ရှင်းပြလျှင်

“စက်ဝိုင်း ကိုယ်တိုင်ပြောပါစေ ရှင်ဝင်မပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့အဖြစ်ပါ နှင်မကျေနပ်ရင် ကြိုက်
သလို အဖြစ်ပေးပါဝတ်မို့ လောလောဆယ် ငါ့လည်းဘာမှ
မကြိုတတ်တာနဲ့ အဘွားနန်းစိတ်ချမ်းသာအောင် နေလင်းကို
ခဏ လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ရှင်က ဘာကြောင့် ပေါ်မလာရတာလဲ”

စက်ဝိုင်း မဖြေမီ

“ရှုပါက မလွှတ်တာပါ ဝတ်မို့ ကိုယ့်ခင်ပွန်း ယောက္ခိား
ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စိတ်ချလက်ချ အိမ်ပြန်ခွင့် မပေးနိုင်တာ
ဝတ်မို့လည်း နားလည်မှာပါ။ ဒါဟာ ဝတ်မို့အတွက်လည်း ပိုပြီး

သိက္ခာရှိနိုင်ပါတယ်”

ရှုပါကျော်က ဝတ်မို့မေးခွန်းကို ဖြေလည်းဖြေ
လက်ထပ် စာချုပ်ကိုလည်း ခပ်အေးအေးပဲ ဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။

စက်ဝိုင်းကလည်း ကောင်းပန်ကိုလျှိုးကာ သူ့အဖြစ်ကို
ဝန်ခံသည်။ အခြေအနေ အကြောင်းရင်းခံတွေကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြသည်။

ရေလှိုင်းကလည်း အအေးဖန်ခွက်တို့ လင်ဗန်းနှင့်
သယ်လာကာ ဧည့်ဝတ်ပြုရင်း သူလည်း ဝင်ရောက်ရှင်းပြသည်။

နေလင်းမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း။ သူတို့ဝိုင်းဝန်း
တိုက်တွန်းမိကြောင်း။ နေလင်းရဲ့ “ဖြူ” ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်
လည်း အံ့ဩဝမ်းသာမိကြောင်း နေလင်းအပေါ် ခွင့်လွှတ်
ပေးစေ လို့ကြောင်း။

အဘွားကို အသိမပေးရတဲ့ အတွက်သာ ခေတ္တခဏ
လူစားထိုးဖို့ အကူအညီ တောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ နေလင်း
ကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမပါကြောင်း။ ဘာအခွင့်အရေးမှ
ယူဖို့မဟုတ်ကြောင်း။ ကူညီပေးရုံ သက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း။

၂၄၈ ဆုလေးနွယ်

တွေ့စက အမြှာညီအစ်ကို ဖြစ်မလား ထင်ကြောင်း။ ခင်မင်မှုနှင့် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ စက်ဝိုင်း ဟန်ဆောင် ပေးရကြောင်း။ သူ့အနေနှင့် လိမ်ညာလှည့်ဖျား ဟန်မဆောင်လို ကြောင်း။ ပတ်ပုံအပေါ် သဘောရိုးနှင့် စိတ်ဝင်စား မြတ်နိုးစွဲမက်နေကြောင်း စသဖြင့် လေးယောက်သား ရင်ထဲရှိတာတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် အချီအချ ဆွေးနွေးဖြစ် ပြောဖြစ်တဲ့အခါ ဝတ်ပုံလည်းဇာတ်ရည်လည်သွားရပါသည်။

“နင့်ကို တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ် ဝတ်ပုံ ငါ့ရူပါကို လက်ထပ်ယူထားတယ်တော့ အဘွားကို အသိမပေးပါနဲ့ဦး ငါ့မှာ ချစ်သူရှိနေလို့ ဒီကိစ္စတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ လောက်ပဲ အသိပေးပါ။ နောက်မှ နင့်အနေနဲ့ စက်ဝိုင်းနဲ့ အမြှာလိုတူတဲ့ နေလင်းကို နင်တွေ့ထားပြီဆိုတာ တဖြေးဖြေးပြောပြရင် ဖြစ်လာနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။”

“အဲ့ဒါက ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ...။ မပြောပါဘူး”
ဝတ်ပုံက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဝတ်ပုံ... ဒီပြဿနာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့

သတို့သားနေရာမှန် ၂၄၉

နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေကို မစတေးပရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ‘ဖြူ’ အနေနဲ့ သိရကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ”

“အို... အရေးထဲမှာ ရှင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ကိုနေလင်းရဲ့”

သူမမျက်နှာနီနီလေးနှင့် ပိတ်ဟောက်လျှင် အားလုံး ရယ်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့ အုပ်စုလေးမှာ တင်းမာနေသော အခြေအနေ တွေ တစထက်တစ လျော့ပါးလာကာ ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ပိုမိုရလာခဲ့ပါသည်။

ဝတ်ပုံသည် နေလင်းဘက် မသိမသာ မှက်စောင်းလေး လှည့်ရွယ်မိတာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဟေ့အဘွားနှင့် မိသားစုကို တကယ်တမ်းဆိုတွေ့ရတော့ ရူပါကြောက်လည်း ကြောက်နေမိသည်။

အဘွားနန်းက ပထမတော့ အပိုင်းကို အတော်ဆူပူပြစ်တင်သည်။

ဒီလိုတွေ လုပ်ရမလားဟဲ့။

သို့သော် မင်းထယ်နေလင်းကို အတွေ့မှတော့ ဒါလည်း သူ့မြေးပဲဟု ထင်သည်။

“မင်းတို့ အမြှာညီအစ်ကို မဟုတ်ပဲတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလောက် ချွတ်စွပ်မတူနိုင်ဘူး။ လင်းထွဋ်ဆီလည်း E-mail ပို့တယ် သေချာမေးကြည့်တယ်”

“ဒက်ဒီက ဘာတဲ့လဲအဘွား မာမိအမြှာပွားမွေးတာလို့ ပြောလား”

မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းက သိချင်ဇောနှင့် ကောက်ကာငင်ကာချက်ချင်းထမေးသည်။

အဘွားက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဘာမှ မခေါ်ဘူး”

ဧည့်ခန်းလေးရဲ့ ဆက်တိုက်ပိုင်းစာမှာ လူစုံတက်စုံအားလုံး ရှိနေကြသည်။

အဘွားနန်း၊ အဘွားသူဇာ ကြီးမေဒေါ်ကြည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၊ မင်းထယ်နေလင်း၊ အမရာဝတ်မှုပြီးတော့ ဟိုဖက်စောင့်ခွန်းလေးမှာ ရှိပါကော်။

မိသားစု စကားဝိုင်းထဲ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းလျှာအဖြစ် ရူပါ ပါတက်ရောက်ရပေမယ့် မျက်နှာလေးတော့ ခပ်ပူပူ။

လား”

“မြေးကိုမွေးတာ မြေးအမေ ဝေဝေလွင်မဟုတ်ဘူးတဲ့”
“ဗျာ”

“ငါ့ကို အခုမှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတယ်လေ။ လင်းထွဋ်တင် ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့သားလဲ ဆိုတာကြာည့်။ ဝေဝေလွင်က နဂိုကတည်းက နှလုံးရောဂါသည်ဖို့လို့ ကလေး မယူပါနဲ့တားတာ မရဘူး ရအောင်ကိုယ်ခန့် ဆောင်တယ်။ ပြီးတော့ ပိုက်ခနစ်လနဲ့ မန္တလေးကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုမှာယ မွေးတယ်။ ငါတို့လိုက်လာမှာ စိုးလို့ ကလေးမွေးတာ ချက်ချင်း အကြောင်းမကြားဘူး။ ငါတို့မှာ စိတ်မူလိုက်ရတာ လင်းထွဋ်က သူ့အကြံနဲ့သူလေ။ မန္တလေးမှာ သူ့မိန်းမနောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတာကိုး။ တီးပိုင်းနဲ့ သီချင်းတွေဘာတွေ လိုက်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ခေတ်ဆန်ဆန်ဆိုရယ် ကျကျပဲတဲ့။ နံမည်က လှိုင်စန္ဒာတဲ့ အဲ့ဒါ မြေးအမေပဲတဲ့ အပိုင်းရဲ့ ဝေဝေလွင်က မွေးတဲ့ကလေးကတော့ ပေါင်မပြည့် လမစေ့နဲ့ အသက်ပါမလာဘူးတဲ့လေ”

“ဘုရား ဘုရား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေနန်း”

ကြီးမေလည်း အခုမှ တအံ့တကြာ။

စက်ဝိုင်းမှာတော့ စကားပင်ပြန်မပြောနိုင်။

ဒီအသက်အရွယ် ဒီအချိန်ရောက်မှပဲ သူ့အမေရင်းက ဆုံးသွားတဲ့ မာမိမဟုတ်ပဲ တစ်ခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာ သိရတဲ့အဖြစ်။

“အဲ့ဒါနဲ့ လှိုင်စန္ဒာရဲ့ ကလေးကို ဝေဝေလွင်မွေးတဲ့ သားလေးဆိုပြီး ဂန့်ကုန်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ။ ငါတို့မှာတော့ ဝေဝေလွင်သားပဲ မှတ်ကြတာပေါ့။ မြေးကတော့ မြေးအရင်းပါ။ ဝေဝေလွင်လည်း နှုတ်လှလိုက်တာအေး။ သေတဲ့အထိ တစ်ခွန်းမှ ဟမသွားဘူး။ အဲ့ရော။”

“အဲ့ဒီ ဒေါ်လှိုင်စန္ဒာဆိုတာကရော အမေနန်း အခု ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

စက်ဝိုင်းလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပါသည်။ တိုမေးခွန်းပဲ သူမေးချင်တာ။

“ဒေါ်လှိုင်စန္ဒာဆိုတာ ကျွန်တော့် အမေအရင်းပါ အဘွား အမေမရှိတော့ပါဘူး။ စက်ဝိုင်းရဲ့ အမေဟုတ်မဟုတ်

ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် မပြောတာဘူး။ အမေကလည်း အဆိုတော်ပဲ”

မင်းထယ်နေလင်း စကားကြောင့် ပိုပြီး မျက်လုံးဝိုင်း သွားကြ၏။

“ဟဲ့... ဒါဖြင့် ဟုတ်နေပြီပေါ့။ မင်းအမေက သာ အမြဲမွေးတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတစ်ယောက်ယူထားပြီး ကျန်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် သူ့အဖေလင်းထွဋ်ကို ပေးလိုက်တာပဲ နေမှာ သေချာပါတယ်”

အဘွားသူဇာရဲ့ ချက်ကျလက်ကျ မှတ်ချက်စကားပင် မဆုံးသေး ပုန်းမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

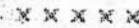
စက်ဝိုင်းက ဧည့်ခန်းကဖုန်းကို သူနှင့်အနီးဆုံး ဖြစ်နေ၍ ကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်ပါသည်။

ဆက်တဲ့သူက ရေလှိုင်း။

“နေလင်းအဖေ လေးဇော်ရောက်နေတယ်။ သူ့မှာ အရေးတကြီး ပြောစရာတွေရှိလို့ မင်းအိမ်လာခဲ့မယ်တဲ့ စက်ဝိုင်း ငါလေးဇော်ကို အခုပဲ လိုက်ပို့ပေးမလို့။ မင်းအဘွားရော အိမ်မှာ

ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာ သတင်းထူးပါတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... အေး ကောင်းတယ် ဒါမှရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှာ နေလင်း အဖေကို ခေါ်ခဲ့ပေးကွာ...။ ကျေးဇူး ပဲ...။”

၂၅၆ ဆုလေးနွယ်

မင်းထယ်နေလင်း၏ လက်ရှိဖခင်ဖြစ်သူ ပန်းချီဆရာ
ဦးဇော်မင်းထိုက် ကြွရောက်လာသော အခါမှာတော့ သူ့ကို
အားလုံးသိချင်နေကြတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတွေကို အထောက်
အထားနှင့်တကွ သိခွင့်ရသွားကြပါသည်။

မွေးစာရင်းတစ်ခု ထုတ်ပြတဲ့အထဲမှာ သားကလေး
နှစ်ဦး အမြွှာမွေးဖွားကြောင်း ဖော်ပြချက် အခိုင်အမာတွေ
သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် မင်းထယ်နေလင်းတို့ဟာ ညီအစ်ကို
တော်စပ်ကြပါသည်။

ခက်ဝိုင်းက အကြီး နေလင်းကအငယ်။

ဒါကိုဘယ်လိုသိရသလဲဆိုတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ပို
အပြီးအပိုင် တရားအားထုတ်နေတဲ့ ဒေါ်လှိုင်စန္ဒာရဲ့အဖေ
အဘွားအိမ်စိုးဟာ လှိုင်စန္ဒာကို သားဖွားပေးခဲ့တဲ့ သားဖွား
ဆရာမ မပြုံးနှင့်အတူ သိမ်ဇရပ်အလှူတစ်ခု ရေစက်ချ
အတွက် မန္တလေးကို ရောက်လာခိုက်မှာ အကြောင်းစုံသိခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၅၇

သားဖွားဆရာမ ဒေါ်ပြုံးက အားလုံး ပြန်ပြောပြခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့ရဲ့ ဘဝအစက သိပ်မချောမွေ့ခဲ့ပါ။

ဦးလင်းထွဋ်တင်သည် သူ့ဇနီးသည် ဝေဝေလွင်ဗိုက်
ထဲက ကလေးမှာ အဖတ်တင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးဆိုတာ
ကြိုတင်သိနေခဲ့သည်။

ဆရာဝန်တွေက သန္ဓေသားရဲ့ နှလုံးဟာ မူမမှန်
ကြောင်း သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ပြီးသားပင်။

ထို့ကြောင့် ဦးလင်းထွဋ်တင်က ဝေဝေကို ရန်ကုန်မှာ
ကလေးမမွေးစေပဲ မန္တလေးကို ဒေါ်ဆောင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိသည်။

မန္တလေးက သူ့ရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းဇနီး လှိုင်စန္ဒာဟာ
ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီဖက်က ဇနီးဝေဝေကလည်း သားသမီး အရှူးအမှူး
လိုချင်သည်။ နှလုံးရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ကြားကပင် သက်မွှေး

၂၅၈ ဆုလေးနွယ်

သံဃား ကလေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ချစ်ရသနားရတဲ့ ဇနီးသယ်ဝေခေကိုလည်း စိတ် မကောင်းမဖြစ်စေချင်။

အိမ်အပြန်မှာ အနီးထုပ်နှင့် ကလေးလေးတစ်ယောက် ပိုက်ပြီးတော့သာ ပြန်စေချင်မိသည်။

ဒီဖက်က လှိုင်စန္ဒာကိုတော့ သူက သိပ်သဘော မတွေ့။ ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မိခင်ပီသမှာမဟုတ်ဘူးဟု ထင်သည်။

လှိုင်စန္ဒာဟာ ဗိုက်တကားကားနှင့်ပင် အိမ်ကပ်လှသူ မဟုတ်ပေ။

ဦးလင်းထွဋ်တင်ကလည်း အပျော်အပါးရှာရင်းက မတော်တဆ ငြိစွန်းခဲ့တာမို့ ကလေးကို ခေါ်ယူဖို့ နဂိုကပင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

သူ့ကလေး သူ့သွေးသားကို လှိုင်စန္ဒာလို မိန်းမဆီမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မထားနိုင်။ မပေးနိုင်။ သူ့ပဲခေါ်ယူစောင့်ရှောက် ချင်သည်။

ဝေဝေသာ မွေးဖွားခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘွားအေကလည်း

သတို့သားနေရာမှန် ၂၅၉

ရှစ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ချက်ခုတ်။ နှစ်ချက်ပြတ်။

လှိုင်စန္ဒာနှင့်လည်း နောက်ပိုင်းထပ်ပံပတ်သက် နေစရာမလို လင်းထွဋ်ရဲ့ သဘောထားကို သိရချိန်မှာ လှိုင်းရင်နာ ဝမ်းနည်းမဆုံးခံစားရသည်။

သူဟာ လှိုင်းကလေးကို ရက်ရက်စက်စက်နှင့် ပိခင် ထဲမှ ခေါ်ယူသွားမည့်သူ။ နို့ချိုပင် ကောင်းကောင်းမတိုက်ကျွေး ရပဲ ရင်ကဖြစ်သော ရင်သွေးကို အေးကြီးခေါ်သွားမတဲ့လေ။

ဘယ်လို မိခင်က ရင်ကွဲပက်လက်မကြေကွဲပဲ နေမည် နည်း သူ့ဖက်ကသာ သူ့စဉ်းစားတဲ့ တကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ယောက်ျား။

ကလေးရရင်တော့ သူ့အသိအမှတ်ပြုကောင်းရဲ့ဟု လှိုင်းမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ရေစုန်မျောရောပေါ့။

လင်းထွဋ် ဇနီးရဲ့ကလေးကလည်း အဖတ်မတင်။

သို့သော် ကံကကောင်းချင်တော့ ဘုရားတန်ခိုး

၂၆၀ ဆုလေးနွယ်

နှင့် လှိုင်မရွှေ့လင့်ပဲ သားအမြွှာလေးနှစ်ဦး ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ပြူပြူဖွေးဖွေး ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားကြီးတွေ။

သားနှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်အလေးချိန် ခြောက်ပေါင် ကျော်သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။

တကယ်ကို ဘုရားပေးတဲ့ဆုလဒ်ပင်။

မျက်နှာလေးဆင်တူ နှစ်ခုကိုကြည့်ပြီး လှိုင်းမျက်တောင် ပင်မခတ်နိုင်အောင် ကြည်နူးဝမ်းသာမိသည်။

ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ့်ဆီချန်ထားရမလဲပဲ ဆုံးဖြတ်၍မရ။

ဖဲပြုံးကို အမြွှာမွေးကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါရ။ ကတိတောင်းမိသည်။

လှိုင်မီးဖွားတဲ့အချိန် အမေလည်း အနားမှာမရှိ။

မနက်ဖန်မှ တရားစခန်းက ပြန်ရောက်မှာမို့ အဆင်မပြေ သည်။

အမေကိုလည်း ဝီကြောင်းအသိပေးလို့မဖြစ်။

သားတစ်ယောက်သာ မွေးတယ်လို့ အမေသိပစေ။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၆၁

ခွင့်လွှတ်ပါအမေ။

လှိုင်းရဲ့ အပြစ်ကြောင့် သားကလေးတွေ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ဝေးကွာကြမှာပါ။

လှိုင်းသည် သားအငယ်လေးကို အမေ့ထံအသာခိုးဝှက် ထားခဲ့ပြီး နို့မုန့်ဗူးနှင့်သာ ထားလိုက်ရသည်။

လင်းထွဋ်တင်ကတော့ လှိုင်းစန္ဒာကို ရင်းနှီးလုပ်ကိုင် ဓားသောက်ဖို့ ငွေအမြောက်အမြား ပေးအပ်ကာ သူ၏ ရင်သွေး လေးတစ်ဦးကို ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

နောက်နောင် ဘယ်သောအခါမှ လာမတွေ့ရန် မနှောင့်ယှက်ရန်လည်း ကတိတောင်းသည်။

“သားကလေး”ကို ငွေနှင့်ပေါက် အနိုင်ပိုင်း ရယူသွား ခဲ့သည်။

ထိုကလေးနီတျာရဲလေးကို မြင်လျှင် ကလေးမွေး ထားတာမကြာသေးပဲ အနားမှာ ကလေးလည်းမရှိပဲ သားမြတ် တွေ့နို့ရည်နှင့်တင်းကာ မျက်ရည်ကျ ဝမ်းနည်းလှိုက်နင့်နေသော ဝေဝေလွင်က ထခုန်မတက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ရသည်။

၂၆၂ ဆုလေးရွယ်

“ဒီကလေးကို ကျွန်မတို့ မွေးစားမယ်။ ကျွန်မမွေးတဲ့ သားအရင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ရှင့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးမယ် မှန်မှန်ပြော။ ဒါရှင့်သွေးသား အရင်းအချာလား။”

လင်းထွဋ်တင်က ချက်ချင်းမပြော

“ဖြောပါကိုထွဋ်ရဲ့ ကျွန်မဘာမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ရှင့်ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခြေရှုပ်နေတာ ကျွန်မသိ ပြီးသားပဲဟာ။ ရှင့်သွေးသားဆိုရင် ကျွန်မတို့အတွက် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်မက ရှင့်ကလေးပဲ မြစ်စေချင်တာ။ အားလုံးကိုလည်း ရှင့်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကလေးအဖြစ်ပဲ အသိပေးမှာ ဒါကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်သာချ။ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုထွဋ်ရယ် သိလား။”

သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ချက်ချင်း ထိုင်ကန်တော့သဖြင့် လင်းထွဋ်တင်သည် ကျေနပ်စွာ သူ့သားအရင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ခဝဝေလွင်က ထိုကလေးကို ကိုယ်တိုင် မမွေးရတာ တစ်ခုပါပဲ။ မိခင်နို့လည်း သားလေးကို တိုက်ခွင့်ရသည်။

သတို့သားနေရာမှန် ၂၆၃

ကလေးက ကိုက်ဆိုင်ခွာ ကံကောင်းခဲ့တာလား မဆိုနိုင်။

“တစ်ခုတော့တောင်းဆိုပါရစေ ကိုထွဋ်ရယ် ရှင်အဲ့ဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ထပ်ပြီးမပတ်သက်ပါနဲ့ ငွေဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရတတ်ခါတည်း ဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့ပါနော်။ ကျွန်မကို မိသားစု ဘဝလေးထိခိုက် ယိမ်းယိုင်မှာစိုးလို့ ကျွန်မတားမြစ် ရတာပါ။ ရှင်လည်း ဒါကို နားလည်မှာပါ ကိုထွဋ်ရယ်။”

ခဝဝေလွင်က ထိုတစ်ခုကိုသား အလေးအနက်ထား အရေးဆိုခဲ့ပါသည်။

လင်းထွဋ်တင် အနေနှင့်ကလည်း လှိုင်းစန္ဒာကို ဖြတ်နိုင် ပါသည်။ တစ်ခါမှလည်း သူ့ဘဝထဲထိ ဆွဲခေါ်သွားဖို့ မစဉ်းစား ခဲ့ဖူးပါ။ စိတ်ဓါတ်ပြတ်သားတာကိုပဲ ကြိုတင်ချီးမွမ်းမိသည်။ ဒီလိုနှင့် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဦးလင်းထွဋ်တင်နှင့် ဒေါ်ခဝဝေလွင်ထံမှာ သားချောလေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေးနှင့် မျက်နှာပွင့်စွာ မင်္ဂလာရှိစွာ ပျော်ရွှင်ကြည် နူးဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

x x x x x

သတို့သားနေရာမှန် ၂၆၅

သားကလေးနှစ်လသုံးလ အရွယ်မှာပင် ဒုတိယအိမ်
ထောင်ဖက်ကို လှိုင်းတွေရွှံ့ခဲ့သည်။

ပန်းချီဆရာလေး ဇော်မင်းထိုက်သည် အနုပညာသမား
ပီပီ အချစ်နှင့်ပဲ ဘဝကိုခံစားတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ကလေး
အမေလေးကိုပဲ ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ခဲ့၏။

မင်းထယ်နေလင်းလေးကိုလည်း သားအရင်းတမျှ
ချစ်ခင်ကြင်နာသည်။ သူ့သားကို အဖေရင်းထက်ပင် ဖိုသည်
သည်းလှုပ် အလိုလိုက်သည်။

နေလင်းလေး ကြီးပြင်းလာတော့လည်း ဖွင့်မပြော
နေလင်းက သူ့အဖေအရင်းလို့သာ တစ်သက်လုံး ထင်မှတ်
နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခုအချိန်ကျမှပဲ ဒီဖက်မှာ အမြွှာအစ်ကိုသာမက
ဖခင်အရင်းနှင့် အဘွားအရင်းတို့ ရှိနေသေးတာ နေလင်း
သိရလေသည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဖက်မှာကျတော့လည်း သူ့မိဘတွေက
ဩစပြေးလျတို့ စင်ကာပူတို့မှာပင် ဆယ်နှစ်နီးပါးသွားရောက်

ဒီဖက်က လှိုင်တို့အနေနှင့်ကျတော့ ဖြေသိမ့်စရာ
သားငယ်လေးကျန်နေခဲ့၍ အတန်အသင့် အားတင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဒီသားကလေးရှိနေတယ် ဆိုတာတနည်းနည်းနှင့်
သူ့အဖေသိမှာစိုးရိမ်ပြီး လှိုင်းစန္ဒာတို့မိသားစုမှာလည်း အိမ်တွေ
ပင်ပြောင်းကာ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြသည်။

လင်းထွဋ်တင်သာသိလျှင် ဘာမှ ငဲ့ကွက်စဉ်းစားမှာ
မဟုတ်ဘဲ ဒီကလေးကိုပါ သူမထံက ဖွတ်ဆွဲခေါ်သွားမှာ လှိုင်း
ကောင်းစွာသိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တသက်လုံး သိုသိပ်စွာပဲ နေထိုင်
ခဲ့သည်။

၂၆၆ ဆုလေးနွယ်

နေ့ကိုင်းခဲ့တော့ ဒီဖက်က ဆွေမျိုးတွေနှင့်ပင် အလွမ်းထွာခဲ့
ရတာ မဟုတ်လား။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက်ရှိမှ
ရန်ကုန်မှာ ပြန်အခြေချဖြစ်တာ။ ဒါကောင် သူ့ဖခင်က ဒီကို
တစ်နှင်တစ်ကြိမ်မလာက်သာ ပြန်တာ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့
မာမီက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာပင် ဆုံးပါးခဲ့တာဖြစ်သည်။

မာမီတော့ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ ညီအရင်း တစ်
ယောက် ရှိနေတဲ့အတွက် ပြောမပြတတ်အောင်ပင် ဖုန်ထွမ်း
သာ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

နေလင်းလည်း သူ့လိုပဲစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ဘာမှမပြောနိုင်ပဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလျက် ကိုယ်စီမျက်ရည်ကျမိ
ကြသည်။

တစ်အိမ်သားလုံးလည်း စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်မိကြ
သည်။ ထိုအကြောင်းတွေ ပြောလို့မဝနိုင်။

ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်က ကွန်ပျူတာရှေ့ပြေးကာ အွန်

သတို့သားနေရာမှန် ၂၆၇

လှိုင်းမှတစ်ဆင့် ခင်ကာပူက ဖခင်ဖြစ်သူထံ ဆက်သွယ်ကြ
သည်။

အင်တာနက်ကနေ Web ကင်မရာဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့
ပုံရိပ်ကို နေလင်းမြင်ခွင့်ရသည်။

သူ့အဝဟာ အိပ်မက်မက်နေသလိုပင်။

ဦးလင်းထွဋ်တင်သည်လည်း သူ၏ အမြွှာသားငယ်
လေးကို အခုမှ မြင်တွေ့ခွင့် စကားပြောခွင့်ရသဖြင့် မယုံနိုင်
အောင်စိတ်ထဲ နင့်နင့်ကြိုးခံစားရသည်။

တစ်သက်လုံး ဝေးကွာနေတဲ့သား။

ဒါတွေဟာ သူ့ဗိုက်ပစ်တွေကြောင့်ပင်။

မင်းထယ်နေလင်းဟာ သူ့သားဆိုပေမယ့် သူ့တောင်း
ပန်ရပါဦးမည်။

“ဒက်ဒီ သိပ်ပျော်တယ်ကွာ။ ဒက်ဒီအာရမ်းခံစားရတယ်။

မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မယ်။

“သားတို့ကြိုနေမယ် ဒက်ဒီ”

ထိုနေ့က မင်းထယ်နေလင်းကို အသွားနှင်တာ

၂၆၈ ဆုလေးနွယ်

ဘိမ်ပြန်ခွင့် ဖပေးတော့ပဲ မြေးနှစ်ယောက်လုံးကို ဖက်ထား
သည်။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ မြင်တွေ့ခွင့်ရတဲ့ မြေးအငယ်
ကောင်းကို ပိုသည်းသည်းလှုပ်နေသည်။

ဘွားသူဇာကလည်း ဘွားနန်းမြေးပဲမို့ နေလင်းနှင့်
ဝတ်မှုတို့ကို သဘောတူလိုက်သည်။

နေလင်းသည် ထိုနေ့က ဘဝမှာ ပီတိအဖြစ်ရဆုံးပါပဲ။

သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲထားတဲ့ ဝတ်မှုရဲ့ ပုံတူပန်းချီကား
ချပ်ကိုလည်း မိသားစုအားလုံးရှေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးရင်း
လက်ထပ်ခွင့်ပါ တောင်းခဲ့လေသည်။

x x x x x

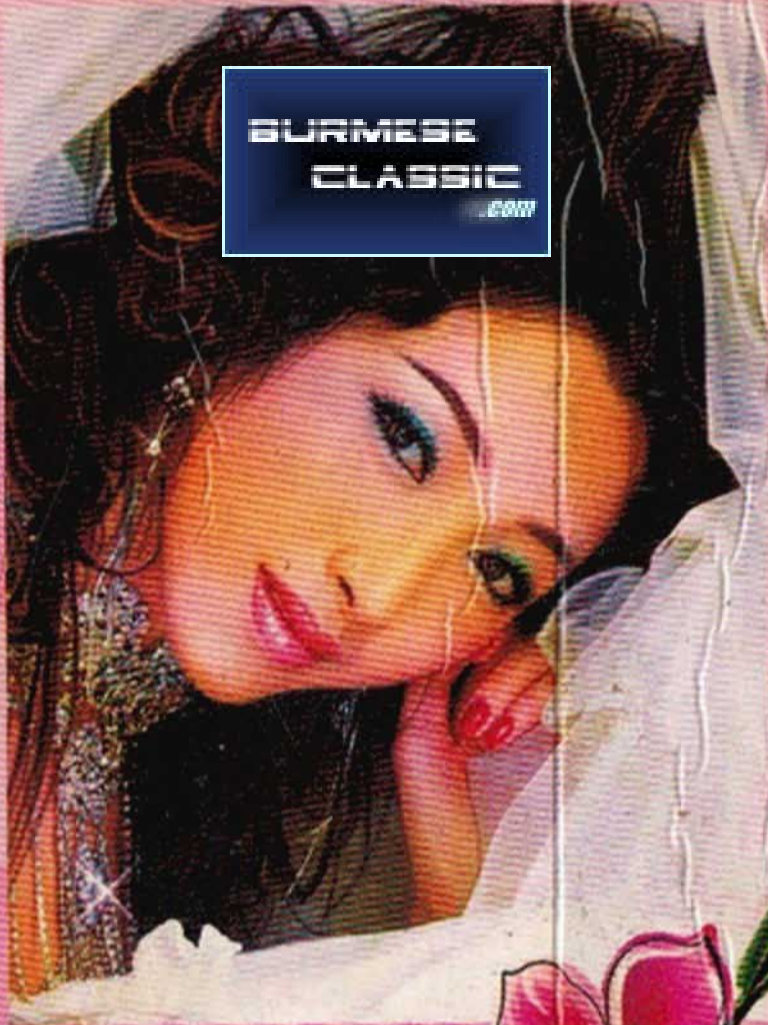
တစ်ခုသော ညချမ်းကလေးမှာ ခြံထဲက မြက်ခင်းပြင်
ပေါ်၌ စည်ကားလှပသော မင်္ဂလာပွဲလေးတစ်ခုကို ဆင်ယင်
ကျင်းပ ဆင်နွှဲခဲ့ကြလေသည်။

မင်္ဂလာစင်မြင့်လေးကို မိုးပျံပူပေါင်းတွေနှင့် အမိုး
အပြည့်လုပ်ကာ ပန်းကုံးကြိုးတစ်လက်လက်တို့နှင့် ရှုမငြီးစဖွယ်
ယှက်သိုင်း အလှဆင်ထားသည်မှာ မြင်သူတကာ 'ငေးမော့
သည်။

ဆုဇော်ဇော်

သတို့သား နေရာမှန်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC
.COM

